

GROOVE

Nummer 6 • 2000 | Sveriges största musiktidning

Placebo
Fint tillsammans
Fireside
DJ Muggs
Corrosion of
Conformity

Tricky

– exklusiv intervju
med den begåvade
bråkstaken från Bristol

Leila • T. S. Bonniwell • 8tunnel2 • Last Days of April • Protekk • Coffinshakers • The Ark

Med desperation som ledstjärna

Drivkraften för att göra musik kan vara sååå olika, och oftast förändras den med tiden också. 8tunnel2 verkar vilja uppfinna nya sätt och nya medel att framställa ljud på, T.S. Bonniwell använde skapandet som nån slags terapi när han gjorde plattan *Close* medan många i likhet med DJ Muggs ser musiken som en väg ut i världen. För Tricky innebar musiken också en slags räddning, en chans att nå bortom kvarteret, ett utlopp för energin och kreativiteten. Svenska orkestern Fint tillsammans har droppat sången och fläskar numera på med stor produktion både på platta och scen, deras fokus har förändrats sedan starten vilket är helt naturligt. Samma sak med Fireside. De har tröttnat på ett injobbat mönster och bryter det genom att utöka instrumenteringen i bandet. De står för utveckling. Leila arbetar på grund av nån slags inre drivkraft som annars kanaliseras till annan kreativ verksamhet, nu råkade det bli musik. Firesides basist Frans uttrycker den gemensamma nämnaren för alla artister i nummer 6 av Groove på enklast möjliga sätt: "Vi gillar desperata band oavsett om det är country eller electro". Det gör Groove också.

chefred@groove.st

Stefan Olsdal, Placebo
sid. 11

Tricky
sid. 14

Filter, 8tunnel2
sid. 19

DJ Muggs
sid. 23

Ansvarig Utgivare & Recensionsansvarig
Per Lundberg Gonzalez-Bravo,
info@groove.st

Chefredaktör
Gary Andersson, chefred@groove.st

Bildredaktör
Johannes Giotas, bilder@groove.st

Layout Henrik Strömberg

Redigering
Gary Andersson, Pigge Larsson, Henrik Strömberg

Annonser Per Lundberg G.B.

Distribution Miriam Fumarola

Web Michael Stooss

Grooveredaktion
Gary Andersson
Josefin Claesson
Niclas Ekström
Jonas Elgemark
Mattias Elgemark
Fredrik Eriksson
Johannes Giotas
Johnny Jantunen
Robert Lagerström
Pigge Larsson
Karin Lindkvist
Per Lundberg G.B.
Björn Magnusson
Thomas Nilson
Thomas Olsson
Tove Pålsson
Sophie Rimheden
Daniel Severinsson
Magnus Sjöberg
Peter Sjöblom
Mathias Skeppstedt
Henrik Strömberg

Magazine Groove
Box 112 91
404 26 Göteborg

Besöksadress Drottninggatan 52

Tel/fax 031-833 855

Elpost info@groove.st

Web <http://www.groove.st>

Omslagsbild: Tricky av Johannes Giotas

För icke beställt material ansvaras ej.

Upplaga 50 000 ex.

Geson Skandiatrickeriet AB

NYTT ALBUM 9 OKTOBER

ELITE

COLLECTED AND COMPILED MUSIC FROM FIRESIDE

ELEVATOR ACTION / FERNANDEZ MUST DIE / THING ON A SPRING / HALS UND BENBRUCH / DESOLATOR / ELITE / THE LAST V8 / CISCO HEAT / TAKE A DOWN

PRODUCED PRE COLLAPSE.
THIS ALBUM WAS WRITTEN, RECORDED AND EDITED
AT GRÖNDAL, STOCKHOLM IN THE YEAR OF 2000.
AT THIS POINT IN TIME MONEY STILL RULED THE WORLD,
CAPITALISTIC THOUGHTS WERE WIDE SPREAD,
FROM THE SKY FILLED WITH THE FUMES OF A BILLIONAIRE'S CIGAR
TO THE DEEPEST ABYSS DRENCHED IN NUCLEAR WASTE,
A RICH KID WAS A HAPPY KID, OH, DIRTY, FILTHY TIMES,
LET THIS BE A REMINDER.

Nytt album!

något bättre musik i höst...

red snapper

Tiden har hunnit ikapp detta banbrytande band som har ett organiskt sväng som går utanpå det mesta. Grymt dansplatta!!!

solas

Irlandsk pop med rötter i folk-musiken från samma land. Bör kollas upp om du gillar keltiska tongångar. Bra!

tribal tech

Scott Henderson är tillbaka med en fantastisk fusionplatta. Kolla in om du diggar bra instrumentalister. Världsklass!

the sea & cake

Elegant popplatta som kan jämföras med band som Tortoise. Lågmälda vackra låtar. Rekommenderas.

godspeed you black emperor

Fullständigt magisk platta! Som ett soundtrack till en film som aldrig gjorts. Stort, gripande och eget.

tangerine dream

Senaste plattan från dessa elektroniska pionjärer. Förmodligen den mest avskalade och intima hittills. Missa inte den återutgivna backkatalogen.

mount florida

Grymt bra electronicaplatta. Hypat i England och snart även här. Kolla in hemsidan www.matadoreurope.com för mer information.

sied rocks

Svängig, experimentiell och framförallt bred platta. Instrumentalt, elektroniskt med stor representation av Moog och Rhodes. Kolla www.matadoreurope.com

david mancuso

Platsen är New York och tiden är någon gång på 70-talet. Musiken är fantastiskt svängig och här samlas namn som Jah Wobble och Steve Miller m fl.

Protekk

Dan Berg är Protekk, som gör 80-tals-syntig instrumentalmusik med house-känsla på nya plattan *House Deluxe 2000*.

– Jag har försökt få fram en känsla av 80-tal och amerikanska skyskrapor. Jag har också tänkt mig att detta kan passa som reklammusik till Chuck Norris då han demonstrerar olika träningsmaskiner i TV-shop. Fast med humor och distans förstås, säger Dan Berg.

Det verkar som att han försöker göra ytlig musik till någonting intressant, ytligt på ett genomarbetat sätt.

– Ja, det stämmer, jag vill gärna få fram en känsla av något som är lite "B" på ett kul sätt.

Gillar du house?

– Ja det gör jag ju. Nu för tiden spelas det mycket house på radio och det har blivit väldigt kommersiellt. Nästan varje låt är house och stilen börjar då tappa något av sin styrka.

Dan säger sig vara inspirerad av bland andra tidiga Fatboy Slim och Basement Jaxx och han återkommer till att det är viktigt att humor finns med i musiken.

Vad tänker du göra framöver?

– Jag vill fortsätta att hålla på med musik. Sedan vill jag gärna att min musik säljer något. Inte för att det är viktigt att sälja för säljandets skull men man vill ju att folk ska upptäcka musiken så att man når ut lite.

Johnny Jantunen

Den snälla och positiva krönikören

Jag brukar utnyttja det här utrymmet i Groove till att gnälla, klaga och göra mig lustig över olika företeelser i musikvärlden. Men den här krönikan är garanterat positiv, nästan plågsamt välvillig. Jag tänker bara ta upp positiva aspekter på saker och ting – jag är en ny människa, helt enkelt.

Ta till exempel Tomas Ledins nya CD-singel som föll in genom brevkastet imorse. Den gamle, onde krönike-Niclas hade säkert sagt något taskigt som: "men det här låter ju som Paul Simon har smetat senap i rumpan på Art Garfunkels katt." Men icke, den nye Niclas såg genast det positiva i det hela. Hurra, tänkte jag, äntligen har Tomas "Prippsburken" Ledins nya skiva kommit!

Jag plockade försiktigt upp singeln, tog omsorgsfullt ut skivan ur fodralet (den gamle Niclas hade antagligen sagt något otrevligt om att "omslaget är snillrikt designat för att dölja den 48-åriga Ledins flint"), blåste bort några dammkorn och kastade det runda föremålet tvärs över vardagsrummet – och Gud, vilken bra frisbee! Den här skivan kommer jag ha mycket skoj med i parken. Jag kan riktigt se mig själv springa och kasta CD:n i luften, tätt följd av ett koppel hundar som kastar sig handlöst efter den blänkande tingesten. Detta är mycket passande eftersom singeln faktiskt heter *Hopp*.

– Hopp, skriker jag till hundarna. Hoppa, era bestar! Det är Tomas Ledins nya!

Hundarna hoppar lyckligt efter sin nya leksak och jag halsar en Pripps Blå i mottjus. Jag tror inte den gamle, onde och cyniske Niclas ens drack Pripps Blå. Jo, möjligtvis om det var gratis – och mottjus.

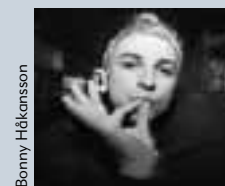
Nu behöver man ju inte hålla på att kasta Tomas Ledins singel som en frisbee. Nej, man kan ju naturligtvis även använda den som iskrapa till bilen i vinter eller varför inte göra om den till ett läppsmykke, ni vet ett sådant som infödingarna på Nya Guinea har? De är väldigt fina och klädsamma. Möjligheterna med Ledins nya CD är otaliga.

Men vad ni än gör – och jag säger det här i den mest positiva bemärkelsen – akta er för spela singeln; det är nämligen väldigt svårt att tänka goda tankar då.

*Niclas Ekström
petterniclas@penis.com*

Tre frågor till...

Bonny Hökansson

Ola Salo,
sångare och
låtskrivare i
The Ark.

Varför tror du det är mest tjejer som gillar er?

– Vi vågar vara lite gosiga och glada i en fin kombination, killar gillar nog mer grupper där de ser artisterna som coola och tuffa förebilder. Tjejerna söker sig till något som tar dom bort från vardagen. Den andra stora kategorin, förutom tjejer, av våra fans är androgyna killar och jag gillar det. Det är väldigt förtryckande att vara låst i en könsroll men i och med att jag skiter i det och beter mig androgynt så tror jag att vissa kan uppleva en befriande känsla i hur jag är. De som mår sämst av könsrollerna är förmodligen de killar som försöker vara macho och tjejer som har svårt för att vara pluttentugga och snygga i vanlig mening.

Varför har du tagit dig efternamnet Salo, du hette ju Svensson förr?

– Jag har haft som hobby att hitta på palindromer. En favorit är "Nej leta i ateljén". Jag har alltid varit förtjust i mitt förnamn, det är något spännande med det. När jag var yngre var jag väldigt intresserad av hebreisk namnmystik och Ola var så mäktigt, det lät som en trollformel. Egentligen ville jag bara heta Ola men måste ju ha ett efternamn och då tänkte jag: Hur lägger jag till ett efternamn utan att lägga till något och det bästa var då att göra ett palindrom av det. Det enda jag lägger till är S:et som är första bokstaven i mitt riktiga efternamn.

Hur har din bakgrund som prästson påverkat dig?

– Man har ju växt upp med mysteriet, allvaret och döden så jag har aldrig tyckt att det varit speciellt skrämmande med tystnad och andakt och det kanske har format mig till viss del. Jag är uppvuxen med stenkyrkor och kyrkogårdar. Just att vi kommer från Småland med mörker och skogar gör att jag bär med mig ett slags allvar, det är inget jag försöker fly ifrån. Tvärtom.

Jonas Elgemark

Ond bråd country

text: Thomas Olsson

Blanda gammal countrymusik med lite rockabilly, hämta sen inspiration och textidéer från gamla skräck- och vampyrfilmer och voilà, där har du The Coffinshakers.

Första gången jag stiftade bekantskap med denna grupp var på Distfestivalen i Forshaga förra året. När bandet spelade var sångaren och låtskrivaren Rob Coffinshaker mannen man inte kunde ta blicken ifrån. Med rockstjärneattityd, iklädd svart kostym, pilotglasögon och det långa håret bakåtslickat utstrålade han stor självsäkerhet. Gitarrbandet med dödskal-larna hängde nonchalant över axeln och hans akustiska gitarr spred låtar som *Back from the Grave* och *Black Sunday* vida omkring sig. Hans röst var isande kall och påminde om Johnny Cash, texterna berättade om zombies, vampyrer och mörkrets makter och kompet var en speedad version av rockabilly-country. Efter bara några låtar ville jag veta mer om bandet.

Därför sitter jag med Rob framför mig på årets Distfestival. Solen skiner och allt borde vara bra, men tyvärr är han väldigt hemlighetsfull och svår att nå. Men när jag undrar över hans fascination för country-musik bryter jag igenom.

– Jag gillar countrys vardagsrealism, med de mörka undertoner som både finns i berättarstilen och i musiken. Det känns genuint att sätta på en platta med Lee Hazelwood, Johnny Cash eller Hank Williams. Här pratar vi om grundstenarna, inte pajaser som Garth Brooks, Shania Twain eller killarna i bandet Sverige som

varken kan eller spelar country. Jag är ute efter den äkta passion och känslan för detta hantverk.

The Coffinshakers har funnits i fem år och har hittills gett ut några singlar och en fullängdare. Förutom det spelar Rob gitarr som Garm Stringburner i metalbandet Gehennah från Forshaga, men säger ändå att han satsar mest på Coffinshakers. Tyvärr har reptillfällena varit få och sällsynta. Då medlemmarna har varit spridda över hela landet har det inte fungerat alls förrän nyligen, då bandets stockholmska trummis byttes ut mot en kille från Karlstad. Därför hoppas Rob på större och tajtare uppbackning från trummorna eftersom kompet och texterna utgör huvuddelen.

Coffinshakers släpper nästa singel lagom till halloween.

– Jag gillar singlar eftersom man bara behöver koncentrera sig på några få låtar istället för en hel platta. Speciellt vår första singel, *Dracula Have Risen From the Grave* ligger mig varmt om hjärtat och tillhör nog det bästa vi gjort.

I väntan på nästa fullängdare, som de börjar jobba på efter att singeln släppts, kan man försöka få tag på första singeln i begränsad upplaga, i röd vinyl med riktigt blod...

Jag har sett ljuset

Jag har en kompis som kallar mig innovationsfientlig. Precis, sug på det ordet. Anledningen är att jag inte är särskilt haj på datorer och inte har något intresse för dem heller. Vill inte riktigt lära mig, vill jobba emot dem. De gillar ju inte mig heller brukar jag resonera. Sätter jag mig framför en dator är det 50 procents risk att den ballar ur, lägger av eller omotiverat börjar ryka. Det finns människor som kan bevisa detta.

Det var tills för ett tag sedan. Nu omfamnar jag utvecklingen med glädje. Jag är omvänd. Vad som hände var att en kompis skaffade en CD-brännare och visade mig in i ett paradiset som hette Napster. Jag har skådat ljuset och har knappt sett solen eller OS sedan dess.

För en musiknörd som jag är Napster något helt otroligt, det är ett bibliotek med musik där alla som loggar in bidrar med sina bibliotek och så vidare i evighet. Detta betyder att när

du än går in finns det minst en tre-fyra tusen bibliotek att leta bland. Men nu ska ni inte tro att jag går till affären och kollar vad som kommit ut och sen går hem och laddar ner. Oh nej, så pass tråkig är jag inte, jag vill fortfarande ha ett omslag att titta på, inspelningsstudio- och producentinformation att läsa, en genomtänkt låtordning och framför allt ett litet hårt arbetande skivbolag att stödja. Vad jag använder Napster till är b-sidor, covers, rariteter och schyssta liveupptagningar. Sânt jag inte kan få tag på, sânt jag aldrig hört eller bara hört talas om. Har hittills fyllt ett antal CD-skivor med detta. Har bland annat funnit en outgiven Shellac-EP, ett par coverversioner jag aldrig hört, några b-sidor jag bara har på dyrbara limiterade vinylsjuor. Har också hittat lysande coverversioner av Duran Duran, Depeche Mode, Weezer och Deftones. Gamla bortglömda singlar med Phillip Boa and the Voodoo Club, en version av Stone Temple Pilots gamla hit *Plush* spelad av... just det Pearl Jam. Ja, jag skulle kunna rabbla låtar i evighet. Men det är inte det som är meningen. Meningen är att Napster är ett verktyg att

hitta sânt som man annars aldrig kan få tag på, precis som att gå på biblioteket och låna den där gamla utgångna boken.

Och vad som är mest fascinerande egentligen med Napster är att det bara är de stora rika banden som är emot det. Något att tänka på. Jag menar: finns det något outgivet med Metallica? Ger inte de ut en tre-fyra boxar med outgivet material en gång i halvåret? Nä, ignorera arga danska trummisar, släng er in i teknikens gap och leta upp den där versionen av Nancy Sinatras gamla *These Boots* ni hört att Nick Cave gjort men inte vågat hoppas på att den finns. Det gör den. Eller Supersuckers briljanta countryversion av Judas Priests *Breaking the Law*.

Mathias Skeppstedt, oktober 2000
petshopboy666@hotmail.com

Odlar själv

text: Magnus Sjöberg

Egentligen vet inte Leila varför hon sysslar med musik. Hon var för dålig på att spela piano. Kunde inte läsa noter. Det var därför hon först tackade nej när Björk ringde och behövde en keyboardist till sin turné.

– Jag kunde aldrig tro att jag skulle ha det som yrke.

Det säger Leila på frågan om hur hon började med att skapa musik. Under sin tid på college började hon som DJ och köpte mer skivor än vad man egentligen behöver. Det var genom kompisar som hon kom i kontakt med Björk.

– Hon behövde nån som spelade keyboard, men jag undrade varför hon valde mig som knappt kan spela.

Leila har i dagarna gett ut sitt andra album *Courtesy of Choice*, ett album som verkligen tar lyssnaren på en upptäcksfärd genom en massiv ljuddjungel. Första plattan gavs för övrigt ut på Aphex Twins etikett, Rephlex.

– Om jag målat tavlor istället skulle jag varit kubist. Inget jag gör är självklart vid första lyssningen. Det är aldrig vad det verkar vara.

På *Courtesy of Choice* har Leila i princip gjort allting själv. Mixat, producerat och skrivit låtarna. "Tänk er två olika färger, rosa och lila. Separat väldigt vackra att titta på. Men om ni blandar dom blir det fruktansvärt." Så beskriver Leila varför hon inte samarbetat med någon på plattan.

– Jag har ingen som jag direkt känner att jag vill jobba med. Å andra sidan har jag inte jobbat med så många. Jag borde förmodligen gå ut mer och träffa folk.

Det Leila anser vara ett svart hål i sin musik är att kunna spela live.

– När jag var ute med Björk för andra gången så livemixade jag. Det var då jag insåg hur otroligt kul

det skulle vara att få framföra min musik inför publik. Jag jobbar på att komma ut och än så länge är det bara ett datum färdigt. Det hänger bara på att jag ska få tummen ur. Mina liveframträdanden är helt perfekta i mitt huvud. Men när jag ska göra det i verkligheten så blir det svårt. Det är därför verkligheten ibland suger.

Leila bor i norra London med sin familj och sina växter.

– Jag är egentligen en ganska "sorglig" person. Inte för att jag är ledsen men det jag gör när jag inte skapar musik är att tänka på musik och så pratar jag mycket.

– Jag började odla växter för ungefär ett år sedan och det är helt fantastiskt. Växter följer inte vår stressade livsrytm. Dom har en helt egen rytm. Men när en växt bestämmer sig för att växa eller slå ut är det alldeles underbart.

- "I P3:s PopStad 2001 finns en mångårig popmusikalisk tradition, en levande musikscen med engagerade musikaktörer och kreatörer, väl profilerade artister och ett rikligt musikaliskt utbud." Så löd motiveringen till att Göteborg blev Popstad 2001. Äntligen har man fattat.

- Peter Dolving, före detta Mary Beats Jane och The Haunted släpper i dagarna sin solo-debut-EP Groove har lyssnat och garanterar att alla fyra låtarna låter toppen. Fullängdare planeras till våren.

- Sångerskan/skådespelerskan Cher tänker släppa en skiva endast på internet. Det är den första plattan hon skrivit helt själv. Det kanske ändå inte är det mest överraskande med släppet, enligt uppgift är låten *The Fall* tillägnad Kurt Cobain. Låten skrev hon efter att Cobain tog livet av sig 1994.

- Kommande TV-serien Sopranos har ett bra soundtrack. Bland annat kan man höra R.L. Burnside's *It's Bad You Know*, Bob Dylans *Gotta Serve Somebody* och Them's *Mystic Eyes*.

- Diskussionen huruvida vinyl eller CD är bäst har pågått ända sedan CD:n kom ut på marknaden. Samma diskussion kommer aldrig uppstå vad gäller CD och DVD. I oktober kommer DVD-versionen av Underworlds liveplatta *Everything, Everything* ut. Jämfört med CD har den bättre ljud, tre extra låtar och givetvis filmmaterial från tre spelningar. Väljer du mellan CD och DVD – tag DVD.

- BS2000 är namnet på Beastie Boys-rapparens Adam Horowitz' och turnétrummissen Awols sidoprojekt. I mitten av november släpper man material.

- Missa inte Arizonas stolthet Bob Log III på Pusterviksteatern, Göteborg 26/11. En artikel med enmansorkestern läser du i nästa nummer av Groove som kommer i början av november.

- Bra demos denna månad: Dimbodius och Hanif från Göteborg och Mirror Maze från Småland.

- FatCat och One Little Indian samarbetar om att ge ut åtta sjutummare med remixar på Emiliana Torrini's album. 17 mer eller mindre okända FatCat-artister, bland andra Team Doyobi, V/Vm, Mice Parade och Múm, har fått fria händer att modifiera originallåtarna. På snygga www.e-rmx.com kan du ladda hem mp3-versioner av låtarna.

- På Glitterhouses hemsida kan man nu ladda hem bland annat utgivna liveinspelningar med Walkabouts.

- Den 24:e november spelar Groove-favoriterna Willard Grant Conspiracy på Pusterviksaren, Göteborg. Obs missa inte bandets enda Sverigespelning!

Bortom tid och rum

text: Peter Sjöblom

Det finns musik som i samma ögonblick man hör den, förtydligar allt. Skivor som blir omedelbara referenspunkter för andra skivor, vågskålar gentemot all annan musik.

Jag minns när en nära vän spelade *Close* med T.S. Bonniwell för mig första gången. Mitt inuti blev alldeles rent och ljust och upprymt. När jag försökte resa mig var jag alldeles knäsvag och kunde, bokstavligt talat, inte gå helt rakt.

Jag hade aldrig hört något så vackert som *Black Snow*. De sorgset rullande trummorna, sången som stegrades mjukt tills rösten nästan sprack, stråkarna som svepte sakligt men underskönt som en vind som inte bryr sig om något annat än att vara en vind. Jag satt helt förhådd i soffan.

Den första låt som verkligen knäckte mig och som fick mig att bara ligga ner och lyssna på den oräkneliga gånger var Only You med The Platters. Jag hörde den en kväll när jag var fjorton år, och var så mottaglig som man är för en uppenbarelse i den åldern. Låten sökte och fann allting som jag inte visste att jag letade efter.

– T.S. Bonniwell, september 2000

Jag visste inte ens att Sean Bonniwell hade gjort en soloplatå. Jag hade bara hört The Music Machine innan, det svartklädda garagebandet som han var med i på 60-talet. De gjorde klassiker som *Talk Talk*, och många av deras låtar hade udda taktarter och texter som var avsevärt mer litterära än den genomsnittliga garagerockversens pojke-vill-ligga-med-flicka-men-får-inte-och-blir-arg-klichéer. *Close* i sin tur var ett steg bort från den hårda formen, med stråkarangemang som kan mäta sig med de bästa hos Nick Drake. Stora ballader som var alldeles för intima för att bli pompösa. *Black Snow*, givetvis. *Something to Be. But Not with My Heart*. Den översinnligt vackra *Sleep*.

Varför övergav jag rockmusiken och började skriva och sjunga ballader? Kanske för att det gagnar ett poetens hjärta bättre och att det har lättare att göra sig hört om man sjunger snarare än skriker. Det kanske kan förklara varför Since I Fell av Lemmy Welch är den låt jag omhuldar mer än någon annan för dess oförfärdade uttryck av plågad kärlek hjälplös av uppgivenhet. En allt högre svävande hyllning till

T. S.
Bonniwell

det förhållande i kärleken som letar svar i den stora ande vi alla söker känna; det var Adams fall, liksom det är vårt...

Även om Music Machine aldrig hade funnits, skulle Close ändå varit samma. Skivan säger det till mig nu som jag försökte säga då... "...even if you promise me my poet will not die, I fear the poet's soul in me has told a poet's lie...."

På sitt sätt skrevs låtarna på för den ålder jag är i nu. Den är avsedd att mildra det smärtande tomrummet. Låtarna lämnar utrymme för själmedvetenhetens paradox att kunna se sig själv, självet blir större genom att bli mindre. Jag har märkt att även om humöret är lågt, är Close pålitlig.

Jag har ingen aning om hur skivan mottogs när Capitol Records gav ut den för trettioåret sedan. Egentligen kanske det inte spelar någon roll heller. För det är märkligt med musik som är tidlös, den ignorerar tiden. Det är som att den kan vara okänslig för omedelbar framgång, för den kommer alltid på något sätt att hitta till dem som ändå behöver den.

Framgången är att den kan röra människor långt borta i både tid och rum. Som en godhjärtad, omhändertagande, tröstande ande.

Med Close fann detta mitt poetens hjärta sin röst; såtillvida att det jag inte kunnat förklara, kunde det göra. Och Close är dessutom en så passande titel, som ett bandage som bara nästan täcker såret. Då, vid den tiden, var jag tvungen att göra något för att inte förblöda. Jag tänkte aldrig i första hand på hur skivan skulle tas emot.

Close är en passande titel, oavsett vilken av betydelse i ordet man väljer. "Stänga", "avsluta", "nästan"... Fast jag gillar "nära" bäst. *Close* kommer nära som hemligheter. Nära som bästa vänner.

Close, kan beställas på CD från Uncle Helmet's Music, sean@bonniwellmusicmachine.com. Dessutom finns fortfarande ett begränsat antal kvar av Sean Bonniwells bok *Beyond the Garage* som kom för några år sedan. Hemsida: www.bonniwellmusicmachine.com.

Oberoende veteraner

Corrosion
of Con-
formity

text: Thomas Olsson • bild: Mattias Elgemark

Från hardcorepunk, trash och metal till dagens stonerrock. Med sina 18 år i branschen är Corrosion of Conformity inga nybörjare direkt. Samhällskritiska texter, uppror och slagsmål hörde förr till vanligheterna. Numera är det bolagsbråk och kontraktsstrul som tagit över. Med en ny platta under armen, den första på fyra år, och Europa som huvudmål dyker de snart upp i Sverige. Det var på tiden.

Efter gruppens turné 1996 tillsammans med Metallica, var gitarristen Woody Weatman supernöjd.

– Metallica-turnén var obeskrivlig. Aldrig förr har jag varit med om en så välorganiserat. Mat, resor, hotell – allt fungerade perfekt. Precis tvärtom jämfört med att turnera med Megadeth, skrattar han förnöjsamt.

Med denna trevliga erfarenhet bakom sig återvände Corrosion of Conformity till USA för att turnera på egen hand och börja jobba på nästa platta, men då kom problemen.

– Efter två plattor på Sony var det tvärstopp. Plötsligt skulle alla beslutas i strikt hierarkisk ordning, så till slut när ingen stöttade oss och inget blev gjort kände vi att det var dags att göra något radikalt.

Beslutet att gå vidare stod fast. Tyvärr tog proceduren två år och när äntligen frihetens dag var kommen stod de där med över 40 nya låtar.

– Aldrig mer storbolag! Ganska snart hittade vi istället independentbolaget Sanctuary där vi nu känner oss hemma. Känslan av att ha ett bolag som tror på våra idéer och stöttar oss är något vi inte upplevt på länge.

Vilka blir förband?

Bandet mer eller mindre rusade in i studion för att möta nästa problem: Vilka låtar skulle vara med på plattan?

– Det var lite struligt, säger Woody. Med så mycket material att välja på hade samtliga i bandet sina favoriter

FAITHLESS
>>BACK TO MINE

RELEASE
20001002

DJ-KICKS

NIGHTMARES ON WAX
>>DJ KICKS

som bara måste vara med. Och eftersom vi är ett demokratiskt band slutade det ibland med att vi fick dra lott.

Samtidigt avslöjar han att planerna på den beryktade liveplattan, glädjande nog, kom allt närmare. Men först gäller det att få ut plattan, turnera ett år och sen in i studion igen. Ett sverigebesök är självklart och nu är frågan bara vilket förband de ska ha med sig.
– Vi funderar på Fu Manchu, Monster Magnet eller Karma to Burn. Personligen gillar jag Karma to Burn eftersom de tors tänja på gränserna trots sin instrumentaltitet och ändå lyckas behålla sitt tunga groove. Men det är klart, Dave Wyndorf och de andra i Monster Magnet är ju inte heller fel. Nåja, vi får se vilka det blir.

Men hur låter nya plattan då? Efter att ha pressat Woody lite erkänner han att den troligtvis kommer att påminna mer om *Deliverance* från 1994 än om förra plattan, *Wiseblood*. Efter att jag hört några låtar verkar han ha rätt, tyngden och soundet finns där men den melodiska touchen från *Deliverance* är ändå närvarande.

– Jaså, tycker du det? Själva tycker vi att vi fann vårt sound på *Deliverance* men att *Wiseblood* kändes elakare, tuffare och vassare i kanten. Den här gången har vi använt oss av slidegitarr, lite annorlunda arrangemang och jobbat mer med melodierna, vilket möjligtvis förklarar din åsikt.

Det är tredje gången i rad som gamle trotjänaren John Custer producerar. Han känns som bandets femte medlem. På grund av hans tidigare karriär som gitarrist har han både erfarenhet och kunnande samt är öppen för nya idéer.

– Vi litar på John till hundra procent. Bland annat gjorde han klart sista delen på en låt vi pysslade med i studion, medan vi andra varit tvungna att åka till Holland för en konsert. Jag har fortfarande inte hört den men är övertygad om att det blev bra.

Bussen demolerad av skinheads

När Corrosion of Conformity under det tidiga 80-talet började sin karriär var det hardcorepunk som gällde. Med texter som tog upp korruption, krig och orättvi-

sor vill man klargöra sin ståndpunkt. Många fans gillade den tuffa musiken men inte texterna. Definitivt inte sedan de, på sin tredje platta *Technocracy* från 1987 gjort ett starkt uttalande och fördömde nationalistiska åsikter och hela den krigsgladda Reagan-administrationen.

– På den tiden hade vi stora problem med skinheads som inte gillade våra åsikter utan bara kom för att bråka. Det var faktiskt riktigt otäckt ett tag då de bland annat slog sönder vår turnébuss och jagade oss. **Men nu för tiden handlar väl knappast era texter om politik?**

– Säg inte det, vår sångare Pepper skriver alltid tvetydiga texter, att sociala orättvisor och maktmissbruk ibland ingår tillhör inte ovanligheterna. Dagens politiker är helt opålitliga och alla är lika stora svin.

Hardcoren övergick sedan mer i trash och senare i metal. Nuförtiden klassas de som stonerrock, något som Woody ställer sig lite frågande till.

– Bara för att vi inte döljer våra Black Sabbath-influenser tycker jag inte vi är ett stonerband. Vi spelar tung melodisk rock med referenser från 70-talet. Vill folk sen kalla det för stonerrock så okej då.

Jag tycker jag känner igen det resonemanget, det är mycket sällan som grupper finner sig i att bli inplacerade i fack utan vill givetvis hävda sin musikaliska frihet. Men hur skulle han själv då beskriva bandets musik?

– Jag tycker fortfarande vi har kvar vår underground-stämpel men att den nu kanske är uppblandad med lite stonerrock.

Trendlösa

Att hänga på trender är ingenting för Corrosion, istället har man valt att hanka sig fram på sin egen väg. Även om *Deliverance* betydde ett visst uppsving.

– Nej, trender har aldrig varit något för oss, det är så många band som dukat under när trenden ebbat ut, vi kör vårt race oberoende hur trenden är.

Woody är en klok man med bäge fötterna på jorden och visst har han rätt. Se bara på grungen, egentligen var det väl bara Nirvana, Soundgarden, Alice In Chains och Pearl Jam som klarade sig när vågen dog ut, vem kommer ihåg band som My Sisters Machine, Swallow eller Fluid idag?

Är det lätt att ta till sig ny musik när man spelat väldigt länge?

– Svårt att säga, men i början kändes neo metalen ny och spännande, band som Tool och Korn erbjöd något nytt. Nuförtiden är det bara Deftones som är bra, resten känns bara som lycksökare med påklitrad image. Annars lyssnar jag ganska mycket på blues.

något bättre musik i höst...

Rootvålta gör riktigt bra reggae. Många mil från Jamaica till trots.

Detta flitigt turnerande band mixar dancehall-reggae med tyngre tongångar. Eget material rakt igenom förutom en grym cover på Elvis "Return To Sender".

Kolla upp detta underskattade band nu!!!

Mer stake i rocken!

text: Gary Andersson
• bild: Sophie Rimheden

Inför sin tredje platta tog Placebo sig i kragen och blev en riktig enhet igen. Sångaren Brian Molko är fortfarande fixstjärnan. Svenske basisten Stefan Olsdal delar med sig av tankarna bakom deras blödande musik.

– Nu ville vi göra den stora rockplattan, något känslofyllt. Det saknas power därute!

När Placebo armbågade sig in på musikscenen 1995 var de en vitamininjektion. Dessa tre unga, sexuellt svärdefierade rockers som levererade omskakande låtar som *Bruise Pristine*, *36 Degrees* och rakknivsvassa hiten *Nancy Boy* fick mig att återvinna förtroendet för gitarrbaserad uppkäftig rockmusik. Energin, känslomheten och uppstudsigheten hade fått en värdig fanbärare. År 2000 är trion tillbaka med ett nytt snapshot, en ny tolkning av världen runt omkring och inuti.

Nya plattan *Black Market Music* tog lång tid att färdigställa. De stängde in sig i sin fönsterlösa replokal i London i nio månader och jobbade stenhårt. Och bandet ville förnya sig för att inte tappa intresset själva, därför hörs dissonanta stråkar, rap och "smörköror" på några spår. Jämfört med förra plattan *Without You I'm Nothing* är denna mer öppen och inspirerad.

– Vi var inte överens med vår producent förra gången och plattan blev överproducerad, förklarar Stefan. Första plattan däremot var väldigt hedonistisk.

Singeln *Taste in Men* påminde om förra plattans första singel *Pure Morning*.

– De skrevs faktiskt under samma period. *Taste in Men* är repetitiv men inte lika mantraliknande som

Pure Morning. Den är också lika orepresentativ för plattan som helhet som *Pure Morning* var.

Att rockmusiken i Storbritannien är en sjuk patient är också ett enkelt konstaterande.

– Rocken är för banal, för lättsmält, utbrister Stefan. Din mormor kan ju lyssna på band som Travis, Stereophonics och Embrace! Därför var det skönt att höra Primal Screams senaste som var rebellisk. Annars ser vi upp till R.E.M., U2, Abba och Bowie men vi lyssnar mest på Sonic Youth, Queens of the Stoneage och At the Drive-in.

Special K är en låt som känns mycket Blondie?

– Ja vi kallar den vår punk-Blondie, skrattar Stefan. Den har snygga köror men handlar om förälskelser och droger – allt som går upp ska ner, "no escaping gravity". Det är svårt att få förhållanden att hålla när man aldrig är hemma och dessutom ställs inför så mycket frestelser som vi gör. Men det är lite annorlunda nu än efter första plattan när vi var 20-21 år, då levde vi verkligen rocklivet fullt ut...

Black-eyed är en annan stark och väldigt explicit låt. "I was never faithful and never one to trust/I'm forever black-eyed, a product of a broken home" säger väl egentligen allt?

– Ja, den är väl den mest självbiografiska låten – den handlar om Brian, men även om att man gör det väldigt lätt för sig om man bara skyller allt på sin uppväxt och sina föräldrar. Man måste kunna ta personligt ansvar för sina handlingar också.

När Stefan ger sin syn på det hårdnande klimatet i samhället i allmänhet, och England i synnerhet, går det inte att undvika att också komma in på bandets sexuella preferenser.

– Det råder stor apati, folk känner sig hjälplösa, därför blir det kravaller och fotbollshuliganism. Brian blev till exempel nerslagen av fotbollshuliganer i London för några dagar sedan. Vi är väldigt stora måltavlor eftersom Brian är bisexuell, jag är född bög och Steve är straight men har barn med en svart kvinna. Men vi tror ändå att rock, som vi håller på med, kan förändra, om så ändå bara tankarna hos en enda människa. Då har vi åstadkommit något.

Stefan är ändå realist och inser att bandets förmåga till förändring är liten, det som inte finns på förstasidorna glöms bort vare sig det är kampen mot aids eller ett rockband. Men han menar att Placebo kommer att finnas kvar om 10-15 år eftersom det alltid finns plats för ett bra liveband.

ALBUM UTE
DEN 16 OKT
OBER!

Virgin

ETIENNE DE CRECY

TEMPOVISION

ute 23 oktober

Underworld Live; **EVERYTHING, EVERYTHING**

musik DVDn's The Matrix ute i oktober

JBO

DVD

DOLBY
SURROUND

DOLBY
DIGITAL

WWW.V2MUSIC.COM

WWW.UNDERWORLDIVE.COM

Dra åt helvete!

text: Per Lundberg G.B. • bild: Mattias Elgemark

Det var drygt tre år sedan Fireside släppte *Uomini D'onore*. Fyra killar från Luleå som hunnit med att få en Grammis och att åka USA runt på Lollapalooza-turné. Nu har man blivit äldre och mognat. Nya skivan *Elite* väntar runt hörnet.

– Det är ett äckligt uttryck. Att mogna. Att växa. Fy faan!

Frans Johansson, basist i Fireside, menar verkligen allvar.

– Allt vi gjort är en rock'n'roll-skiva. Egentligen ville vi göra en skiva som var 45 minuter lång. Vi anser att det är den ultimata längden på en skiva. För att man får plats med det på ett C90-band. Blir det mer än en timme så kan det bli väldigt ointressant. Men nu blev det som det blev.

Firesides nya skiva *Elite* klockar in på 58 minuter och 10 sekunder. Den känns väldigt genomtänkt och genomarbetad.

– Vi har definitivt inte jobbat under någon som helst stress denna gång. Allt har fått ha sin gång. Vi påbörjade *Elite* strax efter vi släppt *Uomini D'onore*. Men i februari detta år gick vi in i studion och började spela in.

Fireside har spelat in lite pö om pö. Så har de aldrig jobbat så förr.

– Vi har varit slöa. Det är bara på grund av oss som det tagit så här lång tid. Alla våra tidigare skivor har varit inspelade under kort tid, max en vecka.

*And you can tell me stories
of beauty and of glow
I found out when you're lying
but not ever when I'm dying.*

Från *Thing on a Spring*

På Firesides andra skivor har man kunnat spåra en viss desperation. Desperationen i att spela ut frustrationen, svetten och blodet. Det har alltid gällt att spela för livet. Jag nämner detta och Frans replikerar snabbt.

– Jag tycker nog att detta är vår argaste skiva. Eller den mesta "dra-åt-helvete-skivan" vi gjort. Vi har aldrig brytt oss om hur det skulle låta. Vi tyckte att det skulle vara kul med dragspel och mandolin på en

låt, då tog vi med det. Men det speglar ju vad vi lyssnar på. Vi gillar desperata band oavsett om det är country eller electro.

Frans berättar att han var trött på hur de låtit förr. Bas, trummor, gitarr, sångstilen och inget mer.

Varför döpte ni skivan till *Elite*?

– Alla titlar är tagna efter Vic 64-spel. Vi hittade en hemsida med 4000 spel. Sen gick vi igenom alla spel och tog de namn vi tyckte lät coola. För oss har det alltid varit samma sak. Titeln har aldrig haft någon ting med låten att göra. Det sista vi kommer på är titeln.

I början av november ger sig Fireside ut på en kortare sverigeturné. Europa och USA får påhälsning efter nyår.

– Live kommer vi att ha fler musiker på scen. Vi kommer att pröva lite förinspelat plus lite annat smått och gott. Det ska bli kul att pröva materialet inför publik, avslutar Frans.

Fruktansvärt nyfiken på...

Tricky

Han bråkar med skivbolagen. Han bråkar med publiken. Han bråkar till och med med Grooves utsände reporter och hotar att slå honom i skallen med en bandspelare.

Björn Magnusson och fotograf **Johannes Giotas** har träffat Tricky för en exklusiv intervju i London.

Göteborg, den 4 juli 1995

En kort man med camouflagebyxor och dunväst kommer in på herrtoaletten. Jag har redan intagit position och granskar mannen jämte mig som nog de flesta killar gör när det kommer en kombattant vid urinoaren. Med en cigarett i mungipan och ena ögat kysande intar han position och uträttar sina behov. Mina rörelser blir allt mer osynkroniserade när jag gör ett patetiskt försök att spela oberörd. Mannen är kortare än jag föreställt mig, ser nästan lite bräcklig ut med smala armar och en hållning som påminner om de bråkiga killarna från högstadiet. Rädd för att stirra slår jag ner blicken och tittar försiktigt över axeln när han går ut. Samtliga på toaletten är på Park Lane för att se på konsert och tittar undrande på varandra – var inte det där Tricky-kid som stod därborta?

Jovisst var det Tricky som gjorde ett besök hos oss alldeles vanliga killar och pissade i den alldeles vanliga pissoaren. Hans debut som soloartist släpptes drygt ett halvår tidigare och *Maxinquaye* hyllades unisont i pressen. Helt plötsligt var alla nere med smutsiga beats och dubreggae. Men Tricky är inte helt lätt att sätta in i ett fack och efter första singeln *Aftermath* drogs det som väntat paralleller till Massive Attack. När Tricky i en intervju i tidningen Pop sommaren 1994 pratade influenser nämndes istället Tom Waits och King Tubby – Massive Attack hade inte ens samma vibe fräste Tricky.

Det är viktigt att just känslan är rätt för Tricky och under konsertens första låt stoppar han musiken för att få ljuset släckt. Han frå-

gar vad det är med oss som lyssnar. Flera av oss backar ett par steg men det skiter Tricky i, nu slipper han det starka ljuset och kan se hur vi reagerar på musiken. Konserten blir ganska stel. Tricky har med sig ett band som inte riktigt gör musiken rättvisa. Gitarristen visar upp oroande kunskaper i gitarronani. Men han har varit med i något obskyrt band som Tricky gillade när han var yngre och det räcker tydligen för att Tricky ska ta med honom på turnén. Under Public Enemy-covern *Black Steel* gör gitarristen sitt bästa för att motivera sin existens och publiken tänder till en aning, men jag lämnar ändå stället besviken. Och Trickys liveframträdanden har egentligen inte hyllats av någon. Recensio-ner har många gånger handlat om repetitiva utflykterna i musiken och att Tricky mest står stilla och gnuggar micken med slutna ögon. Tricky kommer aldrig att bli någon Robbie Williams.

Ändå är Tricky är en mästare på att få monotoni att leva och hans musikaliska bygge består av ett fåtal toner som sedan smyckas med samplingar som gör en u-sväng i hjärnan. Ibland gör Tricky det riktigt svårt för sig och laborerar med långsamma beats som knappt håller styrfart. Men när det lyckas som i *Poems* från Nearly God-projektet träffar den tunga men på samma gång återhållsamma funken i ryggslutet och ger en pulserande känsla av att allt briserar i vilken sekund som helst.

Trickys rap/sång, eller vad man nu ska kalla det, går ofta i moll och lika ofta är

det svårt att urskilja texterna. Men Trickys hjärta blöder och delar av hans trasiga liv väljer ut när han öppnar munnen. Ibland säger stämningen i musiken att vi har flyttat oss in i en mörk del av hans själ. Trickys musik beskrivs nästan alltid med ord som mörk och skrämmande. Men det är inte för att lyfta partyt man lyssnar på Tricky, det är framförallt närvaron i musiken och känslan av att man aldrig hört något liknande man är ute efter.

Texterna skrivs företrädesvis i jagperspektiv vilket kan vara en av förklaringarna till musikens direkthet. Tricky kan vara rakare och mer uppriktigt funkig men ibland gör han musik som är på en helt egen frekvens. En frekvens som ibland ligger mellan två kanaler fylld av störande ljud som bildar en enhet endast i Trickys hjärna.

London, den 29 september 2000

Jag sitter på tunnelbanan och London visar sig från sin allra bästa sida. Det är varmt och jag är på väg till västra London för att träffa Tricky. När jag hoppar av vid Turnham Green förvånas jag över de grönskande omgivningarna. Jag går längs Cheswick High Road och får syn på en Clarks butik där jag tror mig kunna hitta ett par Wallabees. Den väloljade expediten upplyser mig om att här finns ingen som köper dem, men om jag vill ha ett par skor till min kostym då har jag kommit rätt. Det känns som att jag befinner mig ganska långt ifrån Trickys uppväxtkvarter i Bristols utkanter där hiphop pumpades ut genom fönstren och skottlossning och knark tillhörde vardagen.

Men Tricky har tagit sig fram på sitt eget sätt och när han var femton år kände han att musik var hans grej. Via medverkan på Massive Attacks första skiva *Blue Lines* en solokarriär och flera samarbeten med Björk, Elvis Costello och Grace Jones är Tricky numera en världsangelägenhet. Idag är det dags att träffa pressen. Promotionkontoret pryds av jättelika affischer på Richard Ashcroft och Tom Waits. Telefonen ring-er oavbrutet och det är en strid ström av människor som antingen precis fått ett fax eller som nervöst trummar på den jättelika u-formade disken i väntan på ett.

Ett handslag, ett försiktigt hello och jag står jämte Tricky igen. Det syns att Tricky är trött och det är många som vill träffa Tricky som numera bor i New York. Jämte Tricky som sitter bakåtlutad med dunjacka och hood ligger en påse röka och när han tror att jag ska börja med en föreläsning om hur farligt det är bruser han upp. – Du tänker inte säga nåt som får mig att slå bandspelaren i huvudet på dig nu va, jag är trött på att höra det snacket, okej!

På andra sidan bordet sitter två av Trickys polare. Tricky berättar anekdoter från ett Stockholmsbesök där en av Neneh Cherrys vänner tog med honom på en rundvandring där de passerade en lokal som nynazister hade fest i. Tricky var övertygad om att han skulle få skallen insparkad, men nynazisterna bara tittade när han gick förbi.

– Jag kan gå med på den typen av rasism när de håller sig för sig själva, säger Tricky och skrattar

men blir sedan allvarligare och menar att rasismen i England förmodligen är brutalare även om inte National Front längre får den uppmärksamhet de fick under början av 80-talet.

Den nya EP:n *Mission Accomplished* ges ut av Epitaph, samma bolag som ger ut Tom Waits skivor. Tricky har lämnat multijätten Polygram under omständigheter han inte vill prata om. Allt han kan säga är att han inte blev utsparkad. Men låten *Divine Comedy* där Tricky väser "Fuck Polygram" säger det mesta.

– Den handlar om Eric Kronfeld på Polygram som sa att alla svarta inom musikindustrin har ett kriminellt förflutet vilket är helt absurt. Sången är egentligen bara ett sätt att säga "fuck you" till honom och Polygram. De tror att de har sån stor makt men jag är inte rädd för att bli av med mina skivkontrakt.

Mission Accomplished är bland det hårdaste Tricky har gjort och första låten *Big Time* lånar refrängen från Peter Gabriels *Big Time*. Kompet består av ett monotont riff som snarare hämtar näring från Detroit-rockare som Stooges och MC 5 än King Tubby och Tom Waits.

– Nu säger folk att min musik är mer gitarrori-enterad än tidigare men saken är den att jag gör olika skivor hela tiden och jag har haft med gitarrer från och med *Maxinquaye*. Men det är alltid så att man blir bedömd efter det senaste man gjort.

– En annan sak som alla säger om min musik är att den är mörk. Vid ett tillfälle när jag gav en intervju och någon sa till mig att min musik är så mörk kunde jag bara säga att livet är mörkt. Beatles skrev sina låtar om Yellow Garden och Red Roses eller vad fan det nu var, men jag har inte varit med om det. Allt jag ser är förödelse, döden är en stor del av livet.

Du säger att du inte kan spela något instrument. Hur gör du din musik?

– Med keyboard. Jag använder bara ett finger (bankar fingret mot bordet), det är så enkelt att ett barn skulle kunna göra det.

Din musik består ofta av ganska udda rytmer.

– Det beror nog på att jag jobbar baklänges, de flesta börjar med ett beat men jag bara pusslar ihop saker. Det är anledningen till att mycket av mina rytmer inte stämmer, men jag vill ha det så och ibland när jag lyssnar igenom något tänker jag att det bara är en massa skit ihopbuntat. Men jag har makt över mina egna grejer och jag känner inte till någon annan i musikindustrin som kan ge ut vilket album de vill, eller som den ansvarige på mitt förra bolag sa "hur kan man tala om för Tricky att han inte får ge ut någonting,

Riktigt namn: Adrian Thaws.

Ålder: 32 år.

Hemstad: Bristol, senare London och numera New York.

Började som medlem i Massive Attack och finns med på deras två första skivor. På Blue Lines (1991) rappar han på låtarna Daydreaming, Five Man Army och Blue Lines. På Protection från 1994 finns han med på Eurochild och Karmacoma.

Första låten under namnet Tricky var Nothing's Clear från 1991 som han gjorde ihop med Geoff Barrow från Portishead. Den finns på samlingen The Hard Shell. 1992 spelade han in Aftermath med pengar han fått från Massive Attacks manager. Efter Aftermath fick han skivkontrakt med Island Records och släppte 1995 Maxinquaye som fått sitt namn efter hans mor Maxine Quaye. Tricky har sedan fortsatt att ge ut skivor under eget namn, men också massor med andra projekt.

På nya EP:n Mission Accomplished som släpps på Epitaph-ägda etiketten Anti arbetar han bland annat med rapparen Mad Dog.

Mer Tricky: Hans mor sägs ha begått självmord när Tricky var fyra år. Aftermath ska han ha gjort genom att vara i kontakt med sin mor.

Inför Nearly God-projektet ryktades det om ett samarbete med Damon Albarn från Blur men I'll Pass Right Through You drogs in på Damons begäran då han tyckte att den var ofärdig och det är i dagsläget osäkert om den någonsin kommer att släppas.

det går inte.” Jag har ingen A&R som alla andra och det ger mig också möjligheten att ge ut olyssningsbar musik om jag vill.

Det låter som du är väldigt kompromisslös, men behöver du inte kompromissa när du gör låtar ihop med andra, som exempelvis Björk och Terry Hall?

– Nu fattar jag inte vad du snackar om. De kommer till mig och vill jobba med mig men de sjunger bara, inget annat. Jag gör all musik så jag behöver inte kompromissa alls.

Det är många som försökt att beskriva din musik, vilken beskrivning stämmer bäst tycker du?

– Det var någon i Los Angeles som sa att det lät som blues, vilket var samma sak som jag kallade det när jag gav ut min första skiva; hiphop-blues – så blues tror jag är det bästa.

Vad lyssnar du på hemma?

– En massa gamla grejer men för att vara ärlig så tråkar musik ut mig och jag lyssnar inte mycket på nya skivor. **Finns det någon av dina texter du är speciellt nöjd med?**

– Jag har inte riktigt tid att hålla på med sånt. När jag är klar med en låt går jag vidare till nästa och jag sitter inte och tänker på mina texter, jag skriver bara vad som helst.

Kan du beskriva din utveckling musikaliskt från *Maxinquaye* till nu?

– Nej, det är omöjligt. Jag kan inte se på mig själv utifrån på det sättet. Det enda jag vet är att det är min musik från början till slut och jag sitter inte hemma och lyssnar på mina skivor. Jag bryr mig inte det minsta om det förflutna.

Du bor i New York numera, varför flyttade du dit?

– Jag blev trött på England, allting blev så bekant och jag flyttade dit för att det är skönt att folk inte känner igen en.

Jag har hört att du håller på och bygger en egen studio?

– Jag har lagt ner det för i så fall hade jag fått vänta en månad på att få börja med min nya skiva och det går inte. Jag vill börja så fort som möjligt.

Du släpper ett fullängdsalbum nästa år, hur kommer det att låta?

– Du ställer en fråga som är omöjlig att besvara och jag har inte en aning. Jag kan inte se in i framtiden.

RUSSELL SIMINS
Public Places

ute 30/10

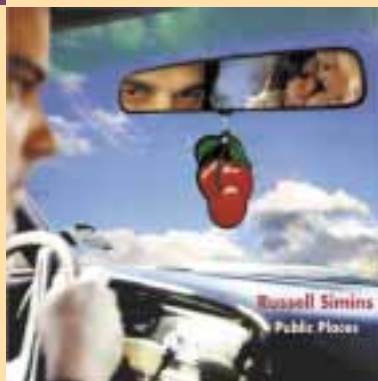
JOHN HIATT
Crossing Muddy Waters

ute nu

ERASURE
Loveboat

ute 23/10

EVERLAST
Eat At Whitey's

ute 16/10

www.playgroundmusic.com

playground
music scandinavia

BAD TASTE RECORDS PRESENTERAR

MORE DANGEROUS THAN FREE BEER

HÖSTENS NYHETER

LAST DAYS OF APRIL "Angel Youth"

BTR 39 CD

En av de bästa europeiska emo/collegerock plattorna någonsin! 10 kanonlåtar inspelade med Pelle Gunnerfeldt från Fireside i stil med Jimmy Eat World och The Get Up Kids.

THE WEAKERTHANS "Left And Leaving"

BTR 41 CD

Med ex-sångaren/basisten från Propagandhi i spetsen har The Weakerthans spelat in en helt suverän college-rock platta och låten "Aside" körs just nu på rotation på P3. "Fyndigt. Inbjudande. Älskvärt." (Helsingborgs Dagblad)

SATANIC SURFERS "Fragments And Fractions"

BTR 42 CD

Satanic är tillbaka med sin bästa platta någonsin! Musikaliskt bjuder den på en hel del överraskningar, men vi vågar nästan garantera att inga gamla fans kommer bli besvikna! Punk-rock blir inte bättre än så här!

MNW
RECORDS GROUP

Bad Taste Record

Maskinerna är våra vänner

text & bild: Henrik Strömberg

Ett band som hellre spelar live än ger ut skivor, det har vi hört talas om förut. Men kanske inte när bandets musik är så elektroniskt baserad som göteborgska 8tunnel2:s musik är. Beror det på att de bygger sina instrument själva?

8tunnel2

Daniel Skoglund och Isak Eldh har gjort musik tillsammans i mer än två år och har nu en mängd spelningar och en vinyl-EP på Blenda Records bakom sig.

– Att spela ute är ju mycket mer fulländat än att ge ut en skiva, säger Daniel och menar att de har mycket bättre koll på hur musiken tas emot när de har publiken framför sig.

manuellt. Bandet använder sig inte av MIDI. Men vad som mest utmärker 8tunnel2 är att de använder mycket hemmabyggda instrument.

– Det är någonting som tillhör 8tunnel2, säger Daniel. Musikalisk är det lika intressant att bygga om en gammal kassettradio som att hitta ljud att sampla, tycker jag.

från början. Till exempel genom att sätta en mikrofon på en gammal hårddisk, och göra om denna elektroniska skapelse till ett akustiskt instrument.

– Vi är båda två väldigt påverkade av en känsla för den bortslängda elektroniken, att den är övergiven, att det är orättvist, vi måste svara för den och göra något med den, menar Isak. Det är en djup fascination som

På skiva syns inte heller den visuella aspekten av 8tunnel2. När de spelar live fyller de scenen med obskyra instrument och mer eller mindre fungerande elektroniskskrot som hårddiskar, kretskort och annat. 8tunnel2 blandar high-tech och low-tech när de skapar musik, de använder datorer såväl som väldigt manuella instrument.

– Det handlar om att inte dramatisera datorns del i det vi gör, utan att den är ett instrument lika väl som de andra ”lo-fi”-instrumenten är, förklarar Daniel. Datorn är ju inte mer hi-fi egentligen.

Fast de har två datorer på scen kan 8tunnel2 improvisera mycket under framträdandet, särskilt som datorerna inte är sammankopplade – de måste startas

– Det handlar om att försöka uppfinna helt nya saker som inte finns, nya apparater som inte stämmer med existerande musikinstrument, som är specialanpassade för idéer vi har, förklarar Isak. Ibland kanske det är en jätteenkel sak, rent tekniskt, men som är en rolig idé, eller mer långtgående projekt, som att bygga en ny sorts synthesizer.

Här indikerar Isak en komplicerad härva av sladdar, kretskort och vridreglage. Daniel korrigerar:

– Det är ingen synthesizer, för det är inget ljud i den. Det är ett filter.

– Det är väl det mest högstående, tekniskt sett, som 8tunnel2 presterat, menar Isak.

8tunnel2 har bestämt sig för att hitta bakvägar, att få ljud ur apparater på sätt som det aldrig var tänkt

driver oss i arbetet, vilket är anledningen till att vi väljer den typen av skrot, gamla datorerdelar – som egentligen är ganska otacksamt att arbeta med vad gäller valmöjligheter. Instrumenten blir ju ganska begränsade, man kan bara göra ett par ljud med hårddisken, men vi kan göra dom till något väldigt viktigt i helheten.

Daniel berättar om hur ett av hans nästa projekt är att försöka få ljud ur en uttjänt 486-processor, han har samlat på sig några stycken att experimentera med. Ingen av dem har någon utbildning i elektronik, utan är självlärda och får hjälp av kompisar vid behov.

– Man har vunnit någonting när man lyckats göra ett instrument av skrot, säger Isak.

Helt jävla dunderfett

text: Jonas Elgemark • bild: Mattias Elgemark

Han heter Henrik Svensson, är en ganska vanlig kille från Stockholm. Lite manodepressiv dock. Till det han håller på med alltså. Han spelar och gör musik med Fint tillsammans och går ibland runt och tänker: "Fan vad bra vi är! Nu i höst kommer vi att förändra rockhistorien för alltid", och så skriker han högt: "JAG VISSTE DET! JAG VISSTE DET!" Men lika ofta tänker han: "Vad håller vi på med? Vad är vitsen? Det här förändrar ju ingenting..."

Henrik som roar sig med gitarrer, trummor, vibrafoner, pianon, orglar och diverse slagverk kan inte låta bli att beskriva sin två bandkompisar. Martin Stensö är basist, sångare, gitarrist och klaviaturspelare.

– Han är en otroligt påhittig kille som jobbar nästan jämt. När han inte jobbar sitter han på krogen. Martin har en mycket speciell humor som till stor del går ut på att kärleksfullt förnedra sin omgivning. Påfrestande i längden, men extremt träffsäkert när det sitter. Martin har en väldigt annorlunda musikalitet, både rytmiskt och tonalt.

Henrik Wiklund, till sist, spelar gitarr, bas vibrafon och klaviatur.

– Hans humor är mer av det hårda-jargong-slaget. Han kör stenhårt med samma grej tills det inte är kul längre, och sedan lite till. (För närvarande gäller det glada tillropet och standarduttrycket "wassup!" – ett afroamerikanskt önskemål om en lägesrapport.) Henrik är en grundmurad 9-5-kille, från att ha varit en ostrukturerad och nästan lodisar-

tad rockbohem. Otroligt skicklig gitarrist, kan genomföra vad som helst omgående.

Vad kan då dessa till synes vanliga män i sina bästa år göra för att förändra världen, rockhistorien, oss andra? Finns det verkligen en chans till något som inte hörts förut? Är de inte bara ännu ett band med bob hund-komplex och en och annan rockstjärnedröm? Inte en chans. Plattan heter *En världsomsegling* och har ett svart omslag med en sjöman med pipa och skägg, i bakgrunden syns planeter och stjärnor, på baksidan fyra pingviner, månen och något som ser ut som ett ufo. Inget konstigt med det kanske, men detta är musik som inte låter som något annat. Elva instrumentala låtar med fjorton olika musiker. Varje låt skapar sina egna bilder och det är höstens soundtrack till filmer ni inte trodde fanns men väldigt gärna skulle vilja se. Skivan, som är inspelad i Silence egen studio långt in i de värmiländska skogarna, inleds med den drygt elva minuter långa titellåten, som är ett rysande maniskt mästerverk, via lugna halvminu-

terslånga pianostycken, till svängigt rockiga upptempo och rytmiska låtar. Det finns mycket under ytan som kommer fram efter ett tag, musik att leva med. Tidlöst från början till slut.

– Vi har starka visioner utanför popramen som förmodligen till hundra procent består av känslor. Att förstärka det man önskar sig av livet. Till exempel att det ska vara vackert, roligt, ösigt, snabbt, svindlande osv. Blir det bra så blir det bra och sedan vet man hur det ska vara. Vi är ganska disciplinerade och jobbar fram mycket material snabbt. Sedan letar vi efter fördelar i skräpet, och hittar ofta ganska mycket. En viktig sak som jag inbillar mig att vi lärt oss efter alla år är att bättre och bättre kunna avgöra vad vi kan överlåta åt andra. Det är ju omöjligt att klara av allt som band, även om man inte vill släppa kontrollen. Vi har lärt oss att det finns ett skitbra mellanläge – vissa saker gör andra bättre och en del saker ska definitivt bandet göra, för då blir det bäst!

Henrik menar att det förr varit Fint tillsammans ledstjärna att hålla det på en ganska låg nivå, men nu har de resonerat tvärtom.

– Åh va fan, klart vi ska fläska på och dubba den där lilla slingan med tre gitarrer till, men vi är fortfarande en trio. När vi tar bort något så viktigt som sången så känns det som man vill lägga till något istället.

Men finns det ett intresse av sån här musik i Sverige och världen idag? Henrik säger att han tror att de har mycket större chanser med en sån här skiva eftersom det finns en större potentiell publik när de gör såna här grejer jämfört med poplåtar.

– Det finns inte en chans i helvetet att vi skulle kunna dominera trackslyssnarna men vi skulle faktiskt kunna bli kungar i underjorden.

Fint tillsammans historia började 1991 då de träffades och började spela in demos. De debuterade på lilla bolaget Dilletante med en singel, fick sedan kontakt med Silence och spelade in fullängdaren *Med drömmen som ström*. Därefter släpptes singeln *Vakna vi är nakna* och för nästan exakt två år sedan kom andra fullängdaren *Mötet med flygfolket*. Två år är ett långt uppehåll men Henrik menar att hans insatser i Dr Kosmos inte har påverkat fördröjningen för Fint tillsammans nämnvärt.

– Möjligen för att jag har turnerat mycket med Dr Kosmos och sedan velat vara hemma en del men den största anledningen till att vi har tagit så lång tid på oss är att vi hade för stora planer. Vi drog igång rätt snabbt efter *Mötet med flygfolket* men vi hade höga ambitioner, ville göra dubblar och tripplar, men inget blev färdigt. Vi blev tvungna att välja och valde då bort sånglåtarna. Så vi har alltså väldigt mycket material över som är otroligt bra.

Henrik berättar entusiastisk om att de kommer att skriva rockhistoria på den stundande höstturnén. – Vi blir ett elvamannaband, premiären är den 12 oktober på Södra teatern i Stockholm och det kommer att bli helt jävla dunderfett. Vi har en scenograf och en ljudtekniker, stråkar, blås, slagverk, ett par extra gitarrer och klaviatur – det kan hända att vi slänger in några sånglåtar men det är inte alls säkert. Visserligen skruvar han upp förväntningarna kolossalt men det spelar ingen roll, jag är övertygad, jag tror honom. Om både han och jag ändå skulle ha fel så gör det inget, Fint tillsammans har redan skrivit rockhistoria. *En världsomsegling* är lika svindlande som fascinerande och du får gräva långt tillbaka i svensk musik för att hitta något av samma kaliber. Bo Hanssons *Sagan om ringen*, Kebnekajses *Resa mot okänt mål* är två plattor som slår mig, men prog? Nä, Fint tillsammans har inga sådana ambitioner *En världsomsegling* är en religiös skiva. – Svaret finns i svänget. Rytmen är vår religion.

Det är höst nu

Stockholmarna i Last Days of April har gjort en trevlig platta i *Angel Youth* producerad av Pelle från Fireside. Man har även hunnit med en del turnéer tillsammans med At the Drive-in och The Get Up Kids ute i Europa. Vi lät sångaren Kalle svara på några frågor rörande inspelningen och framtiden.

– Vi gör bra låtar. Allt är genomtänkt. När vi gick in i studion så hade vi en klar bild om hur det skulle låta. Men slutresultatet blev ganska långt ifrån vad vi hade tänkt oss. Det var första gången vi jobbat med en producent och Pelle tillförde mycket.

Mattias Egemark

Vad menas med *Angel Youth*?

– Det menas att det fanns en snygg bild som vi använde till omslag. Jag har funderat i efterhand på vad det kan betyda. Vi är barnsliga som faan. Härom dagen åkte vi ut i skärgården och försökte välta ut en stor sten i vattnet så att det skulle plaska så mycket som möjligt. När man var liten så var varje dag ett äventyr. Så är det inte nuförtiden.

När spelar ni i Sverige nästa gång?

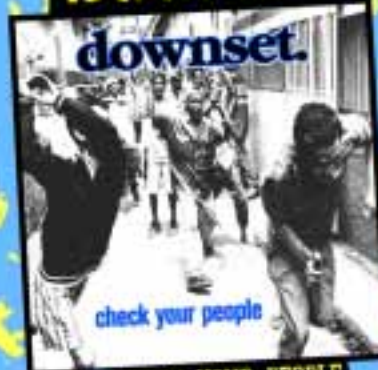
– Än så länge är det ganska långt. Den 8:e oktober spelar vi med Fugazi i Lund. Sen bär det iväg till London för en showcasespelning som kan bli väldigt rolig, avslutar Kalle.

Per Lundberg G.B.

Vinn skivor!

Groove lottar ut 30 skivor på nätet. Allt du behöver göra är att surfa in på utlottningslänken på www.groove.st, så har du chansen att bli en av de lyckliga vinnarna. Lycka till!

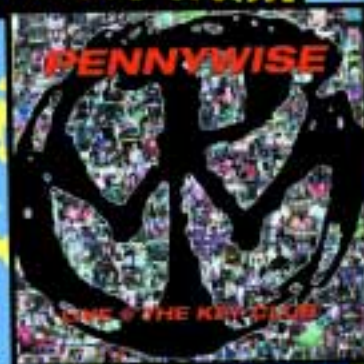
DOWNSET

check your people

CHECK YOUR PEOPLE
Out October 9th

PENNYWISE

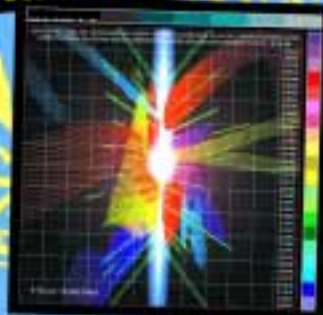
LIVE AT THE KEY CLUB
Out October 16th

MIDGET HANDJOB

**MIDNIGHT SNACK BREAK
AT THE POODLE FACTORY**
Out October 9th

MAN OR ASTRO-MAN?

A SPECTRUM OF INFINITE SCALE
Out now

VOODOO GLOW SKULLS

SYMBOLIC
Out Now

UNION 13

**YOUTH, BETRAYAL
AND THE AWAKENING**
Out Now

STRAIGHT FACED

PULLING TEETH
Out October 2nd

RANCID

LET ME GO
New single out October 16th
on **HELLCAT RECORDS**
WWW.HELL-CAT.COM

NOFX

BOTTLES TO THE GROUND
New single out now

Epitaph Europe PO BOX 10074 1001 EN AMSTERDAM NETHERLANDS

E
Epitaph
www.epitaph.com

MERLE HAGGARD

If I Could Only Fly

"I can always hear a train in his voice. His songs are made of wood and steel: tender, rough & wise: Want to learn how to write songs? Listen to Merle Haggard." - Tom Waits

"I wonder, from where comes this newfound creativity. The answer is: it isn't newfound. Once you've got it, you've always got it, and Merle Haggard has always had it. He's mellowed, and yet he's harder, if you can understand that. He's the old Haggard, and yet he's grown. On these songs he flourishes." - Johnny Cash

MERLE HAGGARD

NEW ALBUM OUT OCTOBER 9th ON ANTI-
ANTI EUROPE PO BOX 10074 1001 EN AMSTERDAM NETHERLANDS
WWW.ANTI.COM

R.L. BURNSIDE

WISH I WAS IN HEAVEN SITTING DOWN

The best and most eclectic tricks
from The Wizard

Available October 23rd
on Fat Possum Records
www.fatpossum.com

R.L. BURNSIDE

Var är brudarna?

DJ
Muggs

text: Daniel Severinsson • bild: Mattias Elgemark

Det är fredag kväll och i Hotell Lydmars lobby väntar alla på att Cypress Hills DJ Muggs ska köra sitt set. Lawrence Muggerud själv står i ett hörn och chillar med en flaska Dom Pérignon i ena handen och en fet cigarr i den andra, omgiven av ett gäng närgångna stureplansbrudar.

Efter ett tag går delar av svenska hiphopeliten (Promoe, Timbuktu med flera) upp och kör lite till DJ Dusts instrumentaler, sedan är det dags för Muggs att ta plats bakom "the wheels of steel". Tyvärr visar det sig att Federal Express har slarvat bort hans skivor på flygplatsen, men han har i alla fall fått med sig *Muggs Presents...The Soul Assassins Chapter 2*, en samling där han gjort musiken till bland andra Goodie Mob, GZA, Kurupt och Kool G Rap. Plattan är bra och det är för att prata lite mer om den som jag möter en halvseg Muggs nästa dag. Muggs är besviken på gårdagens utbud av "bitches", särskilt mexikanska sådana. Synd, mumlar jag och byter snabbt ämne. Hur kom det sig att du gjorde den första *Soul Assassins*-plattan (1997)? Jag har hört att du ville få med MC:s från båda kusterna för att minska spänningen mellan öst och väst.

– Det är helt fel, det är något som media hittat på. Jag ville bara göra en platta med min produktionsstil och ta med mina polare och andra snubbar som jag ville jobba med. Fejden mellan öst- och västkusten handlade egentligen bara om Bad Boy och Death Row i alla fall, berättar Muggs, som är född i Queens men i mitten på 80-talet flyttade till Kalifornien.

När det gäller Cypress Hills tidigare kontroverser med Ice Cube och Everlast har Muggs inga kommentarer, så min nästa fråga blir varför *Chapter 2* kommer just nu?

– Tja, folk har tjatat på mig och jag hade både tid och musik över. Dessutom ville jag lyfta fram några nya MC:s som exempelvis Self Scientific från LA.

Muggs är märkbart stolt över att han bara jobbar med "underground-MC:s", något som kanske kan diskuteras då de flesta rapparna är hyfsat stora.

Du har hållit på med hiphop sen slutet av 80-talet och varit med när genren etablerat sig på allvar. Vad tycker du egentligen om hiphopen av idag?

– It's the shit! Den blir bättre och bättre hela tiden. Den går åt massor av olika håll samtidigt. Master P gör en grej, Dr Dre en annan, Ruff Ryders en tredje och alla backpackers (independent-hiphopare) kör sitt race, plus att vi fortfarande håller på. Dessutom börjar kusterna närma sig varandra, folk reser mer och hämtar inspiration från olika stilar.

Muggs tycker också att Cypress Hill haft stor betydelse för hur hiphopen har utvecklats och vuxit.

– Vi tog tillbaka marijuanakulturen och hoodiestilen. Kollar man på gamla skivomslag med EPMD står dom i Musse Pigg-kostymer! Vi var också bland de första som turnerade i hela världen och tog hiphopen till Europa. Dessutom är vi delaktiga i rap/rock-musikens och triphopens utveckling.

Muggs håller också med när jag påpekar att många rockfans säkert fått upp ögonen för Cypress Hill på grund av att han jobbat med band som U2, Pearl Jam och Sonic Youth. När vi pratar om andra producenter och kommer in på Swizz Beatz börjar diplomatiska Muggs för första gången

kritisera andra artister. Han erkänner att han inte är så förtjust i Ruff Ryders och anklagar DMX för att vara en 2Pac-wannabe. – Visst, det går bra för dom nu men jag tror knappast att dom kommer att ändra hiphopens riktning eller hålla i det långa loppet!

Soul Assassins-klicken har däremot mer att ge, i form av live-album med Cypress Hill i december och en film som heter *Ink Tattooshop*, till vilken han och The Alchemist (som även producerat två spår på nya plattan) gjort soundtracket. Dessutom avslöjar Muggs att han planerar att släppa en *Soul Assassins International*-platta nästa år, fast han vill inte berätta vilka europeiska MC:s han kontaktat.

göteborg enligt groove....

Andra Långgatan Skivhandel
 Armadillo
 Barbarella
 Bengans Centralen
 Bengans Stigbergstorget
 Blenda
 Biljardpalatset
 Bio Capitol
 Biografen Svea
 Bönor och bagels
 Café 3:an
 Café Hängmattan
 Café Kosmos
 Café Napoleon
 Café Sprängkullen
 Café Systrarna Mozart
 Café Vasa
 Caféstugan
 Cafeva
 CD-specialisten
 Country Rock Specialisten
 Dirty Records
 Espresso
 Fever
 Filmtajm Järntorget
 Fiorucci
 Flygarns Haga
 Freddans Second Hand Music
 Gillestugan
 Hagabion
 Humanisten
 Italienska skafferiet
 It-palatset Viktoriagatan
 Jacob's
 Java kaffebar
 Jazzhuset
 Jazzklubben Nefertiti
 Johan Skoglund
 Jord
 Journalisthögskolan
 Kaffemoster
 Kafé Japan
 Kafé Krokodilen
 Kafé Lyckan
 Kafé Publik
 Kafé Zenith
 Karltex
 Karl Johan Gallerian
 Klara Kök och Bar
 Klåfinger
 Krasnapolsky
 Kåren
 Le petit café
 Lime-light Records
 Madhouse

Marilyn video Karl Johansgatan
 Marilyn video Linnéplatsen
 Marilyn video Vasagatan
 Marilyn video Vågmästarplatsen
 Meeths salonger
 Moms
 MUG
 Mynt & Musik Friggagatan
 Myrorna Järntorget
 Oceanen
 Off the record
 One Off
 Pro Stuff
 Pusterviksteatern
 Restaurang Noon
 Rocks Fredsgatan
 Rocks Nordstan
 Satisfaction
 Skivfyndet Avenyn
 Skivfyndet Backaplan
 Skivfyndet Olskroken
 Skivhugget
 Skivhuset Avenyn
 Skivhuset Kungsgatan
 Smula
 Stadsbiblioteket
 Studs
 Sweet Coffeebar
 Tapas
 Tre små rum
 Trädgår'n
 T12
 Videohuset Vasagatan
 Weird Sounds
 World Music

Lund

Ariman Café
 Blekingska Nationen
 Folk & Rock
 Doolittle
 Graffiti Café
 Gräddhyllan
 Livin' in the past
 Love Your Records
 Lunds Nation
 Mejeriet
 Palladium
 Repeat Records
 Smålands Nation
 Teatercaféet

malmö

Barbarella
 Basement
 Cosmic One Records
 Deli House
 Flying A

Folk & Rock
 Gecko Wear
 Graffiti Café
 Interpool
 Impala Streetwear
 Jukebox
 Kajplats 305
 Konsthallen
 Kungsan Video Linnégatan
 La Couronne
 Malmö Högskola
 Musik och Konst
 Möllan
 OneOff
 Paddy's
 Panora
 Pelles Café
 Retro
 SMF
 Skivhuset
 Rocks
 Surfers Paradise
 Tempo
 Uff
 Yell

stockholm

Andreas skivor
 Atlas CD Börs
 Beckmans skola
 Boutique Sportif
 Café Blåbär
 Café Sirap
 Café Soda
 Café String
 Café Tabac
 CD-Collector
 Cheers
 Coffee cup
 Estrad musik
 Fasching Jazzklubb
 Folkhemmet
 Frizzle Records
 Fryshuset
 Glenn Miller Café
 Got To Hurry Records
 Gåsgränd 4
 Haga Skivakademi
 Halkan's Rockhouse/Old Guitars
 Handelshögskolans kår
 Hannas Krog
 Hard Rock Café
 Holger Bar& Mat
 Hot Wook Cafe
 Hysj Hysj
 Jam
 Jeriko
 Jus Design Ab
 Kanel

Kaos Restaurang & Bar
 Konditori Ritorno
 Lava/Kulturhuset
 Lisa Larsson Secondhand
 Little Shop of Records
 Magnus Ladulås Restaurang
 Marquee Records
 Mellotronen
 Mickes serier CD & vinyl
 Mix Skivor Farstaplan
 Mix Skivor Gallerian
 Mix Skivor Globen
 Mix Skivor Haninge
 Mix Skivor Jakobsberg
 Mix Skivor Skärholmen
 Mix Skivor Solna
 Mix Skivor Sollentuna
 Mix Skivor Vällingby
 Nalen
 Nitty Gritty
 Norrlandskantin
 Nostalgiapalatset
 Oscars-konditoriet
 Pet Sounds
 Pitch Control
 Rabarber Restaurang
 Record Hunter
 Record Palace
 Restaurang East
 Roberts Coffee
 Sjögräs Restaurang
 Skivhuset
 Sneakers'n'stuff
 Svart Kaffe
 Tantogården
 Tranan
 Trix
 Vilse i Garderoben

sverige

Banana moon, Örebro
 Benni's, Uddevalla
 Bogesound, Ulricehamn
 Bokman, Helsingborg
 Burmans, Umeå
 CD-specialisten, Borlänge
 CD-specialisten, Falun
 CD-specialisten, Uddevalla
 CD Vi, Ängelholm
 Domus, Varberg
 Ej's, Lidköping
 Folk & rock, Helsingborg
 Folk & rock, Luleå
 Garageland, Umeå
 Get Back, Linköping
 Jannes skivbar, Kinna
 Jannes wax, Trollhättan
 Jay's, Västerås
 Kringlan, Södertälje

Lasses musik, Kristianstad
 Liberg, Falköping
 Megahertz, Jönköping
 Megahertz, Karlstad
 Megahertz, Kristinehamn
 Megahertz, Mariestad
 Megahertz, Växjö
 Megahertz, Örebro
 Musikörat, Uppsala
 Najs prajs, Örebro
 Rocks, Borlänge
 Rocks, Eskilstuna
 Rocks, Gävle
 Rocks, Karlstad
 Rocks, Linköping
 Rocks, Skellefteå
 Rocks, Sundsvall
 Rocks, Umeå
 Rocks, Uppsala 3 butiker
 Rocks, Valbo
 Rocks, Västerås
 Rocks, Örebro 2 butiker
 Rämjes, Lysekil
 Sjunnes, Helsingborg
 Skiv po, Karlskoga
 Skivbutik, Gävle
 Skivbutik, Sundsvall
 Skivbörser, Västerås
 Skivfabriken, Klippan
 Skivforum, Arvika
 Skivgrossisten, Skara
 Skivhuset, Halmstad
 Skivhörnan, Östersund
 Skivlagret, Halmstad
 Skivlagret, Kalmar
 Skivlagret, Karlskrona
 Skivlagret, Kristianstad
 Skivlagret, Linköping
 Skivlagret, Växjö
 Skivman, Vänersborg
 Skivstället, Katrineholm
 Söder CD, Helsingborg
 Tower music, Kungälv
 Troij's, Norrköping
 Tropez, Uppsala
 Vaxkupan, Norrköping
 Vega video, Avesta
 Volym, Borås
 Åhlens, Örebro
 Åkes video, Mariestad
 Östmans musik, Örnsköldsvik

Album

STEVE VON TILL "As the Crow Flies" Neurot/MNW

As the Crow Flies har en gravitation som drar fram dina rädslor och sedan håller upp en spegel mot dem, men när du sett dem är du inte alls lika rädd längre. Musiken vågar vara mörk som sömlösa vargtimmar, men den tar ditt mörker och gör det vackert som morgonen. Det är fantastiskt.

As the Crow Flies är en fantastisk skiva. Den är också väldigt olik den musik som Steve Von Till vanligtvis gör i hardcorebandet Neurosis. Han plockar glesa toner på en akustisk gitarr och sjunger, nästan viskar, med en röst dunkel och tjock som dyrbart tyg från förr. En cello och ibland en violin rinner långsamt ur musikens inre och fyller i hålrummen. Ett isande bitterljuvt piano. En eterisk kvinnostämma. En gastkramande skönhet. Med så långsamma fjät och så sorgset att Bill Callahan i Smog plötsligt låter som en gladlynt spexare.

Skivan har sju låtar. Den längsta är tio minuter. Den sämsta är suverän. *As the Crow Flies* är fantastisk. *As the Crow Flies* är årets bästa platta. Det bara är så.

Peter Sjöblom

DIVERSE ARTISTER

"Trojan Club Reggae Box Set" "Trojan Soulful Reggae Box Set" "Trojan Rastafari Box Set" "Trojan Dancehall Box Set"

Trojan/Border

Kulturgärningen fortsätter. Den brittiska etiketten Trojan presenterar fyra nya boxar som vardera rymmer 50 högklassiga låtar fördelade på tre skivor. Det betyder att bolaget nu kommit upp i 20 läckert färgade små pappaskar vilket (trots ologisk numrering) lär innebära att serien nu är till ända. Men sammanlagt 1000 låtar räcker långt!

Bland nytilskotten fastnade jag genast för *Dancehall* och *Rastafari*. Den förstnämnda är förstås inriktad på stilen med samma namn, föregångaren till ragga, och ger en hyfsad överblick över genren. Namn som Mike Brooks, Barrington Levy och Dean Fraser hjälper till att höja temperaturen.

Rastafari kretsar inte oväntat kring religionen men är inte den insnövade överkurs man skulle kunna tro. Här finns massor av bra musik signerad herrar som Al Campbell, The Royals och Barry Brown. Men självfallet blir det en del Jah, Armageddon och samhällskritik.

Club Reggae bygger på serien med samma namn som i början av 70-talet erbjöd hitlåtar på LP till lågt pris. Mest är det smörigare material och covers som gäller; att höra *Louie Louie* och *Kung Fu Fighting* i baktakt är för övrigt en tämligen bisarr upplevelse.

Samtidigt tar *Soulful Reggae* upp den

andra jamaicanska soulvågen från runt 1970 och bjuder på massor av smäktande tongångar.

Den som vill bekanta sig med serien utan att köpa alla 20 boxarna kan med fördel sikta in sig på *Rocksteady*, *Ska* och *Jamaican Hits*. Eller varför inte *Dancehall* eller *Rastafari*. Själv tycker jag att drygt hälften av utgåvorna är ett måste. Men glöm inte att den här serien är jamaicansk musikhistoria enligt ett enda skivbolag. Det finns många fler som spelat in fantastiska låtar.

Robert Lagerström

THE HEADS

"Everybody Knows We Got Nowhere" Rocket Recordings/Border

– Okej, har alla förstätt varför ni gör resan?
– Ja, vi skall kolla om man kan spela musik på Mars.
– Just det, ta vilka piller ni vill bara ni kan hantera era instrument. Vi observerar er på monitorerna och har direkt kontakt. Okej nu kör vi, lycka till.

Rymdraketerna är startklar. Stooges ser koncentrerad ut när han sväljer de blå pillren, Hawkwind garderar sig med både röda och blå och Monster Magnet tar allihop. Det är nog bara Velvet Underground som är nervös och fumlar med de vita.

– Kontrolltornet här. Ni beräknas lyfta om fem sekunder.

Raketerna lämnar ett stort psykedeliskt rök-moln efter sig och några distar, wah-wah-pedaler och andra effektboxar som inte fick plats står kvar på marken. Men resan går bra.
– Hallå Hawkwind här, är ni där?
– Jodå vi är här, ni kan göra er klara för landning snart.
– Okej, klart slut.

Landningen går bra och samtliga astronauter har nu släpat ut sin utrustning och är klara att utföra experimentet. Spänningen ligger i luften och medlemmarna tittar nervöst på varandra.

– Klick, där gick min stärkare på, säger Hawkwind och drar några rymdriff.
– Jag är också med, säger Stooges och testar sin dist.

– Okej här, säger Velvet.
– Men var är Moonster Magnet? Åhh, va faan, han är nästan för hög för att spela. Men okej, låt honom testa.
– Vråååålll, skrill. Vilket underbart gitarrljud, säger Monster Magnet och svänger med gitarren.

– Då kör vi allihop på en gång, 1, 2, och nu.

En ljudkavalkad av spacerock, psykedelia och suggestiva rytmer sprider sig över planeten och lockade fram de gröna små männen med antennerna som bor där. Efter ett tag står de alla i ett transcendentalt tillstånd och headbangar.

Thomas Olsson

FLUXION "Vibrant Forms II" EFA/Border

Bouzouki? Nej, knappast. Grekiske K Soublis fortsätter göra dynamisk, atmosfärisk och levande elektronica som vinner på både värme och känsla. Tänk dig en slags korsbefrukning av Plastikmans suggestiva monotoni och Kit Claytons luftiga uppfinningsriktedom och du har en fingervisning om hur Fluxion låter. Med andra ord klart godkänt. Men albumet består blott av sex outgivna låtar, resten är spår som tidigare getts ut på vinyl.

Robert Lagerström

CARL CRAIG

"Designer Music V1" Planet E/Border

Carl Craig (även känd som Paperclip People, Innercity Orchestra och Psyche) har gjort musik i många olika stilar (jazz, house, avantgarde, ambient), men det är som technoproducent han är mest känd. *Designer Music V1* är en samling remixar han gjort för olika mer eller mindre kända band. Skivan börjar lugnt med acid jazz från UFO och från Incognito och lite latino från Carl Craig vs. Johnny Blas, sedan ökar tempot med den underbara electro/disco-hybriden *Moscow Diskow* av Telex och en minimalistisk men väldigt funky version av Inner Citys *Buena Vida*. Sista låtarna går i Detroit-technons tecken med bland annat en riktigt trevlig version av Alexander Robotniks *Problemez de Amour*. Det här är volym ett av Carl Craigs remixar, och vi får hoppas att det blir fler, då till exempel den otroliga remixen på Ultramarines *Hooter* finns inte med. *Designer Music V1* är en väl sammanhållen och riktigt bra skiva.

Henrik Strömberg

WATERBOYS

"A Rock in the Weary Land" RCA/BMG

Waterboys har legat på is i ett antal år nu, men nu verkar den egensinnige Mike Scott tycka att det är dags att återuppta projektet. Efter två singer/songwriter-inspirerade solo-plattor under uppehållet tror jag att han nu helt enkelt vill leka lite rockhjälte igen. På en del ställen är det faktiskt väldigt lyckat: i inledande *Let it Happen* känns det som att han får sjunga av sig en del av detta. Trots att hans röst är lite tunn och Dylan-gnällig fungerar det bra. Som tidigare är Scott centralgestalt, och resten av bandet dynamiskt och löst sammansatt, och kan ändras från låt till låt, från spelning till spelning. De flirtar med brittisk/irländsk folkmusik som förekom tidigare är borta, Waterboys idag är mer av den rock och pop som präglade de allra första albumen. *A Rock in the Weary Land* är trots viss ojämnhet bitvis en riktigt bra platta.

Magnus Sjöberg

GURU "Streetsoul" Virgin

Denna tredje del i *Jazzmatazz*-serien berättade Guru själv om i förra numret av *Groove*, han förklarade varför han vill arbeta med olika producenter och artister i ett projekt vid sidan av Gang Starr.

Plattan inleds med tåliga singeln *Keep Your Worries* med Angie Stone och avslutas tillsammans med Herbie Hancock i lagom ruffiga *Timeless*. Däremellan hinns det med mycket. Folk som Kelis, underbara Macy Gray, The Roots, skönsjunga Craig David, viskande Isaac Hayes, Les Nubians och inspirerade Junior Reid passerar revy. Guru står själv i mitten med sin rasliga röst och övervakar skeendet utan att därför ta för stor plats.

Mest outstanding är *Plenty* där Erykah Badu kryper ur högtalarna och hånglar med lyssnaren, kvinnan är utan tvivel en samtida gudinna! Detta är också helt uppenbart en platta du inte bör vara utan.

Gary Andersson

RONI SIZE/REPRESENT

"In the Mode" Talkin Loud/Universal

Det är tre år sedan *New Forms*, som är ett av de få drum'n'bass-album som även hamnade i skivhyllor hos folk som är måttligt intresserade av ny brittiskt dansmusik. Mycket tack vare en rejäl hype. Jag fastnade aldrig för *New Forms* som helhet. Den kändes ofokuserad och alldeles för lång. Men *Brown Paper Bag* är fortfarande magisk och i Hultsfred i somras gjorde Roni Size en tjugominuters-version som fick tiden att stå stilla. Kanske ett av 90-talets fetaste basgrooves och jag får fortfarande stäbasslingen i huvudet då och då.

Nu har det gått tre år och drum'n'bass är inte lika hett. Men Roni Size har inte tänkt i de banorna. Han har enträget fortsatt att tjuvkoppla syntar och göra trumljud som ilsket borrar sig in i örat. Visst går det att känna igen soundet och *System Check* lånar delar av basslingen från *Brown Paper Bag*, men singeln *Who Told You* visar vägen ur de värsta upprepningarna med ett ragga-mantra som är omtumlande. Gästar på *In the Mode* gör bland andra Method Man och Zack de la Rocha från Rage Against the Machine. Men där Meth bidrar med grym rap i något som kan vara den definitiva krocken mellan drum'n'bass och hiphop landar Zack mindre komfortabelt i *Centre of the Storm* som nästan blir en parodi på Asian Dub Foundation. Som helhet fungerar *In the Mode* bättre än föregångaren men jag ställer mig ändå frågande till om det här är framtiden.

Björn Magnusson

ROYAL BEAT CONSPIRACY "Shake What You Have Got!"

Bad Afro/MNW

Anfall är bästa försvar, så Royal Beat Conspiracy attackerar med en femspårs-EP innan man knappt hunnit smälta suveräna *Gala Galore*. Titellåten parafraserar *Dancing in the Street* snyggt och i *Mean Mary Lou* sätter de efter självaste Sonics (a la *Night Time is the Right Time*). Men favoriten är *Boogey Man* med sitt släpiga flyt, sitt kosmoseko och sin svajande orgel. Kungligt beat minsann!

Peter Sjöblom

KYLIE MINOGUE

"Light Years"

Parlaphone/EMI

Det gör ont när ens idoler börjar göra riktigt usla skivor. Jag har alltid älskat Kylie och om ni hört någon av hennes två senaste skivor så förstår ni att jag lidit en del under 90-talet. Så naturligtvis blir man lycklig när hon släpper sin första riktigt bra singel sedan åtta år gamla *What Kind of Fool (Heard It All Before)*. Även om *Spinning Around* inte alls når upp till samma bögdiscop-himmelska höjder som hennes bästa singlar med Stock/Aitken/Waterman. Det gör inte heller nya singeln *On a Night Like This* som dock är en riktigt trevlig plankning av Jennifer Lopez' suveräna *Waiting for Tonight*. Singlarna är vanligtvis höjdpunkterna på en Kylieskiva, men de två ovannämnda är långt ifrån bäst på *Light Years*. Vår favoritaustraliansiska radar upp sympatiska popprefränger och få heterosexuella män är lyckligare än jag. Plattan är visserligen ojämn men inte heller under hennes storhetstid var albumen lyckade rakt igenom; några lysande singlar, ett par låtar som borde släppts på singel och inte så mycket mer värt att komma ihåg.

Kylie är bra igen. En viktig återupprättelse av en stor artist.

Thomas Nilson

RADIOHEAD

"Kid A"

Parlaphone/EMI

I och med *OK Computer* blev Radiohead riktigt stora. Uppenbarligen stora nog att kunna fortsätta utveckla och experimentera med sin musik efter eget tycke. Efter att ha lyssnat på *Kid A* de första gångerna är jag förvirrad – inte mycket är som jag förväntat mig. Visst har Radioheads musik tangerat det konstnärliga och komplicerade till och från, men här har man tagit steget fullt ut. Ofta elektroniskt baserad musik, kombinerat med de ofta förekommande, oväntade, musikaliska infall som präglat Radiohead tidigare gör *Kid A* svårforcerad, men ändå skör och vacker. Det rör sig från det stora och närmast symfoniska till det lätta, spröda och sköna. Här finns ett nästan

konceptbundet flyt, från den inledande manin i *Everything in Its Right Place* till den drömska *Motion Picture Soundtrack*. Det dröjer några genomlyssningar innan man riktigt lyckas ta steget in i *Kid A*, innan man förstår vad som menas. Men när man väl gjort det, har man en stor värld att utforska.

Magnus Sjöberg

DOWNSET

"Check Your People"

Epitaph/MNW

Tillbaka efter några års tystnad. Bytte från det stora skivbolaget till det coola. *Check Your People* är en stenhård skiva som verkligen visar att Downset är ett band att räkna med. Hela soundet är råare och tuffare än vad de någonsin åstadkommit. Kan vara det bästa bandet gjort. Tunga låtar som titelspåret *Together* och *En el aigre* sätter sig direkt. Missa inte Downset när de kommer på Sverigebesök senare i höst. Live kan det bli det svettigaste ni sett.

Per Lundberg G.B.

MOTÖRHEAD

"The Best of"

Sanctuary/Playground

Är du en riktig rocker inser du, och borde gjort för länge sedan, att Lemmy är den nya Messias! Har du inte redan plattorna bör du skämmas och omedelbart köpa upp dig, eller inhandla denna samling med nymastrade pärlor. Med ett låtmateriale som spänner över en 25-årig karriär, med störst inriktning på det tidiga, inser man att det är en Motörhead-kännare som sammanställt detta. Att ha med EP:n *The St. Valentine's Day Massacre* där Headgirl, dvs Girlschool, gör klassikern *Bomber* och Motörhead tolkar *Emergency* tillhör inte vanligheterna. Men att *Bomber* och låten *Motörhead*, som Lemmy egentligen gjorde när han var med i Hawkwind (som snart ska återförenas), återkommer två gånger känns lite onödigt. Förutom det återfinns givetvis hela kopplet av oförglömliga superhits; *Ace of Spades*, *Orgasmatron*, *Iron Fist*, *Eat The Rich*, *Overkill* och singeln *Killed by Death*, men också mindre vanliga låtar som *Damage Case*, *Dead Men Tell No Tales* (eller som Lemmy alltid sa förr "Dead Men Smell Toenails") och *Shine*. Att en viss förkärlek för plattorna *Orgasmatron* och *Ace of Spades* förekommer är väl okej (även om inte *Jailbait* finns med), men att inte en låt från vare sig *March or Die* (till exempel *Hellraiser*) eller *Bastards (Born to Raise Hell, Burner, Death or Glory)* är med och bara låten *The One to Sing the Blues* från plattan 1916 (*Going to Brazil, I'm So Bad, Ramones*), känns dåligt. Men trots detta har man ändå lyckats förmedla anslaget i Motörheads skitiga trash-rock, vilket är det viktigaste.

Thomas Olsson

AT THE DRIVE-IN

"Relationship of Command"

Grand Royal/Virgin

Herregud vilken platta!!! Jag måste verkligen ropa ut att det finns ett nytt band som sparar alla rockrävars arslen på ett stort sätt. At the Drive-in kommer från trista gränsstaden El Paso i Texas och låter precis som alla punkband borde låta, men *Relationship of Command* är till lika delar en hardcoreplatta – en fantastisk hardcoreplatta som även Refused skulle varit stolta över. Jag tycker mig också spåra likheter med band som Jane's Addiction och avsmnada svenska bandet Singer i vissa låtar. Allt detta får mig att inse att rockvärlden begåvats med ett femmannaband med Nirvana-lik potential. Sångaren Cedric blottar hela sin frustration rakt igenom och då och då poppar udda instrument och ljud upp. Men det mest udda är ändå att Iggy Pop körar på *Rolodex Propaganda*!

Energien och den totala intensiteten som bandet lever imponerar ändå mest på mig. De har ingen av-knapp! De vilar aldrig! Och ändå är At the Drive-in ett liveband som rockat mickar sedan mitten av 90-talet! Fantastiskt! Om du inte plockar upp den här plattan med en gång borde du få stryk.

Gary Andersson

ENSEMBLE

"Sketch Proposals"

Rephlex/Border

Man vet aldrig var man har Rephlex eller deras band. Är det skämt eller allvar? Ensemble är i alla fall en duo, Olivier Alary på "electronics/other devices" och Chanelle Kimber på "voices/electronics". Musiken består mest av enkla toner och ljud som hack på en vinylskiva och elektriskt knaster, väldigt likt vad bandet Snd gör. En eller två låtar tar ljuden från någon tidig Casio-typ synt och gör något drill'n'bass-liknande av det. För resten – är inte det där en akustisk gitarr? Chanelle Kimber har en väldigt platt och långsam sångstil – mycket på grund av att det inte direkt finns någon melodi att sjunga till. Jag har ingen aning om vad hon sjunger om, eftersom hennes sångstil mest gör hennes röst till ännu ett instrument.

"Förslag till skisser." Jodå. Den som vill ha mycket ljud på en gång behöver inte besvära sig. Men sparsmakat är bra. Till och med mycket bra. Vissa av de tolv obetitlade låtarna på *Sketch Proposals* är helt geniala, särskilt de instrumentala. Lyssna på den vackra melodin i spår nio, skapad av små små ljud de flesta musiker skulle klippa bort som misstag. Och sedan kontrasten med den stora distortionen i spår tio – lysande.

Henrik Strömberg

WILLARD GRANT CONSPIRACY

"Everything's Fine"

Slow River/Ryko/MNW

Förra plattan *Mojave* var bra, men *Everything's Fine* är bättre. Det är inte lika dystert dramatiskt som på massivt mäterliga *Flying Low* – gardinerna är frändragna och fönstren står öppna för höstvärdring. Som lugnet efter den bitterljuva stormen. Mycket lyckat!

Peter Sjöblom

DISTURBED

"The Sickness"

Giant/BMG

Dessa tuffa Chicagokillar har i år varit superhype i USA och turnerat med Danzig och haft ett bejublat uppträdande på Ozzfest. Med sin brutala neo metal har bandet lyckats mixa Korn's känsliga och vibrerande nerv, det suggestiva från Tool och sound-brutaliteten från Brutal Deluxe, Soulfly och Static-X samt strött lite rapcoremetal å la Faith No More överst. Det mest glädjande är att bandet, precis som Brutal Deluxe, satsat på att göra bra melodier och starka låtar och borde sparka bort pajaserna i Slipknot från tronen.

Thomas Olsson

CATO SALSA EXPERIENCE

"Cato Salsa Experience"

Garralda/Border

Oslo börjar mer och mer stå i centrum för någon slags väg av brutalt svängig och fuzzad rock'n'roll. Kul! Kvinnan på orgel heter Delay i efternamn, basisten heter Moon och gitarristen Salsa. Där har ni dem. Tunga riff med distad sång som mest hänger på som utfyllnader. Ljudbilden är kaotiskt skitig. På *First Shock*, *Then Anger* kommer första antydningen till att gå ner i tempo men larmet är snabbt tillbaka och när de till sist manglar sönder Stones *Citadel* så är det inte mycket kvar av lyssnaren. Jon Spencer framstår som snäll i jämförelse. Har ni bilden klar för er så gå och köp detta monster innan det försvinner.

Jonas Elgemark

DIVERSE ARTISTER

"Future Sounds of Jazz – Vol. 7"

Compost/Border

Det blir lite spretigt när bolaget Compost kommer med ännu ett album i serien. Det är med andra ord inte fel att ha bred musiksmak och gilla house och bossanova, drum'n'bass och soul, för att kunna uppskatta den här skivan. Michael Reinboth har nämligen samlat låtar från flera genrer och länder för att kunna presentera ett knippe, för flertalet, okända klubbhits. Bäst tycker jag om ungraren DJ Shurikens suggestivt rytmiska *Psycked Up Muzak*, amerikanen El Gran Lapofskys luftigt avslappnade *Recess* och Badmarsh & Shris ommixning av Jolly Mukherjees *Kirwani*.

Robert Lagerström

Album

MY RUIN

"A Prayer Under Pressure of Violent Anguish"

Snapper Music/Playground

Ordet kompromiss och sångerskan Tairrie B har aldrig gått ihop, varken Manholes rapmetal eller Tura Satanas metalliska urladdning passade denna självständiga dam. Istället bildade hon My Ruin som nu släpper sin andra platta. Tairrie står som vanligt på barrikaderna och vrålar, viskar och skriker ut sin vrede. I det numera starka bandet med Mick Murphy gitarr, Meghan bas, och trummisen Chris Hamilton (Downset) som hoppade in under inspelningen, har hon en stadig grund i form av brutal aggro metal att stå på. Musiken mullrar och bryter sig fram i ryckiga rörelser och lyckas bäst i frustande urladdningar som *Rock Star*, *Miss Anne Thrope*, *Letter to the Editor* och den gömda covern på Black Flag-låten *My War*, annars känns musiken en aning stillastående. Överraskande nog är bandets version av Nick Caves *Do You Love Me* mycket bra. Att bandet lyckas fånga den vibrerande nerven och ändå behålla känslan (och det sparsmakade arrangemanget är imponerande), det trodde jag faktiskt inte.

Thomas Olsson

MIGHTY DIAMONDS

"Ice on Fire"

CULTURE

"Cumbolo"

THE GLADIATORS

"Trenchtown Mix Up"

POET AND THE ROOTS

"Dread Beat an' Blood"

Virgin

Virgin fortsätter gräva i arkiven efter ädelreggae i Frontline-serien (första omgången recenserades i Groove #5). Sämst av dessa senaste fyra är *Ice on Fire*. Sångtrion Mighty Diamonds hade en svaghet för slickad trallpop i baktakt med mycket du-du-doo-aah-oh-yeah. Tramsigt.

Culture är sällan dåliga, men bredvid plattor som *Two Sevens Clash* och *Harder than the Rest* känns *Cumbolo* faktiskt lite glattig. Rösterna är visserligen underbara som alltid, men låtarna saknar det där riktigt djupa gunget. Gladiators ligger nästan närmare Cultures ursprungsgroove på *Trenchtown Mix Up*. Bra låtar, bra sång.

Men ingen här slår Linton Kwesi Johnsons debut som Poet and the Roots. Hans militanta mässande slår fortfarande stenhårt, det är uppror i poesiform till tungt komp, hans speciella dialekt är musik i sig. Ett mästerverk!

Dock ännu en känga mot den erbarmelige presentationen som är lika lågbudgetusel som förra gången.

Peter Sjöblom

GOLDFRAPP

"Felt Mountain"

Mute/Playground

Intressant debut från ett relativt nytt band. Alison Goldfrapp sjunger med underbar röst till Will Gregorys arrangemang. *Felt Mountain* känns väldigt filmisk. Som att vandra bland gulnande höstlöv sent i oktober. Frostigt. Gnistrande. Vackert. Alison Goldfrapp kombinerar sången med att stundtals vissla underbart snyggt. Det märks mycket i inledande *Lovely Head* att Goldfrapp har framtiden för sig.

Per Lundberg G.B.

SPOOKS

"S.I.O.S.O.S.: Volume One"

Antra/Sony

Spooks lyckas snärja mig. Med otroligt smidig och stämningsfull musik i Fugees och Sades anda. De radar upp hitlärar i parti och minut på *S.I.O.S.O.S.* Om inte singeln *Things I've Seen*, *Sweet Revenge*, *The Mission* eller *Other Script* klättrar på listor i Sverige snart så vet jag inget om musik.

Spooks gör inte hiphop, inte r'n'b och heller inte funk, bara löjligt direkt musik som fastnar som ett par skidor i blötsnö. Förresten, alla 14 spår är kanon. *S.I.O.S.O.S.* är en lyckad symbios, kvalitet kan gå hand i hand med kommersiell potential.

Gary Andersson

DIVERSE ARTISTER

"Xen Cuts"

Ninja Tune/Playground

Ninja Tune firar tio år och släpper därför en limiterad "box" med spår från artister på Ninja Tune, Ntone och Big Dada. Det är en snygg papplada med tre CD/sex LP och ett riktigt intressant häfte med Ninja Tunes historia (och hela katalog). Pluspoäng på den visuella biten, alltså.

Däremot tycker jag det musikala urvalet är rätt blekt för att vara ett tioårsjubileum, alldeles för få riktigt bra spår. Det är synd att man valt att fokusera på relativt nya spår, och väldigt många hiphoplåtar – alla sidor av Ninja Tune är inte representerade.

Xen Cuts innehåller givetvis en del glädjeskutt: Sarah Jones uppgörelse med kommersiell hiphop på DJ Vadims *Your Revolution (version)*, Cabbageboys skotska funkrokar *Rhythm & Blues Angus Steakhouse*, Saul Williams hiphop/blues-hybrid *Twice the First Time* och Fourtets remix på Cinematic Orchestras *Channel 1 Suite* till exempel.

Den olimiterade versionen är en tredjedel kortare – den intressanta "missad, flipped & skipped"-delen som innehåller flest bra låtar är inte med. Sammantaget är samlingen bara rätt trevlig, och det räcker inte.

Henrik Strömberg

OREGON

"With The Moscow Tchaikovsky Orchestra"

Intuition/Border

Den amerikanska gruppen Oregon har existerat i 30 år. De har låtit som en fusion av jazz och rock med dragnig åt det klassiska. En hybrid i skivfloden, lite på samma sätt som Fläskkvartetten. Fast uttrycket är förstås annorlunda. Denna gång samarbetar de med en rysk symfoniorkester. Oregons Ralf Towner förklarar på konvolutet att han ingenstans i världen hittat så stort artistiskt kunnande och känsla för musik som i Ryssland. Resultatet på denna dubbel-CD är följaktligen så vackert att jag ibland får för mig att jag kommit till himlen! Och ofta klingar det vemodigt. Ja, detta får faktiskt tiden att stå stilla. Om man vill bryta strömmen av dagens populärmusik och låta själen vila, då kan jag inte tänka mig en bättre investering än Oregon. Här finns så mycket musikaliskt kunnande att det svämmar över, utan att det för en endast sekund blir elitistisk "musikermusik". Oregon är en kombination av stort musikaliskt kunnande *med* känsla och passion. Årets hittills bästa platta.

Johnny Jantunen

HAMMERFALL

"Renegade"

Nuclear Blast/MNW

Vinna eller försvinna, det är på tredje plattan det gäller. Hammerfalls korståg för 80-talets speed/power metal började 1997 med *Glory to the Brave* och många drog på smilbanden. Men med melodiska låtar, catchiga refränger och blixtrande gitarrspel plus N.W.O.B.H.M.-katalogen i färskt minne, bjöd de på en dundrande debut, där låtar som *The Dragon Lies Bleeding* och *Hammerfall* är givna klassiker. Uppföljaren, *Legacy of Kings*, kändes tamare, attacken och drivet mer avslaget och låtarna nådde inte fram.

Inför nya tog bandet hjälp av gamle Accept-producenten Michael Wagener. Den som kan sin Accept känner igen kör-arrangemangen och speciellt soundet från *Metalheart*-plattan (även om den producerades av Dieter Dierks), men med starka låtar och det klassiska Hammerfall-soundet i bakgrunden vinner plattan i längden. Med nya trummisen Anders Johansson (Yngwie, DIO) känns det att professionalismen, tajtheten och hantverket är enormt slipat, körerna är många och refrängerna starka. Trots detta saknar jag attacken och drivet från första plattan, även om *Keep the Flame Burning*, *Living in Victory* (nästa singel?) och *The Champion* är givna favoriter samt singeln *Renegade*, som gjort rent hus på Voxpop.

Thomas Olsson

GODSPEED YOU BLACK EMPEROR!

"Levez Vos Skinny Fists Comme Antennas to Heaven"

Kranky/Border

De förändrar visserligen inte den bekanta episka formen; variationen ligger istället i intensiteten som blivit allt större med tiden. Sådär brännande har de aldrig varit på skiva. Apokalyptiskt. Uppslukande. Deras bästa.

Peter Sjöblom

HÅKAN HELLSTRÖM

"Känn ingen sorg för mig Göteborg"

Virgin

Det är skrämmande lätt att vara cynisk och bitter idag. Jag förstår hur lätt det är att ramla ur verkligheten. Vem fan bryr sig? Likriktningen är ingen jag längre upprörs över, det är bara så det är. Mycket känns så förbannat ödsligt, totalt utan betydelse och kommenteras med lika hög grad av analyserande förmåga som dokusåporas veckosammandrag. Därför känns Håkan Hellströms skiva så extremt malplaserad. Att den kommer att hypas till förbannelse är självklart och med all rätt. Det är en stor skam att Håkan inte redan för sju-åtta år sedan med Pávells gavs möjligheten att desinfektera varbölden Sverige. Men Håkan hör inte hemma i denna värld. Det är för fint eller fult eller hur jag nu väljer att vända på saken. Romantik och fylla och magiskt, men tragiskt och stökig pop och efterfest med förfest. Jag hoppas det inte förstörs och att vi alla somnar till superfredag på TV4, utan att ha fattat hur det egentligen är.

Fredrik Eriksson

FIRESIDE

"Elite"

BMG

Varning! Lyssna inte på den här skivan på normal volym. Var noga med att ha en bra stereo och vrid upp tills du stör grannarna tvärs över gatan. Ja, då kan vi börja. Våra svenska stoltheter har haft paus ett tag nu och när de är tillbaka verkar de ge sig fan på att pöbeln inte ska begripa ett dugg. För det första är ljudbilden oerhört komplex, nästan oproportionerlig (för att inte allt ska låta som en ruttan råmix måste man vrida upp volymen ordentligt). För det andra är låtarna en mix av precis alla genrer du kan tänka dig som involverar en gitarr. För det tredje har låtarna fått namn från gamla C64-spel (*Elite*, *Elevator Action*, *Fernandez Must Die*, osv.). Men jag älskar det ändå. Fireside driver låtskrivandet till sin yttersta spets utan att bli akademiska – här finns alltid en hook som lockar även innan man börjar fatta. Kristofer Åström och grabbarna är så mycket rock och roll att det låter naturligt vad de än gör med sina instrument. Så hur ska då vi som lyssnare (pöbeln) någonsin kunna tröttna på Fireside?

Pigge Larsson

Vinyl

Geografiskt verkar den elektroniska musiken flytta runt för närvarande. Tittar vi på England verkar det som att ett generations-skifte skulle göra gott, vare sig **Basement Jaxx** eller **Roni Size Reprazent** lyckas göra någon vidare intressant musik just nu. Idé-torkan verkar närmast total även om *Camb-erwell EP* (Atlantic Jaxx) har sina ljusglimtar. Då är det trevligt att vi i Sverige har en uppsjö med intressanta artister inom området. **J Antoni**, ena halvan av stockholmska Beta-max Crew, släpper solotolvan *Bucktown EP* på Morris Audio. Det är skön halvdjup house med trevliga kontrabasgångar och ibland lite väl **Svek**-inspirerade keyboardharmonier. Antoni fokuserar på funkkänslan som solo, och det är bra. Ytterligare ett intressant släpp kommer på hans eget UES, där **Betamax Crew** står för två speedgarage-aktiga spår på split-EP:n *UES vs Superbra*. **Superbra** är två schweizare som gör en väldigt trevligt house-techno, de står förresten också bakom nyss nämnda Morris Audio. Två spår med dessa herrar, och tolv är värd varenda krona.

Nere på kontinenten finns också den störste utvecklaren av techno/electro – **Thomas Brinkmann**. Han har nu kommit till slutet på alfabetet med sina kvinnonamns-släpp, och senaste tolv *Yvette/Zora* är precis hur bra som helst. Samplingen "use your faults, use your defects" sitter som en smäck, fast om man vrider upp till 45 rpm hörs det mer än tydligt att det är en tysk bakom micken. Liksom föregångaren *Wanda/Xenia* kommer detta att bli en favorit under lång tid.

Pigge Larsson

Smakprovet från **Latin Kings** nya material heter *De' e' knas* (Redline/Virgin). Dogge skildrar förtroslivet över en snirklande melodislinga och ett sparsamt beat. *Blenda dom* är en tuffare karibisk låt.

Unsung Heroes bjuder på *What Would You Do?* (75 Ark/MNW) på slö hiphop, baksidans *Work it Out* och coola *Transatlantic* känns mycket skarpare.

Gary Andersson

Epitaph släpper en whitelabel med **Tricky**. *Mission Accomplished* låter mycket rock med samplad elgitarr, bas och trummor. Det är lite "Puffy" över låten vars vokala inslag är åter-skapade från **Peter Gabriels** *Big Time*. Mer genomtänkt blir det på *Crazy Claws*, som har tre längre stycken rap och en riktigt snygg elbas-slinga. Lovar gott inför framtiden.

Bolaget Reverb har släppt några tolvor med dussinhousen, men *Listen Up* av **Robbie Rivera** and the **Party People** känns relativt fräsch. B-sidans "dub" med inslag av afrikanska trummor i housebeatet är helt okej.

Henrik Strömberg

MADONNA

"Music"

Maverick/Warner

Hej herr DJ. Sätt på en skiva. Jag vill dansa med min älskling. Sätt på *Into The Groove*. Sätt på *Borderline*. Sätt på nästan vad som helst Madonna gjorde under sitt fantastiska 80-tal. Det årtiondet verkade hon inte kunna göra någonting fel (jo, jag kommer ihåg *Shanghai Surprise* men vi kan nog lämna den utanför). Sedan dess har hon blivit 42, förlorat omdömet och inbillat sig att hon får mer respekt om hon gör musik för folk som avskydde henne under 80-talet. Det är väldigt tråkigt. Madonna har alltid varit bäst när hon varit skamlöst kommersiell och som minst intressant när hon förbryllat oss med underliga Björk- och Massive Attack-samarbeten som bara varit pinsamma för alla inblandade parter.

Jag ville hemskt gärna skriva att Madonna gjort en bra skiva den här gången men det har hon inte. Patrick Leonard – som skrev de flesta låtarna på hennes bästa skiva *Like A Prayer* – såg till att förra skivan *Ray of Light* i alla fall innehöll den briljanta singeln *Frozen*. Var Leonard tagit vägen den här gången vet jag inte, men jag vet att *Music* inte innehåller en enda riktigt bra låt. För om vi för ett ögonblick glömmor bort hur imponerade vi är över att hon fortfarande hänger med i sin samtid så är hennes danslåtar inte särskilt kul. Och balladerna känns mest onödiga när man tänker på att hon en gång i tiden gjorde *Live to Tell*. Jag hoppas verkligen att jag får äta upp det här någon gång, men just nu känns tanken på att Madonna kan sluta göra skivor ganska tilltalande.

Thomas Nilson

MIDJET HANDJOB

"Midnight Snack Break at the Poodle Factory"

Epitaph/MNW

Vad fan är det här? Grymt långt intro. Plötsligt inser jag att låten är slut... va! Hela låten var ett intro! Har jag missat något? I början kan man bli lite rastlös över att det inte blir något ös, att det inte riktigt kommer i gång, sedan blir man beroende. Detta är mycket speciellt och mystiskt, lite spöklikt. Midget Handjob verkar gilla cirkus och The Doors i en salig röra. Ett underbart recept. De spelar på och med allt – tomburkar, popcornpaket, nötter – you name it. Jag kan nästan lova att det slinker med en tubsocka då och då. Genom hela skivan berättar Keith Morris små sagor, mycket hallucinogena sådana. Ingen sång. Man kan se sig själv sitta i ett rökmoln någonstans i etern med 15 armar. Lyssna på rösten i fjärran, tänk på vad den säger, sjunk in i dvala och flyg.

Tove Pålsson

HEATHER NOVA

"Wonderlust"

V2

JAAA! Min bön är hörd. Den som sett Heather Nova live och hört henne sjunga Springsteens *I'm On Fire* vet att det är en religiös upplevelse – tid och rum upphör, man börjar gråta och blir kär i den som råkar stå bredvid... ja, allt det där. Nu är åtminstone en liten del av magin fångad på skiva. Liveskivan innehåller förutom *I'm on Fire* tretton låtar från Heathers två album. Hennes debut *Oyster* är en av 90-talets bästa skivor, en klassiker. Uppföljaren *Siren* var en stor besvikelser, låtarna var slätstrukna och Heather framstod som en tämjad produkt där alla vassa kanter slipats bort. Till och med den fantastiska rösten lät lamare trots – eller just därför – att Heather stolt berättade att hon tagit sånglektioner. Låtarna från *Siren* låter visserligen bra live men det är på gamla låtar som *Walk This World*, *Island* och *Truth and Bone* som skinnet knottar sig.

Karin Lindkvist

FRED LOCKS

"The Missing Link"

VP/MNW

Reggae med bägge fötterna nerplöjda i bördig mylla är som en kall Red Stripe för en varm strupe. Fred Locks presenterar (i remastrad kostym) sitt jordnära traditionsrik rytmisk karibisk musik som går direkt till hjärtat och samtidigt får huvudet att börja nodda. Texter, tung och hudlös sång gör *The Missing Link* till en fantastisk upplevelse. Missa den inte.

Gary Andersson

THE ARK

"We Are The Ark"

Virgin

Rottne är ett litet samhälle utanför Växjö. Det är allt annat än glamoröst men därifrån kommer glitterboysen i The Ark. De har envist kört sin grej sedan början av 90-talet, tyvärr har de lämnat lite för mycket av Jimi Hendrix-, Jefferson Airplane- och Doors-influenserna till förmån för musikalrock och tydligt 70-tals glamrock. Det är arty och överarbetat. Vårfor gillar jag det ändå? Det mesta är övertygande, refrängerna sitter som handsken och låtar som *Let Your Body Decide*, *Laurel Wreth* och *Echo Chamber* är svåra att stå emot. Jag önskar jag kunde få slippa uppenbara Queeninfluenser, men med låtar som *Bottleneck Barbiturate* och *Sad Bouquet* blir det bara för upplåst och man tröttnar. Tråkigt också om bandet musikaliskt utvecklar sig till sångaren och låtskrivaren Ola Salos soloprojekt med kompositörer, tendenserna finns. Ge gitaristerna mer utrymme, stå på er och länge leve Småland!

Jonas Elgemark

RED SNAPPER

"Our Aim Is to Satisfy Red Snapper"

Warp/Border

På Red Snappers tredje fullängdare ser vi bandet gå i en ny riktning. De använder fler elektriska instrument, både i form av gitarrer och basar, men också en del samplade ljud. Bandets många livespelningar har inspirerat dem även i studion och resultatet är ett snabbare, tightare sound som gärna låter lite smutsigt i kanterna. De vokala inslagen känns också bättre integrerade, särskilt Karime Kendra vågar ta ut svängarna på nya och intressanta sätt. På skivans bästa låt *The Rough and the Quick* kopplas en väldigt funky elbas till hennes upprepade, in-your-face texter. Att låten dessutom handlar om sex gör den inte sämre. Men de som gillade Red Snappers tidigare verk blir inte lämnade i sticket, de imponerande instrumentala styckena med stråkar, blåsinstrument och trummor Red Snapper blev kända för finns även här. Enligt titeln är deras mål att tillfredsställa sig själva. De har definitivt tillfredsställt mig.

Henrik Strömberg

WILLIE NELSON

"Milk Cow Blues"

Island/Universal

Det är en bluesig Willie Nelson vi träffar den här gången i sällskap med celebriteter som Dr. John och B.B. King. Tråkigt nog blir det inte bättre för det. *Milk Cow Blues* går och går i 70 minuter utan att komma till dörren. Hela plattan har något av lamé och lampor som blinkar i takt på estraden över sig. Och allvarligt talat, Willie Nelson som bluesångare?

Peter Sjöblom

PLACEBO

"Black Market Music"

Hut/Virgin

Tredje plattan och nerven är lika närvarande som någonsin. Placebo bevisar därmed att de är ett band som gör sin grej fullt ut, utan att vare sig tröttna eller anpassa sig. Det är ett Placebo i utveckling vi möter, ändå är alla komponenter som gör dem till Placebo närvarande. Liksom på förra plattan *Without You I'm Nothing* har de valt att lägga singelspåret som föregått fullängdaren som första låt, som för att markera att "det där var något kommersiellt vi gjorde för att få lite MTV-timmar". Brian Molko sjunger lika eget och bra som någonsin, gitarrerna och basen är fortfarande det närmsta The Cure och Sonic Youth har kommit varandra. Men trion har börjat experimentera mer i både låtskrivandet och arren. Inga stora saker, men detaljer som gör att alltihop bara växer. Lite rap här, lite sequencer där, ovanligt mycket ironi i *Commercial for Levi*, osv. Placebo har övertygat mig om att de är ett av världens bästa band.

Pigge Larsson

Album

RICKIE LEE JONES "It's Like This"

Artemis/Sony

Jag blev väldigt besviken på *Pop Pop*, Rickie Lee Jones förra coverplatta, och jämfört med den föredrar jag *It's Like This*. Det finns mycket som är bra med den; bra ansatser, snygga framföranden från bandet, bra låtval (Beatles *For No One*, Traffics *Low Spark of High Heeled Boys*, Steely Dans *Show Biz Kids*) osv. Det jag har emot den är, faktiskt, Rickie Lees egna insatser. Jag tycker inte att hon riktigt kommer ner på de djup som arrangemangen antyder. Den vokala gestaltningen blir känslomässigt entonig, variationen saknas. Och det är mer än en gång som jag helt enkelt inte tycker att Rickie Lees röst räcker till till det hon försöker göra. Hade *It's Like This* haft en emotionell pondus som Joni Mitchells senaste, *Both Sides Now*, också den en coverplatta, hade det sett helt annorlunda ut.

Peter Sjöblom

UNBELIEVABLE TRUTH "Sorrythankyou"

Shifty Disco/MNW

Unbelievable Truth släppte sitt debutalbum på Virgin, men är nu tillbaka på Shifty Disco där man egentligen började. Vad bytet har inneburit för bandet vet jag inte, men nog verkar det som att man tar ut svängarna lite mer här. Det är dynamisk brittisk pop av hög klass, med både melankoli och ilska. *Sorrythankyou* präglas ofta av en återhållen vrede och patos, klätt i skira harmonier. Även om det kanske inte är unika melodier och arrangemang, så är det i alla fall så kvalitativt att det är värt att uppmärksammas.

Magnus Sjöberg

EVERLAST

"Eat at Whitey's"

Tommy Boy/Playground

Efter hjärtattack och trippelplatinumförsäljning för förra årets fantastiska soloplatå *Whitey Ford Sings the Blues* är Erik Schrody tillbaka och jag kan svälja att han låter som Ice-T på introet *Whitey* eftersom resten av plattan är mycket bättre än så. Hans hjärtliga och akustiska folkinfluenser gör sig bra emot hiphopfonden som är avsevärt mer stillsam än i gamla bandet House of Pain. N'Dea Davenport gör smakfulla inhopp på ett par spår, Carlos Santana förgyller (?) kalasskåna *Babylon Feeling*, gamle polaren B-Real från Cypress är också med och musikmaskinen Rahzel står för beatsen på *Children's Story*. Låtarna som känns verkliga och som står starkast är ändå *We're All Gonna Die* med Cee-Lo och Nick Cave-snuddande *Mercy On My Soul*. Everlast är det stora vita raphoppet, inte Eminem.

Gary Andersson

THE OBSESSED

"The Obsessed"

Southern/Border

Kan verkligen en konsert ändra livet? Ja heter man Wino (gitarr) och Mark Laue (bas) och såg Black Sabbath är det tydligen så. Döper man sen sitt band till The Obsessed talar väl det för sig själv. Men detta hände 1977 och första plattan dök inte upp förrän 1983 och var en EP. Nåja, i doom-kretsar har The Obsessed alltid varit ett namn att se upp till, senast jag hörde av dem var på *The Church Within* från 1994 som innehöll mästerverk som *To Protect and to Serve* (lyssna på Tony Iommi-riffen, kusligt bra), *Streamlined* eller *Neatz Brigade* med den oförglömliga textraden "Making love in a mausoleum". Nya plattan är tydligen en nyinspelning av bandets första platta från 1989, vilket förklarar de halvdana låtarna. Men trots allt är den okej och jag sitter och gungar med i groovet och drar tunga riff på luftgitarren. Som bonus ingår också en livekonsert inspelad 1984. Här blandas punk, hårdrock och doom i en salig röra och hade någon satsat på ljudkvaliteten kunde kanske detta varit bra. Kolla även upp Winos andra band St Vitus och Spirit Caravan. Doom or be doomed!

Thomas Olsson

LL COOL J

"G.O.A.T. – The Greatest of All Time"

Def Jam/Universal

När ladies love cool James var nio år fick han DJ-prylar av sin farfar och började göra demos. När han var sexton hamnade en av taperna i händerna på Ad Rock från Beastie Boys som tyckte att den numera legendariske producenten Rick Rubin skulle göra något med New York-rapparen. Debuten *Radio* sålde nästan en miljon och gjordes på en minimal budget och när det nu är dags för nionde albumet är förhållandena något förändrade. I detta nu ligger *G.O.A.T.* etta på USA-listan och egentligen finns det inte så mycket att säga – LL är stor. Men LL som i mitt tycke hade sin storhetsperiod runt *Mama Said Knock You Out* rör sig rutinerat i ett uppdaterat musikaliskt landskap som hur man än vrider och vänder på det hamnar farligt nära mainstreamhiphop. Därmed inte sagt att LL tappat känslan för ett punchigt beat eller kan bita ifrån som i *Back Where I Belong* där han ger Canibus på tafsens för en tidigare diss. Bäst, och mest oväntad, i en diger lista på samarbetspartners är drum'n'bass-pionjären Adam F som producerat och skrivit två spår. På titelspåret *The G.O.A.T.* gör en rejält fet syntbas att jag längtar efter att höra den i ett DJ-set på ett ställe med gigantiska basar.

Björn Magnusson

www.

.se

"NYP MIG i armen. Nog för att förväntningarna på Elmers nya platta har varit höga men att det skulle bli så här bra..."

Östgöta Correspondenten

Country Rock Specialisten

Box 4171 • 400 40 Göteborg

Karl Johansgatan 22A

www.countryrockspecialisten.se

Tel 031-240331

Gratis katalog!!!

BESTÄLL IDAG

Stor sortering independent

spearmint
oklahoma!

UTE I BUTIK

2 OKTOBER!!!

'Gillade du Portishead bör du definitivt kolla in Goldfrapp.'

- Borås Tidning

'Det finns en enorm tanke och känsla in den här plattan.'

- Östersundsposten/Freda

'The result is both exciting and beautifully emotional.'

- Release Magazine

'...utan tvekan en stämningsfull skiva där det finns mycket att upptäcka, och den där rösten är ensam värd pengarna.'

- deo.com

WWW.PLAYGROUNDMUSIC.COM

playground
RECORDS

M O M S

**NYHETER FRÅN:
Shanka, Lady Soul,
Encore, Paul Frank,
Lee, Rude, Pro250
Jenny Hellström,
Utvald Second hand....**

VASAGATAN 15 GÖTEBORG TEL: 031-711 32 80

Ljudtekniker utbildning

2 terminer
i samarbete med
Musikhögskolan Göteborg

www.hisvux.se/aktuellt
eller ring 031-731 72 00
för ansökan

HISINGENS
VUXENGYMNASIUM

GÖTEBORGS STAD
UTBILDNING

INGET
SKIVKONTRAKT?

INGEN FARA!
GÅ DIN EGEN VÄG!
SÄLJ DIN SKIVA HOS

off the record

Storgatan 25, 411 20 Göteborg, 031-13 8030, 070-662 96 80
www.offtherecord.just.nu
e-mail: boud@offtherecord.goteborg.se

Vinn skivor!

www.groove.st

RAINER
"Alpaca Lips"
Glitterhouse/Amigo

Rainer Ptáček blev en inspirationskälla och snudd på legend redan innan han dog 1997 av en hjärntumör. *Alpaca Lips* spelades in innan han fick sitt första slaganfall, men förblev outgiven tills nu. Den är ett gott eftermäle. Rainer skådade in i bluesen, såg dess väsen och gjorde det till sitt och lyckades därmed föra bluesen bortom det stereotypa. Han kunde få det att låta som att stämbanden satt i hjärteroten och att slideröret vibrade direkt mot nervtrådarna. *Alpaca Lips* bevisar att vita visst kan spela blues. Ibland till och med bättre än svarta.

Peter Sjöblom

3 DOORS DOWN
"The Better Life"
Republic/Universal

För ett år sedan hade 3 Doors Down en hit i USA som hette *Kryptonite*. En tråkig, tam och trallvänlig sak som ville vara så hård men bara inte kunde. Jag gillade den inte då och jag gillar den nu. Den inleder deras debutplatta och sätter standarden direkt. För hur trist det än låter så är faktiskt *Kryptonite* plattans mest intressanta spår. Kanske mest för att rifvet är stulet rakt av från Judas Priest's gamla klassiker *Breaking the Law*. Det är rock med akustiska gitarrer, några små fyrkantiga dist-utbrott för att verka alternativa och troligtvis massor av fans som är helt ointresserade av musik.

Mathias Skeppstedt

WAYWARD SOUL
"Brothers From Another Planet"
Play it again Sam/Playground

Brothers From Another Planet innehåller stora mängder tuff och hård dansmusik. Maskinparken glöder men mänskliga inslag är inte helt frånvarande, exempelvis gör Divine Styler och Mary Joy bra ifrån sig på *Pmt*. Allt som oftast mullrar och dallrar det ändå rejält i underjorden – *Electric Man*, *DJ Friendly* och *Serum (the Remedy)* piskar svallvågorna höga. Bäst är ändå rotfasta *Real Wild Child* som spankar fläsk i kubik. Producenten Tony Thorpes projekt Wayward Soul får tummen upp. Tänk sen hur det funkar ute på lokal...

Gary Andersson

BRUTAL DELUXE
"Divine Head"
Dream Catcher/Playground

Först kommer originalet, sen kopiorna. Inom genren neo metal kom Korn (delvis också Tool) under tidigare delen av 90-talet. Den nedstämda basen, metalfunk, hardcore, hip-hop och den stötiga rytmen som framförs med en frustrerande attityd har sedan dess blivit allmän egendom i händerna på grupper

som Coal Chambers, Limp Bizkit och Slipknot. Tyvärr verkar många ta bilden och attityden på alltför stort allvar och satsar hårdare på den än på låtarna, hos till exempel dårskallarna i Slipknot handlar det mesta om deras maskor och den siffra de har på sina overaller och hos Coal Chambers är kläderna och var sångaren Dez ska pierca sig nästa gång det mest intressanta. På senare tid är det bara Machine Head och Deftones som stått för utveckling, fram tills nu då engelsmännen i Brutal Deluxe slår till. Deras låtar andas nyanser och melodier, Korn- och Tool-nerven finns där, tribaltrash å la Sepultura samt gitarrbehandling å la Pantera återfinns också. Bandet har rätta attityden och förmågan att driva allt till dess spets med hjälp av den ångestfyllda atmosfären, frenesin och tempoväxlingarna. Dessutom kan de också skryta med riktiga hits där låtar som *Full Frontal* eller oemotståndliga *Pigskin* eller *Perfect Slave* borde bli givna singlar. Sångaren Chris Nunnikhovens röst både skön-sjungen och vrålar att gruppen sen tribal-målar sig ingår som extra bonus i det brutala deluxe-paketet.

Thomas Olsson

ECHOBOY
"Volume 2"
Mute/Playground

Elektroniskt, dansbaserat och meditativt. Echoboy låter elektronisk musik och monotona transcendentala rytmer mötas i ett bitvis psykedeliskt landskap där allt skruvas till och inte alltid är igenkänningsbart. Bitvis tungt och malande, andra gånger sprött och lättflytande flyktigt. När det meditativa och monotona blir intensivt och växer känns *Volume 2* som ett soundtrack till en feberdröm, där verkligheten står bredvid sig själv. Sätt på er hörlurarna och lyssna på *Kelly's Truck* eller *High Pitch Needs* och låt temperaturen stiga.

Magnus Sjöberg

FIN TILLSAMMANS
"En världsomsegling"
Silence

Skivomslaget och det elva minuter långa titelspåret anger tonen på plattan med en gång: Fint tillsammans tar oss med på en atmosfärrik resa i ett musikaliskt universum utan gränser. Ja, ett universum utan sång alltså. I mina öron är detta ett sunt beslut, bandets popularitet borde inte sjunka bara för att sången är borta. De skapar ändå en rugig spänning i musiken och live vet vi att de är grymma. Att lyssna på *En världsomsegling* är att gå på upptäcktsfärd. Toner blinkar till, ögonblick återföds och mitt i allt sväng smyger gitarren omkring och hänger ut snitslarna. Det är skönt att följa med.

Gary Andersson

MORGAN
"Organized"
Source/Virgin

Morgan Nicholls var en gång i tiden basist i Senseless Things, numera är han ensam och debuterar med ett album kryddat med olika stilar. Det är en kompromisslös skiva fylld av fullmogna låtar omsorgsfullt arrangerade med läckra instrumenteringar. I botten finns den rytmiska hammondorgeln ständigt närvarande och det är ofta 60-tal och paisleyskjortor för att nästa sekund vara underbart klassisk 70-tals rock. *Soul Searching Part 1* är instrumentalt tungtung med hjärta och hjärna, så självklart att man knappt tror den finns. *Here Comes the Rain* har den ultimata stämsångsrefrängen och stråkarna är på plats. Allt är smart och nonsensbefriat utan att bli kitschigt. Finalen med *Heaven Come Quickly* är magnifik med Nicholls nasala röst nära att spricka tillsammans med det ledsna pianot vid hans sida. Jag gråter en skvätt och konstaterar att Morgan Nicholls är 100 procent på riktigt, skänk den ledsna mannen en slant, det är han värd.

Jonas Elgemark

DJ MUGGS
"Soul Assassins Vol. II"
Ruff Life/Playground

Muggs proddar sköna spår som bland annat Xzibit & King T (bombastisk kross), Kool G Rap (skönt flow), GZA (hypnotiskt lugn), Goodie Mob (snärjande artikulation), Everlast (rå attack) och polarna i Cypress Hill (avslappnat glid) rappar över. Annars är *Armagedon* med Kurupt faktiskt det starkaste spåret. För att vara underground är det dock lite tandlöst.

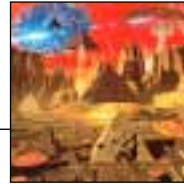
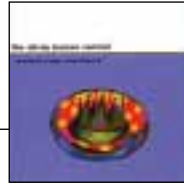
Gary Andersson

BJÖRK
"Selmasongs"
Polydor/Universal

Musiken från filmen *Dancer in the Dark*. Våldigt mycket så. Har du sett filmen kommer du se bilder från den när du lyssnar på skivan. Har du inte sett filmen är det nästan som du kan föreställa dig den ändå, så mycket känns musiken vara en del av filmen.

Selmasongs är ett kort album, bara lite längre än en halvtimme. Grunden i musiken är byggd på samplade ljud från filmens miljöer (maskinklank, tågduk, fotsteg) och svävar sedan bort i mäktiga stråkarangemang. Det blir en intressant kontrast mellan den mycket moderna elektroniska musiken, där Mark Bells inflytande märks mest, och den orkestrala musikalmusiken, arrangerad av Vincent Mendoza. *Selmasongs* är ljudspåret från en musik och inte pop-musik som Björks tidigare släpp. Minns man det kan nog plattan bli en trevlig bekantskap. Det är ju bra musik.

Henrik Strömberg

Album

THE LADYTRON

"The Ladytron"

Shimmy Disc/Border

Sprött. Himlen är bleklila och mörklila. Gula undervattensbåtar simmar i det randiga vattenet. Klockor viskar i träden. Luften fnissar med det sköra ljudet av en sitar. En psykodelisk bard – eller är det en trollkarl med top-pig hatt? – sjunger med pressad röst, spinner baklängesgåtor. Världen är annorlunda, bara barn kan förstå, alla är barn, det är folkmusik från barndomslandet. Världen är vacker. Alla är vackra. Leve Ladytron!

Peter Sjöblom

SIZZLA

"Bobo Ashanti"

Greensleeves/MNW

"Words of Truth"

VP/MNW

Wilken skillnad det kan vara på olika typer av låtar av en och samma artist. Sizzla släpper *Bobo Ashanti* samtidigt som dubbeln *Words of Truth*. På bägge finns spår som är intetsägande, det är bara när Sizzla bjuder på aggressiv uppvisning i mikrofonattack som han för reggaen vidare in i 2000-talet. De lugna låtarna är traggliga, när tempot i musiken, men framförallt i den vokala leveransen, höjs berör han plötsligt på ett helt annat sätt. *Attack*, *Step Up*, *Grow U Locks*, *Them No Good* och *Love*, *Love* är alla tungvrickare som får mig att kippa efter andan och skratta ett nervöst skratt. Hur gör han? Inandningarna låter faktiskt ansträngda. Sizzlas röst påminner i sina bästa stunder om en arg rottweiler som tuggar på en hackande svarv.

På *Words of Truth* återfinns också en liveplatta som är grädden på moset. Ett soulintro inleder konserten, men inom nån minut tar stenkrossen Sizzla över. Rösten spricker, han kör galna vokala kullerbyttor och forsar fram som en översvämning genom ett sovande landskap. Spår som *Make Dem Secure*, *Babylon Ah Listen* och framförallt drogromantiska *Humble Thought* är magnifika. Och avslutningen *Give Dem Ah Ride* verkar aldrig ta slut. Intensitet och övertygelse räcker långt. Sizzla kickar arsele.

Gary Andersson

ERASURE

"Loveboat"

Mute/Playground

Tre och ett halvt år har förflutit sedan förra skivan *Cowboy* men ingenting har hänt i Erasures värld och ingen hade väl heller förväntat sig det. Och de som fortfarande har ett hjärta som klappar för gruppen är förmodligen nöjda med att de låter som de alltid gjort. Förstasingeln *Freedom* är traditionell Erasurpop. Ganska bra, men Vince och Andy har gjort ungefär tjugotre bättre singlar tillsammans. *Freedom* och några snyggt konstru-

erade harmonier på ett par av balladerna är tyvärr allt som gör mig någorlunda lycklig på *Loveboat* som dock inte nödvändigtvis är en dålig skiva. Den är bara lite sämre än förra skivan, som i sin tur var lite sämre än skivan innan, som i sin tur... Jag tror ni förstår vad jag försöker säga. Erasure befinner sig inte på någon kärlekskryssning. De befinner sig på Titanic.

Thomas Nilson

THE OLIVIA TREMOR CONTROL

"The Singles and Beyond"

Elephant six/import

När medlemmarna i Olivia Tremor Control började förstå hur svåra deras gamla singlar var att få tag på, och hur mycket fansen var beredda att betala, bestämde de sig för att släppa denna singelsamling. En hedersgärning. Här får vi låtar från EP:n *California Demise*, från *Ptolemaic Terrascope*-samlingen, från soundtracket *To the Bible Belt* och från *Giant Day*-EP:n. Allt utgivet innan mästerverket *Dusk at Cubist Castle*. Inspirerande låtar kryddat med psykedelia. En lång pop-tripp med 20 fullständigt lysande låtar som håller dig i ett grepp, allt kan hända. Storverk!

Jonas Elgemark

DIVERSE ARTISTER

"Dancehall 101 Vol.1"

"Dancehall 101 Vol.2"

VP/MNW

Skivbolaget VP har kommit med två volymer innehållandes de största hitsen från 1980 och 90-talen. Visst kan man här hitta några av de mest kända singlarna som *Zunga Zeng*, *Bam Bam*, *No Ice Cream Sound* och *Bandelero*, men frågan man ställer sig är dock till vem denna samling riktar sig. De redan invigda har förmodligen många av spåren och är man nybörjare kan dessa plattor te sig något svårsmälta då de kan uppfattas som enformiga för dagens musiköron, trots att volym två är något mer lättlyssnad.

Samlingarna finns på CD men en specialutgåva med 12" finns även att tillgå. Kanske är denna mest intressant eftersom man kan plocka russin ur kakan. Här finns även klassiker som *Sound Boy Killing*, *Diseases* och *Punany* som inte finns med på CD-utgåvorna.

Det har sagts att denna period i reggaens historia är tråkig och visst är de tre sista spåren på volym ett med Beenie Man och Red Rat annorlunda. Dessa låtar representerar den period som vi nu är inne i som skiljer sig i produktion och uttryck eftersom den moderna dancehallen kännetecknas av en tydligare refränginriktning och ett mer aggressivt utspel.

Till varje skiva medföljer en extra mixskiva. De är mixade av två soundsystems, volym ett av jamaicanska Adonai och volym två av

Road International från New York. Så här låter det kanske på Jamaica, men det blir lite tröttsamt i längden med allt prat. Samlingen ger trots allt en bra inblick och är framför allt en bra början för de som redan har ett visst intresse för reggae och vill fördjupa det.

Josefin Claesson

GAMMA RAY

"Blast From the Past"

Noise/MNW

Tysk speed/power metal de senaste decenniet stavas GAMMA RAY! Efter åtta år i Helloween fick gitarristen Kai Hansen nog och bildade, tillsammans med sångaren Ralf Scheepers (Tyrane Pace) plus några studio-musiker, Gamma Ray. Musiken utgick från Helloweens fortsättning på N.W.O.B.H.M.-soundet samt deras melodiskt gitarrbaserade speed metal och succén lät inte vänta på sig. I dagar som dessa då publikförkort (läs Marilyn Manson) hör till vanligheterna erbjöd Gamma Ray sina fans att rösta på tre favoritlåtar från samtliga sex plattor, vilket resulterade i denna samling. Materialet är imponerande, även om jag aldrig har, eller kommer att gilla, superhiten *Heaven Can Wait*. För att få soundet dagsfärskt har dagens oslagbara sättning, Kai Hansen (gitarr, sång), Henjo Richter (gitarr, keyboard), Dirk Schlächter (bas) och Daniel Zimmerman (trummor) spelat in nästan samtliga låtar igen. CD nummer ett koncentrerar sig på bandets första plattor då Ralf Scheepers styrde skeppet, musiken är melodlös och storslagen med inslag av attacken från Judas Priest. Att Ralf hade Judas som största idoler (han höll nästan på att gå med i bandet) och att han bitvis tangerade Mr Halfords röstresurser är knappast något nytt. Diskussionen om vem som är bäst av Ralf och Kai har genom åren gått varm, själv tycker jag att Kai har mer karisma och större närvaro i låtarna.

CD nummer två inleder med utsökta *Land of the Free* från plattan med samma namn, året är 1995 och Ralf (numera i Primal Fear) har lämnat över till Kai som ur sin trollkarlshatt plockar fram mäktiga *Rebellion in Dreamland* och speedade *Man on a Mission*. Med ett mer vidsträckt sound och högre tempo fortsätter uppföljaren *Some-where Out in Space*, som troligtvis är bandets bästa, i samma spår. Avslutningen ägnas åt *Powerplant* från förra året och bjuder på mumsiga *Anywhere in the Galaxy*, tyvärr lite småtrista *Send Me a Sign* och slutligen storslagna *Armageddon*, där Queen-inspirationen lyser stark. Denna platta passar utmärkt som introduktion om man aldrig hört Gamma Ray förut men är också en bra samling för de redan invigda.

Thomas Olsson

TALIB KWELI & HI TEK

"Reflection Eternal"

Rawkus/Playground

Man brukar ofta säga om grupper att summan är större än de olika delarna, men för Black Star gäller det omvända. Efter deras halvsega och överskattade album 1998 kom först Mos Defs fantastiska *Black on Both Sides* och nu Talib Kwelis högklassiga debut tillsammans med DJ HI Tek kallad *Reflection Eternal*. Den som hört bidraget på exempelvis *Soundbombing II*-samlingen vet ungefär vad som står på programmet. Medvetna och engagerade rhymes ("We don't represent the streets/we represent the folks in them") över souliga och jazziga beats, ibland med hjälp av "riktiga" musiker. Dessbättre blandas det hela upp med lite hårdare låtar med klassiska skrytrim och bra gäster som Xzibit och De La Soul. 24-åriga Kweli kanske tog i lite väl mycket när han kallade sig för "hip hop's last hope/like Obi-Wan Kenobi" på *Manifesto* 1997, men helt fel ute var han definitivt inte.

Daniel Severinsson

UNION 13

"Youth, Betrayal and the Awakening"

Epitaph/MNW

LYCKA!!! Oi-rockigt sådär, ändå inte men-löst. Det är argt och rivigt – på spanska. I alla fall en del av låtarna och det här är tuffare än om det vore på finska. Tight spelat och skrikig sång av Edward Escoto som nog fick äta ett antal påsar halstabletter efter denna skiva. All musik är skriven av Jose Mercado (gitarr, bas, sång) och i texterna har de två plus Louie Villareal (trummor, sång) slagit sina kloka huvuden ihop och fixat en grymt bra skiva med texter som går rätt in i hjärtat för att stanna. Är du ute efter att rocka dig sveltig är detta rätt val. Helt klart hårdaste skivan som finns ute nu.

P.S. Spår 6 (*Buscando La Verdad*) & 9 (*Ilusión, Violencia y Maldad*) ska spelas högst av alla och lyssnas på med lexikonet i högsta hugg. DS.

Tove Pålsson

DIVERSE ARTISTER

"Crossfaderz"

Moonshine/MNW

Vinylspinnaren Roc Raida från X-Ecutioners ger oss på *Crossfaderz* en lektion i hur man kan ta tuff östkustshipop och mixa, scratcha och fukka upp den och jag älskar det. Låtar med Mad Skillz, alltid imponerande Arsonists, Common, Missin' Linx, Big L och fenomenala East Flatbush Project passerar revy och jag älskar det. Storstadspulsen är i mitt rum och jag älskar det. Så här bra kan hip-hop vara. Jag älskar det.

Gary Andersson

INDEPENDENT MUSIC FOR INDEPENDENT PEOPLE

CANNIBAL CORPSE "LIVE CANNIBALISM"
Grymt, grymmare, grymmast! Cannibal Corpse är här med den grymmaste liveinspelning Du kan tänka Dig. Släpps både på CD, vinyl och video!
3984 143022 METAL BLADE

HAUNTED "MADE ME DO IT"
Svenska Haunted överaskar precis som dom gjorde med sin självbetitlade debut. Stenhård kompromisslös och modern death-thrash Metal. Kanon!
MOSHCD 241 EARACHE

NEVERMORE "DEAD HEART IN A DEAD WORLD"
Seattle baserad modern Metal i den hårda skolan. Brutalitet och melodier varvas i ett slående recept och världen ligger för deras fötter. Nytt album med topp recensioner.
773102 CENTURY MEDIA

MORGANA LEFAY "MORGANA LEFAY"
Bollnäs bandet Morgana Lefay är här med 11 helt nya hårt slående låtar och en ny line-up. Missa inte en av årets bästa plattor. Äkta Heavy Metal.
BMCD 147 BLACK MARK

TAD MOROSE "REFLECTIONS"
Alla Tad Morose klassiker re-mastrade. Innehåller även osläppt och svåråtkomligt material och vissa låtar i nya versioner.
BMCD 154 BLACK MARK

KILLING MACHINE "KILLING MACHINE"
Ex-medlemmar från Yngwie Malmsteen Band, Loudness, Belladonna, W.A.S.P. och Impellitteri, samlade för att bilda det ultimata metalbandet. Ett måste för alla som gillar Accept, Savatage och Helloween - Killer Metal!
CANDLE 51 CD CANDLELIGHT

PECCATUM "AMOR FATI"
Ihsahn från Emperor tar fram sin magi igen tillsammans med sin fru Ihriel och Lord PZ. Som en mix av Emperor och Orkester Atmosfär. Deras bästa album och ett originellt METAL mästerverk.
CANDLE 56 CD CANDLELIGHT

SIX FEET UNDER "GRAVEYARD CLASSICS"
På "Graveyard Classics" drar Six Feet Under fram alla gamla klassiker och sätter lite fart på låtar av bl.a. Accept, Savatage, Sex Pistols, Deep Purple, AC/DC, Dead Kennedys och Venom.
TBA METAL BLADE

VINTERSORG "COSMIC GENESIS"
Nytt album med sedvanligt tung Metal influerad av folkmusik. Toppad av Vintersorgs imponerande röst, utgör denna platta ännu ett mästerverk av låtar och ballader som inte liknar något du hört förut!
NAPALM NPR 85

TRAIL OF TEARS "PROFONDEMONIUM"
Det norska Goth Metal-fenomenet Trail Of Tears gör en exceptionell återkomst med "Profoundemonium", en release som överträffar alla förväntningar!
NAPALM NPR 84

HELLOWEEN "THE DARK RIDE"
Helloween bevisar ännu en gång att man inte kan tala om Europeisk Metal utan att nämna deras namn, precis som det kommer att vara i framtiden också. 100 % Helloween - Du lär inte bli besviken!
NB 4802 NUCLEAR BLAST

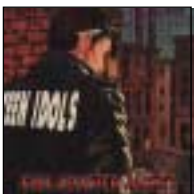
NOSTRADAMEUS "WORDS OF NOSTRADAMEUS"
Oförskämt bra Power Metal från Göteborg som tillsammans med band som Hammerfall och Morifade kommer att dominera världen! Inspelat i Finnvox Studios med Mika Karmila (Stratovarius, Edguy, Nightwish) och med gästsång av Joacim Cans (Hammerfall)!
AFMCD 39 AFM RECORDS

VIRGIN STEELE "THE HOUSE OF ATREUS ACT II"
De amerikanska episka Metal kungarna Virgin Steele är tillbaka med en fantastisk fortsättning av deras succésérie. Dubbel-CD till enkelpris.
TT 510 T&T / MODERN MUSIC

HAMMERFALL "RENEGADE"
Hammerfall har gjort det igen, för tredje gången. Sveriges största Metal band är tillbaka med ett nytt album. Singeln 1:a på Voxpop. Turné till hösten.
NB 5112 NUCLEAR BLAST

DIVERSE ARTISTER

"Hi-Fidelity Dub Sessions, Chapter Two"
Guidance/Border

Den första delen i den här serien slog ned som en bomb förra året. Åtminstone för mig som ibland kan tycka att innovativ dub och fet digidub är det bästa som finns. Uppföljaren levererar självfallet massor av tunga basgångar men är något mindre smart och fräck och lite mer reggaebaserad än föregångaren. Å andra sidan var ett album som nära nog drog in högsta betyg. Så om du måste välja blott ett av dessa album vet du vilket. Själv måste jag ha båda.

Robert Lagerström

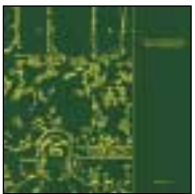

THE SPECIALS

"Skinhead Girl"
Receiver/Border

Det gamla skagänget Specials dammar av kostymerna och hyllar sina förebilder genom att ge sig på 15 halvklassiska låtar från Jamaica. Ledorden är förstås ska, rocksteady och reggae. Tyvärr blir resultatet ganska trist. Det en gång så explosiva brittiska bandet låter visserligen proffsigt men samtidigt också trött och oengagerat. Låtarna får inte riktigt liv. Synd på pärlor som *Skinhead Girl*, *Jezebel* och *Them a Fe Get a Beatin*. Lyssna hellre på originalen.

Robert Lagerström

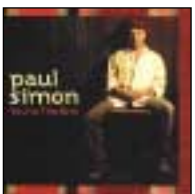

KEVIN GORDON

"Down to the Well"
Shanachie/Border

Rootsrockande kille från Louisiana gör sin andra fullängdare. Vinner på ett proffsigt grepp och en personlig röst och skriver ganska starka låtar. Texterna berättar om diverse händelser och olika livsöden och plockar poäng på autencitet, närvaro och känsla. Gott så.

Robert Lagerström

TEEN IDOLS

"Full Leather Jacket"
Border

Ja, de är ju tonårsidoler i alla fall. Skulle slå stort på ZTV, hur ballt det nu är? Det här är liksom inte kul. Inget nytt. Man får en liten förhoppning när man hör en Dracula-liknande röst i början som ropar på nattens barn, men det slås snart i spillror. Man kan skymta lite annorlunda intron ibland men inget sådär fruktansvärt radikalt. Det är mest samma hela tiden. Poprockigt ungefär, läderjackorna gör mycket. Keith sjunger väl helt okej och de spelar sjsst men det är för mycket blandning av sena Offspring, Blink 182 och Weezer. Gitarristen Phillip försöker vara Johnny Rotten goes Elvis med pomada i håret och små Solo-nitar. Hela bandet och skivan är ren wannabe.

Tove Pålsson

THE VANDALS

"Look What I Almost Stepped In"
Nitro

De här killarna har nog lyssnat lite för mycket på Green Day i sina ungdoms dagar. Stinker lika mycket som en Bajamaja under Hultsfred. De två första låtarna kan man stå ut med om man lyssnar på texten och har torr humor, annars är det bara att slänga i närmaste papperskorg. Detta är tråkigt och mesigt, totalt vanlig pojkkpop-rock i glamiga kläder. Passar perfekt på Best of 2000 tillsammans med resten av de underbara små liven i tigha små röda lädershorts. Vandalerna verkar ha blivit små snälla skolpojkar. I alla fall de här. Det "farligaste", mest vandalusiska de kan hitta på är möjligtvis att pälla äpplen. Snälla söta försök inte vara hårdare än vad ni är. Det blir bara fel. *Look What I Almost Stepped In* är ett utmärkt exempel på detta faktum. Satsa på lågstadiesdisco nästa gång så går det nog bättre.

Tove Pålsson

OLD SCHOOL 101

"Pura Vida"

Victory

Är det så här man rockar på den gamla skolan så vill jag dit. Nu på en gång. Glad men ändå arg musik. Sångarens namn Skip School säger ju bara en sak och efter man hört det här vill man inget annat än vara lycklig med sina vänner och bergsprängarna. Man blir glad och berusad helt enkelt. Detta är partymusik och inget annat. Vill man vara deppig är det ingen idé att ens tänka på skivan. Waste of time. Tänk tillbaka på när du åkte på språkresa och söp dig full för första gången. Känner du vilka minnen som pirrar i magen? Vill du uppleva det igen? Ta då och öppna det lilla häftet i skivan, läs igenom och klipp sedan isär så du får den roliga lilla planschen och du känner hur buset sprudlar i din kropp.

Tove Pålsson

KRS-ONE

"A Retrospective"

Jive/Zomba

Krs-One nämns i hiphopkretsar som nummer ett med sitt valspråk "rap is something you do, hiphop is something you live" fastsatt i ryggraden. Jag hade lite svårt att omfamna hans grupp Boogie Down Productions när hiphop dominerades av Public Enemy och Eric B & Rakim. Men den här samlingen sammanfattar rap-pens kanske argaste och mest värtikulerade agitator, *A Retrospective* är breddfylld med hits. Trots att de tidiga spåren är från 1987 har tidens tand gått varsamt fram *Criminal Minded* och *Sound of the Police* från 1993 låter fortfarande fantastiskt.

Björn Magnusson

DIVERSE ARTISTER

"Nuphonic 03"

Nuphonic/Border

Tredje samlingen från Nuphonic bjuder på musik som i grunden är house, men som influerats stort av till exempel afrikansk musik, disco, filmmusik, dub och Eric Gadd-liknande soul. Det senare på Fenomenons *Out of Control* som dessutom har den dåliga smaken att köra delar av sången genom en Cher-vocoder – skottpengar på sådana tilltag! Bortsett från den fadäsen är *Nuphonic 03* en trevlig och rätt laidback samling, med bra spår från bland andra Faze Action/Cinematic Orchestra, Block 16, Fug och Femi Kuti/Ashley Beedle.

Henrik Strömberg

TWO LONE SWORDSMEN

"Tiny Reminders"

Warp/Border

Two Lone Swordsmen är ett väldigt ojämt band – ibland är de bara totalt irriterande, ibland gör de riktigt bra låtar. Majoriteten av *Tiny Reminders* lutar åt det senare, det är en helt okej skiva. Musiken har rötterna i techno och elektro, plus en god portion experimenterande. *Rotting Hill Carnival* har till exempel tydliga om än rätt skruvade kraftverkvibbar. Men det är svårt att komma ifrån känslan att *Tiny Reminders* mest är två killar som sittit och lekt i studion. Skivan engagerar helt enkelt inte. Och om det inte engagerar – är det då värt att köpa?

Henrik Strömberg

DIVERSE ARTISTER

"Pussytoons"

Pussyfoot/Virgin

Pussyfoot har bett 13 artister göra varsin låt på temat animerade filmer. En kul idé, med varierande resultat. Eftersom det är Pussyfoot låter det mycket big beat eller triphop om det banden presterat. Tyvärr har de flesta valt att sampla lite ljud från någon tecknad film och sedan lägga det ovanpå ett halvfärdigt spår. Inte jättespannande. Låtarna från Howie B, Inevidence och Palm Skin Productions känns mer

genomarbetade, men samlingens enda riktigt bra låt kommer från Jackknife Lee. *I Tawt I Taw a Puddyfoot* påminner om Amon Tobin i sitt sätt att sampla orkesterstycken från riktigt gamla filmer och bygga en ny låt med dem. Kul och bra. Resten av samlingen går bort.

Henrik Strömberg

PAUL SIMON

"You're the One"

Warner

De afrikanska ränderna har inte riktigt gått ur Paul Simons musik, men *You're the One* påminner mer om *Hearts and Bones* än om *Graceland* och *Rhythm of the Saints*. Bland annat då den saknar ett genomgående tema. Paul Simon funderar finurligt om lite av varje, och låter väldigt tillfreds med det. *You're the One* är mysig som morgonrock och långfrukost. Och artistiskt sett är det något han faktiskt kan få kosta på sig.

Peter Sjöblom

THE DARKSEND

"Antichrist in Exelcis"

X-treme/Border

Svensk metal av det svartare slaget. *Antichrist in Exelcis* är ett stort steg framåt från förra årets *Unsuned*. Låtarna är mer utvecklade och fastnar inte lika lätt i ett likartat riffande. Produktionen är mindre ABF-studio, mycket mer dynamisk – nu hör man basen! Tony Richter kan fortfarande bli bättre som sångare, men han är lika fullt mer nyanserad idag. Utvecklingskurvan går uppåt.

Peter Sjöblom

RIKARD WOLFF

"Min allra största kärlek"

EMI

Rikard Wolff översätter den franska vis-sångerskan Barbara till svenska men behåller den franska atmosfären. Som den skådespelare han är levererar han sångerna med ett teatralt tonfall. Men Wolff är knappast en Scott Walker – det är långt ifrån alltid som den vokala gestaltningen håller. Det känns som en scenuppsättning utan scen och det gör att det inte riktigt håller, trots goda intentioner och hyggliga arrangemang.

Peter Sjöblom

O H KRILL

"The Krill Papers"

ALEXANDERS DARK BAND

"Lord Calrec"

DC Recordings/MNW

J Saul Kane alias Depth Charge alias DC Recordings är tillbaka med ett nytt alias – Alexanders Dark Band. Galningen fortsätter med sina nästan obegripliga samplingsexperiment och sin trummaskinonani. Ibland får han till ett aldeles otroligt sväng, men för det mesta känns det bara schizofrent. Det är svårt att säga vad det är, men Kane har en charm som lurar i kaoset och mer än bara ibland får mig att tycka riktigt bra om honom.

O H Krill känns som ett mer djärvt grepp, vad gäller DC. Det är oklart vem som egentligen står bakom projektet, men den här typen av nu-jazz hade jag kanske snarare väntat mig skulle komma från bolag Compost. Det är keyboard-baserad instrumentaljazz som inte när några svindlande höjder, men som ändå står sig rätt bra i sin genre.

Pigge Larsson

PAID

"Supernovaspeedfreak"

House of Kicks/MNW

"Aaaahaaahaaaii..." är det första man hör när man sätter på spelarn och ännu bättre blir det. Det här är ren och skär hardcore med fanan svajande i topp. Paid är ett svenskt band som spelat i åtta år, det här är deras andra skiva efter många tysta år. Bättre sent än aldrig. När man lyssnar

på skivan upptäcker man att den är värd all väntan. Egon Kristiansen låter sådär härligt raspig och bakis så man ryser ändå bak i ryggraden. Det är snyggt men ändå falsk och det är en konst att få det att låta bra utan att låta som Spice Girls i kubik. Budskapen i texterna är sköna och inget mesblaj utan på riktigt. Detta är inte bra... det är bättre... och bättre...

Tove Pålsson

KING ERNEST**"Blues Got Soul"****Fat Possum/MNW**

En sagolik bluesröst du säkerligen inte trodde fanns har tystnat. "King" Ernest Baker dog tidigare i år i en bilolycka strax efter att han hört slutmixen av *Blues Got Soul* där han sjunger som en gud över smäktande långsamma orglar, smeksamma gitarr-riff och varmt blås. De vanliga bluestemana behandlas men jag tröttnar inte. Känslan av hembräntstinkande juke joint sitter i. Brustet hjärta gör ont. Men skratet lurar efter nästa grogg. Livet är som det är. You've got to roll with the punches.

Gary Andersson

THE NEXTMEN**"Amongst the Madness"****75 Ark/MNW**

The Nextmen verkar normalbegåvade vad gäller beats och rap, det som saknas är en gnista som tänder en låga som nån kunde bära. Tyngd behövs, lite galenskap också kanske. Att inte satsa på säkra kort. Tills dess vänder jag min uppmärksamhet åt annat håll.

Gary Andersson

STEFAN SUNDSTRÖM**"Fisk i en skål"****MNW**

Stefan själv kanske verkligen vill bli poet men är för rätt-på-käften och pladdrig för det, och det beklagar jag också. De små historier han förtäljer är förvisso sedelärande och roande, men nu är det dags att byta riktning och göra något fräscht. Och det gäller framförallt musikaliskt, den Johan Johansson-fyllda medelåldersprogen som kompar är så coverbandskråkig att jag blir rejält obehövlig. Stefan kan fortfarande åstadkomma stordåd tror jag, men nu har han nått slutstationen för denna linje – dags att byta tåg, vad som helst blir en förbättring.

Gary Andersson

TV VICTOR**"Timeless Deceleration"****Tresor/Border**

Vem fyller två CD med tre spår? Tv Victor, uppenbarligen. Första CD:n innehåller *Agai* från 1999, ett minimalistiskt mästerverk i samma anda som *Rhythm & Sound/Pole/BC/CR*: 71 minuter med ett medryckande trumsläpp, en del effekter och en bakgrund av brusigt knaster. Svinbra. Andra CD:n har två spår från 1993. *All* (55 minuter) är en besvikelse, låten blir snabbt tråkig och soundet känns gammalt. Sista spåret *You* (10 minuter) är däremot en riktigt bra ambient låt, liknande Global Communications bättre stunder. Två av tre möjliga, klart godkänt.

Henrik Strömberg

JAMIE LIDELL**"Muddlin Gear"****Warp/Border****CHRISTIAN VOGEL****"Rescate 137"****Novamute/Playground**

Jamie Lidell och Christian Vogel har ett band tillsammans. Det heter *Super_Collider* och har fått mycken positiv uppmärksamhet. Så mycket uppmärksamhet att de båda numera ger ut skivor på två av de största engelska skivbolagen för elektronisk musik, Warp respektive Novamute. De båda Brighton-borna tycks därför ha gått in för att göra riktigt svåra plattor. Särskilt

Jamie Lidell. *Muddlin Gear* känns i stora stycken helt poänglös. Lidell tar en mängd korta samplingar av röster, explosioner och annat oljud och manglar dem genom några megabyte digitala filter. Vilket hade varit okej om han sedan satt ihop ljuden på ett intressant sätt, men det misslyckas han i stort med. "Mamma, mamma, hör vad roligt det blev!" "Så fint, Jamie, spring och lek i sandlådan nu." Till och med Lidell tycks ha tröttnat i slutet och slänger på några mer normala och helt lyssningsbara sånger, *Daddy's Car* och *The Cop It Suite* (om jag förstätt lättitlarna rätt), där han låter oss ta del av sin inte helt oäva sång-röst.

Rescate 137 är jämförelsevis riktigt traditionell, den är i huvudsak uppbyggd kring 4/4-beatet. Det är inte det enkla dunkdunkdet från en minimalistisk technolåt, Christian Vogel lägger ner mer arbete på sina loopar än så. Å andra sidan gör han inte så mycket med loopen efter han hittat den, den får mest puttra på medan Vogel ägnar sig åt att hitta underliga ljud att lägga ovanpå – en attityd farligt nära goa-trancens, och ungefär lika intressant i slutändan. Problemet är mycket att Vogel koncentrerar sig på underliga snara-re än njutbara ljud, vilket givetvis resulterar i en väldigt outjämn skiva. Lidells *Muddlin Gear* är i alla fall intressant i sin totala respektlöshet inför traditionella låt-strukturer (även om resultatet är rätt meningslöst), Vogels *Rescate 137* är inte ens det – den är bara dålig.

Henrik Strömberg

SHANKS & BIGFOOT**"Swings & Roundabouts"****Jive/Zomba**

Med UK-chart-Number-one!-singeln *Sweet Like Chocolate* i högsta hugg har Shanks & Bigfoot nu klämt ur sig ett helt album. *Sweet Like Chocolate* hade någonting nytt över sig, men resten av *Swings & Roundabouts* låter som en relik från sent 80-tal. Produktionen med de fejkade orkestermelodierna, de fjäderlättviktiga texterna ("When it's raining down on me/I just sing yaba-dee-dum-dum/It's the sweetest melody/Come and sing along yaba-dee-dum-dum"), sångerskans sångstil, till och med bandets kläder och attityd på bilderna i CD-häftet – allt andas 80-tal och tuggim-pop. Shanks & Bigfoot har klart lyssnat alldeles för mycket på Madonnas *Dear Jessie*. Varför vi ska behöva lyssna på deras tråkiga kopior är däremot väldigt oklart.

Henrik Strömberg

FATBOY SLIM**"Sunset (Bird of Prey)"****Skint/Sony**

I den här låten finns det en röstsampling som upprepar ordet "hardcore". Jag har ingen aning varför, eftersom *Sunset (Bird of Prey)* mest känns som en mesigare kopia av Fatboy Slims förra singel, vad den nu hette.

Henrik Strömberg

PROTEKK**"House Deluxe 2000"****Tsunami/MNW**

Protekk gör någon slags housevariant, ibland låter det som ett soundtrack till någon halvpörrig 80-talsproduktion. Detta är skönt att lyssna på då man väl gör det, men en känsla av anonymitet smyger sig på och ger ett väl banalt uttryck emellanåt. Protekk får gärna vässa klorna till nästa platta.

Johnny Jantunen

SPIRITUAL HERITAGE**"Dreamweaver"****Tsunami/MNW**

Trance är egentligen ett härligt koncept. Snåriga elektroniska ljudmattor i all oändlighet. Konstigt nog blir det nästan aldrig

spännande. Istället för att sättas i trans blir man istället uttråkad. Så är tyvärr också fallet med denna platta. Mera fantasii! Det passar inte att vara traditionell i den här genren. Gubbtechno!

Johnny Jantunen

APPOLLYON SUN**"Sun"****Mayan**

Namn som Marilyn Manson och Nine Inch Niles flyger förbi vid avlyssningen av *Sun*. Jag efterlyser bättre låtskrivande till nästa gång. Jag får intrycket av att Appollyon Sun gömmer sig bakom en massa ljudkuliser och attityd. Hur kul är det?

Johnny Jantunen

GAMEFACE**"Always on"****Revelation/Border**

Amerikanska Gameface får mig att associ-era till amerikansk college-rock. De har fått till det med melodios rock'n'rollkänsla och riktigt bra låtar. De blåser liv i energin från grunge-epoken i början på 90-talet utan att det låter dammigt. Endå invändningen är att det låter något jämntjockt att spela hela plattan rakt igenom.

Johnny Jantunen

AMERICAN SUITCASE**"Bluefoot"****Tuba/Border**

Man kan ha sämre förebilder än Bevis Frond om man säger så, och norska American Suitcase (trist gruppnamn som ändå vann en tävling i Norge om bästa gruppnamn!) lägger även till Beatles och Teenage Fanclub. De små återkommande gitarrslingorna är gjutna och stämsången sitter, de ringande och plockande gitarrerna (säkerligen från en vox) är där. Efter fem låtar vet vi vad vi har och vad vi kommer att få och jag tror inte American Suitcase har ambitioner utöver det. Det handlar om arrangerad pop, varken mer eller mindre, men det som gör pop riktigt intressant är när man utmanar melodierna och harmonierna, bryter det förutsägbara och ibland låter musiken brista. Norrmännen gör bra försök och nästa gång smäller det.

Jonas Elgemark

CENTRO-MATIC**"All the Falsest Hearts Can Try"****Munich/Playground**

Det verkar som Bob Mould fortfarande är en hjälte i staterna, här börjar han alltmer bli glömd och Hüsker Du-skivorna blir bara billigare. Synd. Centro-Matics husgudar verkar vara nämnda band och Big Star. Det som lyfter är att Centro-Matic blandar in en form av country som vissa roar sig med att kalla alternativ. Men glädjerypen kommer ändå inte speciellt tätt, det är inte många verser eller beats som hakar sig fast, men då och då glimmar det till som i *Members of The Show Them How it's Done* där J. Mascis lurar runt knuten. Vart tog förresten den sköna orgeln vägen i resten av de tretton spårerna? Vi kommer alltid att få leva med den här typen av väldigt amerikansk gitarrrock och även om jag inte kommer att lyssna så vill jag inte vara utan den.

Jonas Elgemark

THE DAMAGE MANUAL**"The Damage Manual"****Dream Catcher/Playground**

Både Geordie Walker och Martin Atkins har varit med i postpunkarna Killing Joke. Jah Wobble och Martin Atkins har varit med i P.I.L. och Chris Connelly sjöng en gång i Ministry. Där har ni ungefär bilden av hur Damage Manual låter, med övervikt åt Ministry och Nine Inch Nails. Jah Wobble är en stolle, varken mer eller mindre, och hans ambition har alltid varit att gränslöst hänge sig åt musik, varifrån den än kommer. Och när han nu gett sig på industrirock så är det med hans speciella

signum och även om det lite för ofta går på tomgång så är projektet hedervärt. De fyra medlemmarna plockar bitar från sina olika håll. Ibland guldskorn, ibland bara damm.

Jonas Elgemark

CHRIS REA "King of the Beach"

Warner

Vem tror han att han är egentligen, hålla på och göra samma typ av musik år efter år? Det börjar bli Tom Petty-läge. Inga förändringar, men höga försäljningssiffror, bara det att Petty är bättre. Chris Rea behöver inte sätta sig ner och ta en fundere på vad han vill åstadkomma med sin musik. Han behöver inte oroa sig och det är skönt, jag vill inte höra Chris Rea experimentera med moderna dansrytmer eller electro, vi låter honom hålla på men jag tänker inte lyssna mer än nödvändigt.

Jonas Elgemark

JEB LOY NICHOLLS "Just What Time it is"

Rykodisc/MNW

Soul är det första man tänker på när man hör Jeb Loy Nichols men han nöjer sig inte med det. Hiphop, Bob Marley, Stax är tankar som fladdrar förbi under den 44 minuter långa plattan. Det är svårångat men med en smidighet och självsäkerhet som gör att det är svårt att inte smittas. Lägg till Nichols souligt starka röst, de klippande gitarerna och de dub-aktiga rytmerna och det blir en snygg helhet. Det balanserar på gränsen till det alltför uttänkt men han lyckas ändå övertyga.

Jonas Elgemark

DIVERSE ARTISTER "La Planete Sauvage"

Dc Recordings/MNW

La Planete Sauvage är en fransk animerad film från 1973. Musiken är gjord av kompositören och pianisten Alain Goraguer och motsvarar vad du kan tänka dig till len flummig film om rymdvarelser och främmande planeter. Elektroniskt med Tangerine Dream-tendenser, lite jazz som för tankarna till Miles Davis och en del klassiska inslag. Inget speciellt men ett dokument och jag hoppas att vi har mycket kul att vänta från DC Recordings i fortsättningen.

Jonas Elgemark

THE ANIMALHOUSE "Ready to Receive"

Widescreen/BMG

Engelska The Animalhouse gör komplex poprock som har sina stunder. Det finns något engelskt uppkäftigt men det döljs av en tråkig produktion. De kommer förmodligen att kännas rätt sunkiga om någon vecka, men än så länge kan jag klara av dem. Det finns ändå en del infall, thereminen och de gamla moogsyntarna är på pluskontot.

Jonas Elgemark

CHRIS T-T "Panic Attack at Sainsburys"

Snowstorm/Border

Chris T-T har tappat något på vägen och själv tappar man alltför snabbt intresset för hans typiskt engelska new wave-sätt att sjunga, de förutsägbara gitarerna och de alltför klassiska låtarna. Chris T-T försöker verkligen variera sig med en del instrumentaltalare, men när även det känns mest som utfyllnad blir det hopplöst. Om Chris T-T vågar frångå mallen skulle det kunna växa ut till något, men som det låter nu undrar jag om han har speciellt kul.

Jonas Elgemark

JACKDRAG "Soft Songs LP: Aviating"

Shifty Disco/MNW

John Dragonetti har etablerat sig i USA som sångare och låtskrivare och på hans andra album blandar han psykedelisk pop, new wave, folkmusik och allt annat som

faller honom in. Han delar Becks intelligens och låtskrivaranda och gör musik som bara flyter på utan att bry sig om etiketter. Jag kan omöjligt motstå en ballad som *We Could Have Been Big* eller den skruvade *Wow! (Dig the No Scene)*. Dragonetti har förmågan att få det sammanhållet.

Jonas Elgemark

BARENAKED LADIES "Maroon"

Reprise/Warner

De har skaffat sig Don Was som producent, men han har inte lyckats styra upp varken de bleka låtarna eller de trötta arrangemangen. De har problem med fantasin och trots schyssta låtar som *Pinch Me* och *Helicopters* så blir det platt fall för de traditionella FM-rockarna.

Jonas Elgemark

MILES

"Miles"

Big Store/V2

Tyska Miles har intentioner att göra poprock med olika inslag av Beatles, Pet Shop Boys och Phil Spector. Det är väldigt historierorienterat med det tänder aldrig till. Miles vågar inte riktigt och jag får intrycket att de inte vet vad de vill göra. Resultatet låter som något som fastnat i Pet Shop Boys-träsket istället för att, som de antyder på vissa spår, bli ett tyskt svar på Mobys tjusiga och nyskapande musik.

Jonas Elgemark

DAVID LASLEY

"Expectations of Love"

Expansion/?

Det finns late-night plattor som man somnar med ett leende på läpparna till och sen drömmer sött, Donald Fagens *Nightfly* är en sådan. Sedan finns det late-night plattor som man drömmer mardrömmar av, vaknar upp kallsvettig och mår illa – David Lasleys *Expectations of Love* är en sådan platta.

Jonas Elgemark

1

DAVID COVERDALE

"Into the Light"

EMI

David Coverdale tillhör kategorin skolade hårdrocksångare som man står ut med eftersom han har något eget, en slags punch i sina uttal. Det han gjorde med Whitesnake i slutet av 70-talet var stundtals hur bra som helst. Nu ger sig gamle David in på popdomäner där han inte alls hör hemma. Vi vill höra den hårt rockande mannen, inget mes.

Jonas Elgemark

TOMAS ANDERSSON WIJ

"Ett slag för dig"

Warner

Tomas Andersson Wij går längs samma vägkant som Lundell, LeMarc och Plura har gått vid, fast hans sätt är mindre självförhålligande och soundet mer allmog – tacka Lars Halapi för det sistnämnda. Grundstämningen går i jordfärger och nordisk melankoli. Det är också den som fyller ut när låtarna brister i originalitet, vilket de faktiskt gör rätt ofta. Tänk bara om hela plattan varit lika bra som öppningslåten *Sanningen om dig*.

Peter Sjöblom

FASTBALL

"The Harsh Light of Day"

Hollywood/Edel

Nya plattan har ingen låt som slår lika direkt som *The Way*, men i gengäld är den jämnare än debuten. Gott om välgjorda poplåtar, några i ett slags tidig Elvis Costello-stil. Mest gillar jag stilsamma *Vampires* med sin sorget nynnande cello, men i stort visar *The Harsh Light of Day* att Fastball är mer än bara ett one-hit-wonder.

Peter Sjöblom

BUFFALO TOM

"A-sides from Buffalo Tom 1988-1999"

Beggars Banquet/Playground

Buffalo Tom lyckas bättre där Uncle Tupelo aldrig riktigt lyckades. Bägge spelar (eller spelade) ett slags skrovlig rotrock, men Buffalo Tom har bättre skärpa i melodier. Trots det blir deras plattor för öronen vad ett kilo kladdkaka är för magen, varför en singelsamling är välberättigad. Det blir mer lättöverskådligt och mer lättsmält i en positiv bemärkelse.

Peter Sjöblom

CURTIS MAYFIELD

"Curtis"

"Live!"

Rhino/Warner

Curtis och *Live!* är Curtis Mayfields två första soloplattdar som Rhino utökat med bonuslåtar. Debuten får hela nio nya låtar, bland dem ett antal demos som i sin avskalade och ruffiga form hör till det bästa på hela CD:n. För oavsett plattans klassikerstatus är det med den som de flesta av Mayfields plattor, den är ojämn. Låtar som *Move On Up* är hur bra som helst och lika sexiga som någonsin James Browns, men andra låtar är lika såsiga som en tallrik humanskost.

Det gäller live-plattan också. Vid den tiden nyskrivna låtar varvas med Impressions-hits och det håller långt ifrån hela vägen. Kontentan blir att en genomtänkt samling plus *Superfly*-soundtracket fortfarande är det bästa sättet att höra Curtis Mayfield.

Peter Sjöblom

THE KINGSBURY MANX

"The Kingsbury Manx"

City Slang/Virgin

Debuterande Kingsbury Manx är City Slangs senaste fynd, och låter ungefär som ett Velvet Underground med solsen i blick eller ett Yo La Tengo under ledning av Brian Wilson. Det är småmysigt och behagligt med fluffiga akustiska gitarrer, utan att vara himlastormande.

Peter Sjöblom

MERLE HAGGARD

"If I Could Only Fly"

Anti/Epitaph/MNW

Merle Haggard blev tidigt i karriären en fixstjärna på countryhimlen. 60-talsplattorna med The Strangers har mått av verkliga klassiker. Alla artister lyckas dock inte hålla sig alerta i takt med åldrandet, och dessvärre hör Haggard till dessa. *If I Could Only Fly* låter oinspirerad och försöken att pigga upp i den allmänna sömnhigheten slår verkligen inte väl ut. Det är illa när det bästa låter som finlandsfärjecountry.

Peter Sjöblom

J-MAJESTY

"J-Majesty"

Some/Border

Tricket för att få mer eller mindre experimentell pop att fungera är att göra det så att det inte känns utstuderat. Och därmed faller J-Majesty. Man hör i alla låtar hur de försöker vara "annorlunda", men allt som händer är att det blir andefattigt och studentikost.

Peter Sjöblom

JUPITHER

"Strikes Back"

Speech/A West Side Fabrication

Efter ett antal singlar fullängdsdebuterar Jupither, och det låter som väntat. Norrlandspop där produktionen märks mer än låtarna. Jupither har helt enkelt svårt att slita sig ur mediokritetens gap.

Peter Sjöblom

GRATEFUL DEAD

"So Many Roads 1965-1995"

Arista/BMG

Historien om Grateful Dead kan berättas ur många perspektiv. Inte minst ur ett sociokulturellt sådant, med hela deadheads-

rörelsen av fans som lojalt följde dem runt världen. Det känns som att det fenomenet i sig alstrat utgivningen denna retrospektiva box med tidigare helt outgivet material.

Förpackningen i sig är minst sagt luxuös, med tyginbunden box, bok och pärm för de fem CD-skivorna. Ögat frestar sannerligen örat. Men, och det är lite smärtamt att säga, det är inte så bra som man vill tro när man bara ser det. Tyngdpunkten ligger på Grateful Dead som jam-band, vilket hade kunnat vara intressant, eftersom Dead förhöll sig till sin musik ungefär som en jazzmusiker förhåller sig till sin. Fram till slutet i och med lyriska gitarristens Jerry Garcias död spelade de inte bara sina låtar, de gjorde exkursioner i det okända. När det fungerar är det rent kosmiskt, när det inte gör det är det för att hela bandet irrar runt utan lokalsinne i ett strukturlöst limbo. Det finns en del sådant, och en hel del bara rent oinspirerat, i *So Many Roads*. En del av livejammen förlorar också sin poäng som länkar mellan två låtar när de berövas sitt sammanhang och tvingas stå på egna darrande ben. Dessutom förbättrar knappast vingliga versioner av *To Lay Me Down* och *Whiskey in the Jar* intrycket. Och det måste finnas ännu bättre, fortfarande outgivna versioner av den lika klassiska som skulpturala *Dark Star*.

Men det är intressant att höra de allra tidigaste inspelningarna, gjorda innan första plattan, och det finns en hel del på vägen som visar varför Grateful Dead ikoniserats. Det är också skönt att det finns mycket lite av utdragna bluestirader å la *Turn on Your Love Light*.

När allt kommer omkring har jag nog svårt att förstå vem *So Many Roads* egentligen riktar sig till. Den är knappast något för Dead-novisen, och fullblodsfans lär redan ha mycket av det som finns i boxen. I sina rätta, och därmed mer begripliga, sammanhang dessutom.

Peter Sjöblom

THE ALEX BLAKE QUINTET "Now Is the Time – Live at the Knitting" Bubble Core/Border

Det är attack redan från början, en attack som inte står den bästa friformsjazzen långt efter. Men Alex Blake Quintet – tillsammans med Pharoah Sanders – offerar varken melodierna eller svänget. Det är lite sökande i början, men efter en stund hakar musikens element i varandra och det blir både organiskt och upprymt.

Peter Sjöblom

OYSTERBAND "Granite Years (Best of 1986-1997)" Cooking Vinyl/Kommunikation

Av irländska folkrockare i modern tid tycker jag Oysterband hör till de bättre. De hemfaller aldrig åt den gråmildhet som finns i mycket annan irländsk musik, och de går inte alltför ofta i stadiumrockfällan. Däremot kan de bli lite strömlinjeformade ibland, vilket *Granite Years* också visar. En enkel hade räckt åt det allra bästa men det hade å andra sidan givit en lite skev bild av bandet. Traditionella låtar (som suveräna *Molly Bond*) varvas med egna. Märkligt nog får man bara en låt från *Freedom & Rain*, samarbetet med underbara sångerskan June Tabor. Men *Granite Years* fyller sin funktion, både som sammanfattning av karriären och som introduktion till bandet.

Peter Sjöblom

HEFNER "We Love the City" Too Pure/Playground

Man kan ha åsikter om Darren Haymans sångröst som låter ungefär som en korsning av Robert Forster, Gordon Gano och Robyn Hitchcock. Men han kan skriva poplåtar med en personlig touch och texter som får vardagligheter att verka spännande. Och nästan varje låt har något litet

pikant inslag; ett munspel, ett burleskt blås, ett konstigt trumljud. *We Love the City* är ingen milstolpe, men väl mysigt brokig underhållning.

Peter Sjöblom

SOPHIE MOLETA "Dive" Telescopic/MNW

Att låta sig påverkas av andra artister kan vara att öppna dörrar till den egna kreativiteten och personligheten. Att kopiera andra är däremot som att springa rakt in i en tegelvägg. Sophie Moleta springer in i ett antal väggar på sin andra platta *Dive*. Att inte säga att hon *våldigt* ofta låter som Tori Amos (fast med sämre låtar) vore lika fel som att säga att Tori Amos låter som Janis Joplin. Så vad är det för mening med *Dive* egentligen?

Peter Sjöblom

THE SEA AND CAKE "Oui" Thrill Jockey/Clearspot

Soft och sofistikerad pop med John McEntire från Tortoise. Här finns lite välrundat blås och lätta stråkar, men dessvärre utan starkare känsloytringar än de som rymts i en mjuk viskning. Det ger ett oengagerat intryck, och det inte dröjer länge för *Oui* blir riktigt tråkigt.

Peter Sjöblom

JOHN HIATT "Crossing Muddy Waters" BMG

Veteranen John Hiatt slår till med en solid, akustisk platta med mandoliner och starka rötter i både country och blues. Rösterna har inte blivit ett dugg sämre under åren, tvärtom. Atmosfären är varm och kamratlig, det puttrar inbjudande på spisen och knastrar hemtrevligt från brasen. Traditionenligt, men avväpnande anspråkslöst.

Peter Sjöblom

VAN MORRISON/LINDA GAIL LEWIS "You Win Again" Exile/Virgin

Linda Gail Lewis är dotter till Jerry Lee, vilket hon, förutom att hon sjunger, ivrigt vill bevisa genom sitt envetna pianohammande. Hon och Van Morrison har gjort en platta med tolv coverlåtar och en Morrison-komposition. Och det låter förfärligt. Hank Williams *You Win Again* låter som alldeles för sen kväll på ålandsfärjan, *Jambalaya* stuffer runt som om den hade gikt, *Boogie Chillun* som väl ska föreställa ha lite drag låter som om att den lider av förstoppning. Tragiskt.

Peter Sjöblom

SAD ROCKETS "Transition" Matador/Border

I skivbolaget Matadors mer experimentella falang hittar vi uzbekistanskfödde Andrew Pekler som gör musik som låter som jazzig, syntetiserad exotica instängd i en rymdkapsel på drift. Eller som soundtracket till en film noir i science fiction-tappning. Småkul den första den stunden men inte tillräckligt substansfullt för långlyssning.

Peter Sjöblom

STATION ROSE "Au Ciel" Crippled Dick Hot Wax/Border

Tysk electronica-duo som siktar högt men missar målet. De mer bisarra inslagen gör låtarna ofokuserade och de mer stringenta partierna (som är i majoritet) lyfter aldrig.

Peter Sjöblom

DIVERSE ARTISTER "Sounds Like Inertia Vol. #2" Inertia/MNW

En liten presentation av bolaget Inertia som innefattar bland annat Victor Malloy, Hefner och Akotcha. Det tangerar både jazz, techno och lågvarvs-drum'n'bass, men trots att musiken rör sig utåt kanterna och

borde kunna vara intressant blir det förvånansvärt ickeorganiskt. Undantag finns dock, som Hefners remix av Omar Faruk Tekbileks *Shashkin*, och *Swamp Song* där Basildon Bond omstrukturerar vad som låter som ett beat av Can och dessutom samplar Captain Beefhearts *Well*.

Peter Sjöblom

DIVERSE ARTISTER "Salsa, Sweat & Soul" Shanachie/Border

En hel del av det jag hört av den New York-latin som gjordes för ett trettiotal år sedan har varit precis så svettig och självfull som titeln på den här samlingen påstår att den samtida New York-salsan är. Visst finns det ett par hyfsade saker här, men det mesta hade absolut vunnit på att vara lite mer råbarkat, huggtandat och kokande.

Peter Sjöblom

TRIBAL TECH "Rocket Science" ESC/Border

Fullkomligt förskräcklig fusion med själv-goda gitarrer och nervösa basar från Scott Henderson respektive Gary Willis. Att digipaken har en extra fläk för att det ska få plats en helt osannolikt lång lista på vilka instrument, strängar och tekniska hokuspokuspyrlar de använder säger allt.

Peter Sjöblom

TIM GIBBONS "Shylingo" Glitterhouse/Amigo

Shylingo låter ungefär som ett mindre dramatisk Tindersticks. Tim Gibbons sjunger lågfrekvent, visserligen med en bättre diktion än Stuart Staples, men likheterna finns där. Natten är bästa tiden för *Shylingo*, i dagsljus blir den lite för enahanda. Den tiden på dygnet passar Tindersticks fortfarande betydligt bättre.

Peter Sjöblom

FRIENDS OF DEAN MARTINEZ "A Place in the Sun" Knitting Factory/Border

När nio minuter långa låten *A Place in the Sun* rullar igång är det som ljudet av radioaktiv mark. Det är vackert och skrämmande på samma gång, och mycket på plattan har en liknande stämning. Till och med den gamla *Summertime* låter som ett förspel till apokalypsen, med fuzzslide och undergångstremolo. Förtrollningen håller dock inte hela vägen, det är få som kan hålla en lång episk instrumentalplatta intressant hela vägen, men det som är bra är bra nog för att det ska vara värt att höra.

Peter Sjöblom

DIVERSE ARTISTER "Screamin' and Hollerin' the Blues" Shanachie/Border

Mer eller mindre bekanta artister återupptäcker den akustiska deltabluesen genom dess föregångare, med större eller mindre entusiasm. Charley Patton spökar för Alvin Youngblood Hart i titellåten och hemsöker Otis Taylor i *Stone Pony*. Corey Harris i sin tur kanaliseras Blind Blake i *C.C. Pill Blues*. Men det mesta lämnar mig rätt kallsinig. Vill man upptäcka ursprunget och besattheten som finns där, är det betydligt mer lönande att gå direkt till källan, utan att ta omvägar via nutiden.

Peter Sjöblom

DAKOTA SUITE "Signal Hill" Glitterhouse/Amigo

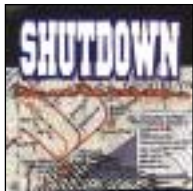
Dakota Suite sover i samma tält som Lambchop och Red House Painters. Just sover, för de delar inte bara lågmäldheten med nämnda band, utan också letargin. Melodierna är diffusa, och låtarna flamlar aldrig till. Men det är ju inte så konstigt eftersom *Signal Hill* praktiskt taget helt saknar glöd.

Peter Sjöblom

BIG TOBACCO**"Big Tobacco"****Glitterhouse/Amigo**

Bakom namnet Big Tobacco döljer sig Joe Pernice, känd från Pernice Brothers och Scud Mountain Boys. Det är lågmäld singer/songwriter-pop, visserligen rätt sofistikerad, men den smakar bäst i små klunkar. Det blir nämligen lite enahanda i längden. Den solklara höjdpunkten är *Bum Leg* med sitt sugande, skumpande komp, flödande melodi och sina tolvsträngade gitarrer.

Peter Sjöblom

URGA**"Urgasm"****Silence**

Urga sjunger inte längre lika mycket på sitt eget låtsasspråk utan oftare på mer lättbegriplig engelska. Musikaliskt är det fortfarande igenkännligt, med en mix av svårplacerad världsmusik (stundtals åt Hedningarna-hållet) och lite reggae. På det hela taget känns *Urgasm* ganska stel, vilket är ett bekymmer när musiken är sådan att den borde svänga.

Peter Sjöblom

DAMIEN JURADO**"Ghost of David"****MNW**

Damien Jurado låter ungefär som en blandning av Richard Buckner, John Martyn och John Cale, och det beskriver också stämningläget. Det är melankoliskt men inte moloket. Gula höstlöv men ännu inte kala träd. Låtarna i sig är inte övervåldigande, snarare lite undanlidande, men de har en fin hemmainspelad känsla, och som jag antydde, den övergripande atmosfären är tilltalande.

Peter Sjöblom

ROOTVÄLTA**"In Session"****Rub-A-Dub/Border**

Hade man kunnat blunda med öronen skulle jag gärna göra det när jag hör *In Session*. Bandet med det fäniga namnet Rootvålta spelar reggae med både toast och sång på fejkad jamaicadialekt där den svenska brytningen lyser igenom som solen genom ett vidöppet junifönster. Men det blir inte mindre pinsamt när de går över till svenska i *Natt & dag* – grötrimmens stora triumf. När de äntligen avslutar med ett par dubversioner spelar det inte längre någon roll att sången är nådfullt bortplockad, för då har *In Session* redan en gång för alla hunnit bli en tafatt flaxande kalkon – det såg reggaeversionen av *Return to Sender* slutgiltigt till.

Peter Sjöblom

MORRIS**"Vägskäl"****Gullögram/Border**

Det vore kul, nu när amerikanan kolonialiserats av svenskarna, att höra ett band som tar den moderna countryrocken och placerar den i svenska miljöer. Byta tumbleweeds och highway-barer mot norrländska skogsvägar och övergivet knarrande Esso-skyttar. Morris hade kunnat vara det, men det är förmodligen inte deras ambition. Eller åtminstone inte de bäge Anderssonerna Pontus och Andys ambition. Pontus Andersson sjunger hest med strupen full av Magnus Lindberg/Ulf Lundell-komplex och texterna är i ungefär samma anda. Maneren gör *Vägskäl* påfrestande vilket är synd, för här finns låtar som är rätt bra – *Himmelens tak* till exempel.

Peter Sjöblom

JIMMY PAGE & THE BLACK CROWES**"Live at The Greek"****SPV/Playground**

När Jimmy Page tillsammans med Puff Daddy gjorde en version av Zeppelins *Kashmir* grät mitt hjärta kalla tårar. Nu med Black Crowes känner jag ungefär samma sak. Varför? Kul att spela live

kanse, jag vet inte. I vilket fall som helst är det inte roligt. Jimmy och kråkorna gör inte någon av låtarna rättvisa. Den som kommer närmast magi är *Out of the Tiles* men då är skivan nästan slut. Herr Page borde rikta in sig på att göra egna saker ihop med Robert Plant istället.

Per Lundberg G.B.

HEADPLATE**"Bullsized"****Gain Production**

Svensk hardcore är bra. Det visar Headplate på sin nya platta *Bullsized*. Inspelad i samma studio som Lok och Transport League. Headplate är bra men det låter inte eget. Inslagen med scratch är kul. Magnus Klavborn sjunger bra, låter ibland som Peter Dolving. I övrigt låter det tätt och tajt. Bra producerat. Klart godkänt.

Per Lundberg G.B.

SHUTDOWN**"Few and Far Between"****Victory/Border**

Östkust är tuffare än västkust. Det bara är så. Shutdown kommer från Brooklyn, New York och är skoningslösa i sin hardcore. Bra låtar. Lagom långa. Bra sång av Mark Scodotto som i vissa stunder påminner om Zac från Rage Against The Machine. *Few and Far Between* är en bra partyplatta.

Per Lundberg G.B.

ADHESIVE**"We Got the Beat"****Ampersand Records**

Svensk musik håller hög klass. Jag måste påminna om det hela tiden ifall någon skulle glömma bort det. Adhesive spelar vad man lite fullt kallar för streetpunk. Jag kallar det för bra musik istället. Adhesive är inte stora i Sverige. Istället har man stora framgångar i Australien, Nya Zeeland och USA. Tredje skivan *We Got the Beat* är en 16 låtar lång skiva varav många är bra. Adhesive övertygar som låt- och textskrivare men får nog finna sig i att inte slå stort i Sverige. Åtminstone inte ännu.

Per Lundberg G.B.

ARALLU**"The War on the Wailing Wall"****The End/Border**

Något mer paradoxalt än detta band är svårt att finna. Tänk er. Att bo i Israel. Världens mest religiösa land. Tänk er. Att spela black metal. Jag tycker nästan synd om Arallu. Jag som trodde att det var palestinier och israeler som hade det jobbigt. Men att sjunga om Satan och bo i Israel är fan i mig snäppet värre. Musikaliskt låter det ointressant. Dålig produktion. Tråkiga låtar. Det faktum att Arallu bor i Israhell gör det hela än mer patetiskt.

Per Lundberg G.B.

THE MOVIELIFE**"This Time This Year"****Revelation Records**

Tråkig punkrock från Long Island, New York. Det tändar aldrig till för The Movielife. Inga finesser som gör dem till ett band att räkna med. Det är bara på *Me and You vs. Them* som Movielife gnistrar till med en grym refräng och skön vers.

Per Lundberg G.B.

MIDGE URE**"Move Me"****Arista/BMG**

En gång i tiden hyllad sångare i ett stort band, Ultravox. Numera en trött man som verkar vara blasé. I vissa stunder på *Move Me* verkar det som om Midge bara har hastat sig igenom inspelningen bara för att få gå hem till familjens lugna vrå. Från låt ett till fem låter det så. Men sen händer det något. Han tar sig lite i kragen och bjuder på två riktiga pärlor i *Alone* och *Monster*. Den sistnämnda en rå instrumental

gitarrhistoria. Fast det känns inte så helt glasklart att Midge ska göra hårdrocksriff med trippiga beats. Han borde rikta in sig på ballader, något han är bra på.

Per Lundberg G.B.

DIVERSE ARTISTER**"Respect"****Universal**

En samling soulklassiker. Och då menar jag verkligen klassiker. Vad sägs om James Brown, Barry White, Aretha Franklin och Marvin Gaye. Bra? Nä, gammal skåpmat som man hört till förbannelse. Passar säkert utmärkt till tjejmiddagen. Personligen låter jag nog polaren Kristian spela in ett blandband med riktigt soul. Fråga? Hur många gånger orkar man höra *Stand by Me*.

Per Lundberg G.B.

BOYS II MEN**"Nathan Micheal Shawn Wanya"****Universal**

Pojkarna vill att vi ska bounca på dansgolvet – men det är trots allt Boyz II Men vi talar om, och då föredrar man att de gör ballader. Och efter fyra trista uttempo-historier såsar de tack och lov ner tempot för att sedan waila sig igenom en i övrigt ganska behaglig skiva. Dock inte alls några låtar i klass med *End of the Road* eller *Four Seasons of Loneliness*. Och ingen trevlig Motownlogga på omslaget längre.

Thomas Nilson

NEXT**"Welcome II Nextasy"****Arista/BMG**

Två smaskiga r'n'b-rökare öppnar Next andra albumet med. *What U Want* och *Wifey* låter precis så som man önskar att resten av skivan gjorde. Snuggt och sexigt. Sedan förlorar jag snabbt intresset när dussinlåtarna avlöser varandra. Först på skivans näst sista spår händer det något kul igen. Fast jag är osäker på om det är för att raggadoftande *Oh No No* egentligen är en särskilt bra låt eller om jag bara gillar den eftersom den åtminstone fick mig att vakna till lite.

Thomas Nilson

LAURA PAUSINI**"Tra Te E II Mare"****eastwest/Warner**

"En ny skiva med Laura Pausini! Är tv-reklamen klar att sändas? Spelar Mix Megapol singeln? Och har någon skickat ett exemplar till den där gratistidningen i Göteborg som alltid skriver så mycket positivt om italiensk radirock? Bra. Det här kommer att gå lysande, killar!"

Thomas Nilson

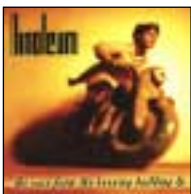
MANSUN**"Little Kix"****Parlaphone/EMI**

Det finns någonting sorgligt över brittiska gitarrpopgrupper som Mansun. De bara finns där utan att någon egentligen behöver dem. De gör hyfsade låtar som hundratals andra band kunde gjort – men som dessa hundratals band gärna får låta bli att göra. De klär sig hyfsat och berättar hyfsat bra lögnor om sin egen förträfflighet i intervjuer med NME. De säljer dessvärre också hyfsat mycket skivor till brittiska 16-åringar som borde veta bättre. Det om något är ju sorgligt.

Thomas Nilson

MANDALAY**"Instinct"****V2**

Jag blev pömsig de första gångerna jag spelade den här skivan. Det händer så lite i musiken att jag knappt tog någon notis om att jag faktiskt lyssnade på något. Men efter ett tag började vemodigt vackra melodier smyga sig in i mitt medvetande varje gång jag pliktskyldigt hade på plattan i bakgrunden. Framförallt *Don't Invent Me* och *Too Much Room* gjorde att jag snart

lyssnade allt oftare på Mandalay. För de låtarna har refränger som låter som om de vore tagna rakt ifrån någon av Julee Cruises två fantastiska skivor. Och när de lyckas göra så vackra refränger bortser jag gärna från att jag fortfarande kan bli lite småpömsig när jag lyssnat på Mandalay för länge.

Thomas Nilson

LINOLEUM

"The Race From the Burning Building LP"

Fierce Panda/Playground

Engelsk popmusik kan vara gudomlig och engelsk popmusik kan vara mördande tråkig. Linoleum är egentligen bara ett oförargligt litet uselt band som inte borde kunna väcka några känslor överhuvudtaget. Men långsamt övergår min frustration till ren ilska ju längre skivan pågår. Jag måste jobba på att bli mer tolerant.

Thomas Nilson

THE YO-YO'S

"Uppers & Downers"

Sub Pop/MNW

Problemet med den här plattan är att jag såg The Yo-Yo's live för ett år sedan och det var riktigt svängigt och bra. Det fanns en spelglädje och en partystämning som jag inte upplevt på mycket länge. Och det är detta som de måste leva upp till när jag sätter på plattan och det går givetvis inte. Låtarna är bra, men produktionen är för snäll, volymen för låg och man ser dem inte. Yo-Yo's är fyra briter som alla ser ut som Joe Strummer 1979 och spelar tajt partyrock i bästa Wildhearts-tradition med härliga fotbollskörer. Det bästa med den här plattan är väl annars att det betyder att man kanske kan börja få tillbaka tron på Sub Pop igen. Och det vore ju inte fel.

Mathias Skeppstedt

QUAGMIRE

"The Senator EP"

Carcrash Records Sweden

Tänk er Fireside utan melankolin och den ypperliga popkänslan, lägg därtill ett lyckat försök att efterapa Steve Albinis stora tomma kartongtrummor, ta bort disten och höj basen rejält. Där har ni Quagmire, ett nytt fräsch svenskt band som spelar rock så som den hittills bara har gjorts på Touch & Go Records i Chicago. Det är bra och det stampar på rejält. Ge dem ett par singlar eller EP-skivor till och ni har snart ett band som kan bli hur populärt som helst på små rökiga klubbar i hela USA. Snycgt omslag också.

Mathias Skeppstedt

NIFELHEIM

"Servants of Darkness"

Black Sun/Border

Med låttitlar som *Sadistic Blood Massacre* och *Black Evil* kan det knappast gå fel. Göteborgs metallhjältar Nifelheim kanske är mest kända som Iron Maidenbröderna men man har faktiskt riktigt kul när man lyssnar på *Servants of Darkness*. Gammal hederlig metall blandat med röjigt black metalsound och så lite Maidengitarer. På behörigt avstånd från älvor, troll och sakrala körer alltså.

Karin Lindkvist

RUBEN GONZALEZ

"Chanchullo"

World Circuit/MNW

Ruben Gonzales är pianisten från Buena Vista Social Club och *Chanchullo* påminner naturligtvis mycket om de tre tidigare Buena Vista-plattorna. Men jag hittar inte alls samma passion här trots att Ibrahim Ferrer, som gjort den allra bästa Buena Vista-plattan, sjunger. Jag vet inte om det kan vara så tråkigt att behovet av gamlingar från Kuba som sjunger och spelar är mättat. Gärna lite etno men i lagom doser typ. Men jag tror inte att det är så. Jag tror att *Chanchullo* är en bra skiva för den

som är helsäld på salsa och kubansk swing. Men jag saknar passionen och blodet och tycker att skivan känns trist präktig och vuxen.

Karin Lindkvist

ELECTRIC WIZARD

"Dopethrone"

RiseAbove/MNW

Å nej, mig lurar ni inte! Trots att många anser dessa nerrökta flumskallar vara ett av de mest betydelsefulla banden inom doom och nutidens stonerrock säger jag helt tvärtom. Tunga stenkrossar-riff i bästa Tony Iommi-stil och repetitionsmusik bygger inga låtar. Med en minst sagt usel sångare försöker man istället spela på den psykedeliska ådran och flummar ut i rena Hawkwind-pastischerna med total avsaknad av både själ och känsla. Den suggestiva atmosfär gitarr-riffen ska uppnå blir istället enbart monotont och intetsäggande, döper man sen en platta till *Dopethrone* har man svaret.

Thomas Olsson

DEE DEE RAMONE

"Greatest & Latest"

Eagle/Playground

Ja, ja, du var med och startade Ramones 1974 och hoppade av 1989 och har sedan dess försökt blåsa liv i en staplande solokarriär. På förra plattan *Hop Around* smög du in några gamla Ramones-klassiker och hoppades på storslam. Den här gången slår du verkligen på stort när du på nytt har spelat in godingar som *Blitzkrieg Bop* och *Sheena Is A Punkrock*. Jag vet att du skrev många av Ramones hits men varför tror du att någon skulle vilja ha låtarna en gång till? När sen soundet är gubbigt och din sånginsats är sämre än Joeys får du verkligen motivera varför någon skulle köpa denna platta. Okej, du har bidragit med några spår på egen hand och några covers, men ärligt sagt, är det något att komma med? Nej, låt era gamla hits vila i frid och koncentrera dig istället på att skriva böcker och noveller. När kommer föresten novellen *Chelsea Horror Hotel* ut?

Thomas Olsson

REDRVM

"Pedal to the Metal"

Egen utgivning

Skånekillarna i Redrvm (The Shining?) ger sig inte, här kommer nästa smakprov på bandets mangelrock. När de förr rörde sig i Cathedral och Entombeds hemtrakter med ett tyngre, tätare och mer attackfyllt sound, har man nu lugnat ner sig och koncentrerat sig på groovet. Tyvärr är Linus Sjölund en aning gapig i sin sångstil och borde försöka sjunga mer, annars är inledningslåten *Wonderwheel* den som klarar sig bäst och Jörgen Lindhes gitarrspel bör få en eloge. Lite mer fläskig produktion på den och hiten är klar. Nästa låt *Dead You Die*, är tydligen den första bandet spelade in och känns fortfarande lite tunn på vissa ställen, trots att riffen sitter bra. *Boogey Man* har sina stunder men faller ändå på avsaknaden av melodi, avslutande *Dawn in Vagator* står med sina Black Sabbath-vibbar för en värdig avslutning för bandet som hela tiden blir bättre och bättre men fortfarande saknar starka och minnesvärda låtar.

Thomas Olsson

DORO PESCH

"Calling The Wild"

Steamhammer/Playground

Det tyska bandet Warlock gjorde under 80-talets mitt några bra heavy metal-plattor där framförallt debuten *Burning The Witches* och uppföljaren *Hellbound* fortfarande står sig. I sångerskan Doro hade bandet inte bara en vacker blond galjonsfigur utan även en tuff rockbrud som vågade ta för sig i hårdrockens mansdominerade värld. Men musiken förändrades i takt med

bandets ständiga medlemsbyten, efter namnbytet till Doro 1988 slätades soundet ut totalt och hamnade i AOR-facket. På senare år har musiken förnyats en smula vilket delvis beror på samarbetet med industrisyntharna i Die Krupps. Nya plattan inleder med några traditionella rocklåtar, även balladen *Give Me Your Reason* fungerar bra och skulle blivit en stor hit om den kommit under 80-talet, men sen börjar det gå utför. Covern på Billy Idols *White Wedding* är rent bedrövlighet och vad sen Lemmy och Slash gör på plattan är ett ännu större mysterium. Doro kan möjligtvis behålla sina gamla fans men knappast räkna med nya.

Thomas Olsson

DEATH SS

"Panic"

Dream Catcher/Playground

Med ett namn som för tankarna till nazisternas specialkommando var jag mer än skeptisk när jag lyssnade på plattan första gången. Men efter några genomlysningar är det inte utan att jag drar på smilbanden. Utklädda i besynnerliga läderdräkter i bästa Mad Max-stil kan man bara inte ta dessa pajaser på riktigt. Musiken beskrivs närmast som en flåshurtig version av disco-goth där både melodin och refrängerna framförs på ett klämkäckt sätt. Mina tankar går mot en mix av Crematorys och Lacrimosas misslyckade goth-försök. Vem kan vara intresserad av detta?

Thomas Olsson

NEVERMORE

"Dead Heart In A Dead World"

Century Media/MNW

Ur spillrorna av Sanctuary föddes under mitten av 90-talet gruppen Nevermore som med sångaren Warrel Dane och basisten Jim Shepard (Sanctuary), en ny trummis (Van Williams) och ny gitarrist (Jeff Loomis) gav ut sin debutplatta 1995. Soundet var mörk melodisk power metal, något som bandet också spelar idag även om den snabba tekniska biten blivit större. Nya plattan är ännu en mörk historia med långa utdragna låtar som innehåller allt från rock, trash och darkwave till teknisk hårdrock. Eftersom teknisk power metal inte riktigt är min grej krävdes många genomlysningar innan låtarna började komma, främst då den suggestiva *Evolution 169* och melodiska *The Heart Collector* tilltalade mig, resten kräver mer tid.

Thomas Olsson

KINGDOM COME

"Too"

Spitfire/MNW

Nämner man namnet Lenny Wolf säger de flesta Led Zeppelin. Efter drygt tio år i branschen fortsätter han att göra skivor efter det egna receptet, melodiös-hårdrock-med-AOR-touch-samt-förkärlek-för-Zeppelin. Lennys problem har alltid varit låtmaterialet som varken stuckit ut eller gjort något större väsen av sig. Hur många gånger jag än kör nya plattan känns den lika anonym varje gång.

Thomas Olsson

MURDER CORPORATION

"Whole Lotta Murder Goin' On"

Psychic Scream/Border

Gillar du brutal old school death metal utan omvägar och tycker Autopsy är ett bra band borde ovanstående få dig att jubla. Med medlemmar från både Deranged och Mega Slaughter ger dig Murder Corporation ingen pardon, med rånarlavor på huvudet och growelsången i högsta hugg kör musiken över dig gång på gång. Kan du fortfarande inte få nog bör du även kolla in bandets splitplatta med grindcoregänget Grind Buto.

Thomas Olsson

SUICIDAL TENDENCIES**"Free Your Soul and Save My Mind"**
Suicidal/MNW

Därskallarna i Suicidal Tendencies är tillbaka med Cyco Miko i spetsen. Sedan bandet nystartade 1996 med mestadels medlemmar från Infectious Grooves och gamle gitarristen Mike Clark, drar soundet alltmer åt stompig rap och funk metal i gränlandet till Red Hot Chili Peppers/Infectious Grooves. Låtarna är skruvat sjuka och studsar fram för att kryddas med lite hederlig Suicidal Tendencies-groove. Bäst fungerar det när bandet hejdlöst släpper loss i hardcorepunk som *Start Your Brain, Pop Songs* eller *Animal*.

Thomas Olsson

NOSTRADAMEUS**"Worlds of Nostradameus"**
AFM/MNW

Uppsvinget för power/speed metal-genren verkar hålla i sig. När nu band som Stratovarius, Hammerfall och Gamma Ray äntligen börjar få den uppmärksamhet de är värda är det dags för nästa generation att visa upp sig. Denna gång är det ett svenskt gäng som kallar sig Nostradameus som debuterar med ett album så fullt av melodisk speed metal i gränlandet Stratovarius/Gamma Ray att man nästan blir andfådd av att lyssna. Låtarnas tempo gör att melodin ibland kommer i andra hand, dessutom efterfrågar jag mer variation, som det är nu tenderar många att flyta ihop. Förutom detta är bandets självproducerad debut klart godkänd. För framtiden kan jag bara råda dem att slå en signal till producenten Piet Sielk så ligger garanterat hela Tyskland för deras fötter.

Thomas Olsson

MANDATORY**"Mandatory"****Psychic Scream/MNW**

Okej, spirituell death metal från Malaysia, det ska bli spännande. Bandet har tidigare enbart varit med på samlingar, vilket jag förstår. För även om gitarrerna och grundsoundet är okej borde de sparka trummisen Apit fortare än kvickt. Tajthet, följsamhet och rytmkänsla inte är hans grej, som ni förstår haltar allting på grund av honom och blir snabbt olysningsbart.

Thomas Olsson

KURGANS'S BANE**"The Future Lies Broken"****Record Heaven/MNW**

Varför kunde inte trummisen Jeff Laramie och hans bror Pete (gitar) sitta kvar på sin kammare och knäpa ihop låtar? Sångerskan Lisa Francis är faktiskt den enda som får godkänt i denna pinsamma konstellation av amatörer. Hennes behagliga röst smeker fram texterna och har samtidigt styrkan att lyfta dem, lyssna på *Headless Mice* så förstår ni. Trummisen, och framför allt trumljudet, är under all kritik, jag tror det låter bättre när min dotter har kastrullkonsert hemma än vad bandet och producenten John Grant här lyckas åstadkomma. Gitarristen kan väl sina skallor hyfsat, men var han ska lägga in dem (och hur) har han fortfarande inte lärt sig. Tajthet och samspel (eller snarare bristen) lyser som en halogenlampa över musikererna, när de sen försöker vara progressiva och experimentfull får jag nog.

Thomas Olsson

GOMEZ**"Abandoned Shopping Trolley Hotline"**
Hut/Virgin

Lo-fi-fritänkarna från Ilkley släpper här en platta med överblivet och ommixat material och får det ändå att låta fräscht. Om det är skäpmat så luktar det fortfarande aptiltigt. Bandet är karaktäristiskt vildvuxna och blygt svängiga, de osar brittisk DIY-charm ur varje musikalisk por. Mest njuter

jag när Ben Ottewell greppar micken och frammanar mörka whiskeyindränkta blues-barer. Han är stor. Bandet kommer att fortsätta vara stora indiefavoriter.

Gary Andersson

NELLY**"Country Grammar"****Universal**

Nelly heter Cornell Heynes Jr, är 20 år och kommer från St Louis i den amerikanska mellanvästern, en stad som ännu inte gjort något väsen av sig i hiphop-kretsar. Nelly gör egentligen inte heller hiphop. Men den bumpiga r'n'b-debuten *Country Grammar* har ändå dominerat albumlistan i hemlandet ett tag nu och visst är den rätt skön, trots att tandlösheten är påtaglig. De flesta spår är okej bakgrunds/stämnings-musik men inget fastnar. Medelmåttigt självfull musik.

Gary Andersson

LEWIS TAYLOR**"Lewis II"****Island/Universal**

Med en syrlig och raspig soulstämma tar sig Lewis Taylor igenom tio skönt funkiga r'n'b-spår på *Lewis II*. Plattan växer och frodas trots att texterna ligger på sedvanligt banal kärleksnivå. I det långa loppet blir ljudbilden dock tydligt tröttsam, allt låter likadant och jag tappar fokus. Lewis förvandlas från en potentiell glädjespridare till en loj efterföljare.

Gary Andersson

DIVERSE ARTISTER**"After the Rain"****Svek/Virgin**

Ja, jag erkänner – ibland kan Svekgängets drömska tonläge kännas lite stabbigt. Men oftast kommer de fram med njutningsfyllda känslolägen i rättan tid. På denna samling lyckas Sunday Brunch, Universal Funk och DJ I.N.C. allra bäst med att avge positiva vibbar. Men tyvärr passar *After the Rain* bäst som kuliss på storstadens reklambyråer.

Gary Andersson

URUSEI YATSURA**"Everybody Loves Urusei Yatsura"****Oni/Border**

Uppföljaren till stänkaren (och oförskämt bortglömda) *Slain by Urusei Yatsura* från 1998 innehåller snäppet mer Fountains of Wayne-pop och mindre Pixies-rock. Dessa skottar letar varsamt flyktiga melodier och harmonier i fullständig musikalisk symbios med varandra. Ackordföljder kastas om och ibland smutsar man ner soundet en aning, men popsensibiliteten regerar alltid. Resultatet blir kattlika små sånger att kramas till. Att alla skulle älska bandet är en överdrift, men de är fortfarande rätt bra.

Gary Andersson

DIVERSE ARTISTER**"Sound Design/v1"****OM/MNW**

House-DJ:n Marques Wyatt har satt ihop en fetlagd samling där ett antal spår jobbar både i subwoofern och i den spröda diskanten samtidigt som det panoreras mellan kanalerna. Det är elegant och klädsamt som en dag på Cote d'Azur, men det är självklart lika ytligt. Om du är ute efter att tillfredsställa en hastigt uppkommen lust kan denna platta vara just rätt.

Gary Andersson

DIVERSE ARTISTER**"Nightmares on Wax: DJ-Kicks"****!K7/Goldhead**

Mixserien *DJ-Kicks* går vidare och storrökaren George Evelyn slevar här upp gigantiskt beutfyllda portioner hiphop från England och USA. Det är en cool, flummig och spännande resa lyssnaren tas med på, själv följer jag gärna med när gång i veckan.

Gary Andersson

DIVERSE ARTISTER**"Between or Beyond the Black Forest 2"**
MPS/Border

Så här mycket friformsjazzfunkjammande på en gång kan vara skadligt för din hälsa. På spår som *Scratches* med Charly Antolini tror man således också att orkestern ska flippa ur totalt och falla till golvet i en masspsykos. Det hela är klassiskt, det är lekfullt och absolut njutbart. Tag ett steg tillbaka och njut av vad frigående musiker kan åstadkomma i sina mest inspirerade stunder.

Gary Andersson

CHARGED**"Hero"****Nation/Playground**

Urbana beats blandas med indiska vibrationer och resulterar i en dansant men samtidigt hängelvänlig fullängdsupplevelse. En låt som *Korta Boy* består av en frenetisk kakafoni av hörselintryck medan *Pend Hero* är orientaliskt sinnesutvidgande. *Schizade Jaanwur* är annars en favorit. Trevlig blandning på materialet alltså men egentligen inget revolutionerande koncept.

Gary Andersson

DIVERSE ARTISTER**"DJ Clue presents: Backstage - Mixtape"****Roc-A-Fella/Universal**

Jay-Z har lyckats göra en turnéfilm tillsammans med stor filmstudio där flera av de egna Roc-A-Fella-artisterna framträder, imperiet växer alltså för varje dag. Och i väntan på DJ Clues egen platta har han fått ansvara för soundtracket där artistuppbådet är omfattande; starke Prodigy, The Lox, proffsiga T-Boz från TLC, Ja Rule, Capone-N-Moreaga, OutKast, Redman och Beanie Sigel för att nämna några. R'n'b, soul och hiphop blandas som det ska, plattan är habil, men jag saknar den riktiga gnistan. Pionjärlustan infinner sig inte. Bäst är tjejerna Eve och Da Brat i *Road Dawgs*.

Gary Andersson

BLEACHIN'**"Everyone Loves You Everythings Free"****BMG**

Bleachin' låter omväxlande som Apollo 440, Prodigy, Faithless, Bon Jovi, Guns n' Roses och Bush. Stora beats följs av stora gitarrer (eller små akustiska) och refränger som är rejält omfattande, sammantaget ger det (som ni kanske förstår) ett alltför splittrat intryck. *Peakin'* är en kommersiell danslåt som man ändå vill uppleva igen, svagast är ambienta sömnpillrena *Broken* och *Leavin'*.

Gary Andersson

MACK 10**"The Paper Route"****Priority/Virgin**

Mack gifte sig nyligen med T-Boz från TLC, som även figurerar på låten *Tight to Def*, men nya gangstaplattan *The Paper Route* är ingen dans på rosor direkt. Den innehåller tråkig västkusthiphop och jag förstår fortfarande inte varför Ice Cube vill jobba med gammel-Macken. Bakåtsträvare.

Gary Andersson

ELEVATOR SUITE
"Barefoot & Shitfaced"
 Infectious/Playground

Att Elevator Suite skapar en svalkande charterkänsla på *Barefoot & Shitfaced* gillar jag, solen skiner och parapydrinken finns inom räckhåll. Problemet är att plattan blir så glattig och lättviktig att den blåser bort med den ljumma kvällsbrisen. Jag kommer inte ihåg ett enda spår efteråt. Och jag sätter inte på plattan igen.

Gary Andersson

DIVERSE ARTISTER
"Trance in Progression"
 Tuba/Border

Ännu mer ihopmixad dansmusik för de breda massorna serveras här av DJ Vincenzo. Inget att bli förryckt över, jag behöver mer genomarbetad musik än så här även om jag bara ska dansa. Slisk.

Gary Andersson

C-MURDER
"Trapped in Crime"
 Priority/Virgin

Skivbolagsbossen Master P:s brorsa C-Murder är en 2Pac-kopia av mått, men han når inte i närheten av idolens rap- eller textmässiga kvaliteter. På *Trapped in Crime* trängs gästerna Snoop, Da Brat, Mia X och Mystikal med C:s trista beats, förutsägbara skrikrefränger och plastiga hookar. Å andra sidan har jag aldrig gillat något annat från No Limit Records tidigare. Master P förestår ju en hiphopfabrik och inte en artistkoloni. Tråkigt och oengagerande.

Gary Andersson

DIVERSE ARTISTER
"Kickin' Production Vol. 2"
 VP/MNW

Alla spår spelades in i Marleystudion Tuff Gong och artisterna består bland annat av Anthony B, Capleton och Tony Curtis. Men inget sticker ut och produktionen är så slemmig och slätstruken att klockorna börjar gå bakåt. Usch.

Gary Andersson

MOUNT FLORIDA
"Arrived Phoenix"
 Matador/Border

Duon Mount Florida gör dödtrist elektronisk mysmuzak som svårigen kan tilltala någon. De får aldrig tummen ur. Och jag väntar och väntar. Och inget händer. Stop. Eject.

Gary Andersson

TINGA STEWART
"Unforgettable"
 VP/MNW

Denna platta är synnerligen lättglömd. Ingen vid sina sinnens fulla bruk kan längta efter denna hjärt- och själlösa smörja.

Gary Andersson

LEVELLERS
"Hello Pig"

China/Warner

De finns än, gamla Levellers. Men visst har de fört en allt mer anonym tillvaro sedan mitten av 90-talet. På Hello Pig hör man visserligen ofta de drag som utmärkt bandet, framför allt sång och arrangemang, men lika ofta tycker jag att det finns en annan dimension här som inte tidigare funnits. Inledande Happy Birthday Revolution låter väldigt mycket Lennon, om än lite väl hurtigt. Och breaket i Invisible känns nästan psykedeliskt avantgardistiskt. På det hela taget är Hello Pig en tilltalande mix av det Levellers som rönt den stora uppmärksamheten för några år sedan och ett slags nostalgisk experimentlusta. Skönt att åter kunna bli överraskad av ett band man en gång hyllat för att sedan glömma.

Magnus Sjöberg

TOM JESSEN'S DIMESTORE OUTFIT
"Redemption"
 Trocadero/MNW

Tillbakalutad amerikansk musik. Lite country, lite rock, en del ballader med både gitarrer, banjo, dragspel, cello och blås. Inte direkt traditionellt i någon av ovanstående genrer, men ändå framfört på ett sätt som man hört ofta förr. I många av de långsammare partierna låter det väldigt ensamt, kombinerat med texter som rymmer bilar, motorcyklar, alkohol och cigaretter. Egentligen väldigt förutsägbart, men tillräckligt inspirerat för att inte bli patetiskt. Jag trodde exempelvis inte att en rockboogielåt som Do as Yer Told någonsin skulle appellera till mig som den ändå gör...

Magnus Sjöberg

HOLGER HILLER
"Holger Hiller"
 Mute/Playground

Holger Hiller blev känd för en del i och med albumet Oben im Eck 1986, ett av de första tillfällena där samplingssyntens potential utnyttjades i högre grad. Sedan dess har inte mycket hörts från den forne Palais Schaumburg-sångaren. Han har dock sysslat mycket med musik- och videoprojekt innan han för tre år sedan tog paus från musiken. Med detta självbetitlade femte album är Hiller dock tillbaka, med mer manifest musik än tidigare. Där man tidigare kunnat höra influenser av Einstürzende Neubauten och konstmusik, ligger nu exempelvis Kraftwerk närmare till hands, även om Hiller är lite mer konturlös i sin musik. Ganska tilltalande album, även om styckena känns lite väl ambivalenta emellanåt.

Magnus Sjöberg